

Cô Nàng Mắt Xanh Ngọc

Contents

Cô Nàng Mắt Xanh Ngọc	2
1. Chương Giới Thiệu Nhân Vật	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8: Nếu Không Muốn Gãy Tay Thì Đừng Giỡn Mặt Vs Tôi	11
9. Chương 9:	12
10. Chương 10:	14
11. Chương 11: Bồi Thường Bằng Nụ Hôn	15
12. Chương 12:	17
13. Chương 13: Osin!?.	19
14. Chương 14: Osin Kiềm Bạn Gái.	20
15. Chương 15: Chuyển Qua Khu Đặc Biệt!!!	21
16. Chương 16: Ông Chủ! Chuẩn Bị Chết!!!!!!!!!!!!	23
17. Chương 17: Bữa Sáng Thuốc Sốt?	24
18. Chương 18: Ngày Đi Chơi Xui Xẻo!!!!!!!!!!!! (1)	25
19. Chương 19: Ngày Đi Chơi Xui Xẻo!!!!!!!!!!!!(2)	26
20. Chương 19: Ngày Đi Chơi Xui Xẻo!!!!!!!!!!!!(3)	28
21. Chương 20: Chuẩn Bị Đi Thi.	29
22. Chương 21: Cô Thua Là Cái Chắc!?	30
23. Chương 22: Danh Dự Lắm Cô Mới Là Bạn Gái Tôi!!!!	31
24. Chương 23: Leo Núi!!! Gặp Ba Của Quân (1)	33
25. Chương 24: Leo Núi! Gặp Ba Của Quân! (2)	34
26. Chương 24: Osin À!? Nhanh Lên Đi!!!!	35
27. Chương 25: Bị Đánh!!!	36
28. Chương 26: Ép Buộc!!!	36
29. Chương 27: Tui Là Trang Như Quỳnh!! (1)	38
30. Chương 28: Tui Là Trang Như Quỳnh! (2)	39
31. Chương 29: Buổi Tối Đầy Thú Vị!!!!	40
32. Chương 31: Nghi Ngờ Thêm Nghi Ngờ. ^^	41
33. Chương 32: Nhà Mới! Hàng Xóm Bí Ẩn!	42
34. Chương 33: Ngày Cá Tháng Tư!!	43
35. Chương 34: Tui Nhất Định Sẽ Bầm Cô Thành Tương!!	45
36. Chương 35: Hần Bị Bắt Vào Đồn Cảnh Sát!!	46
37. Chương 36: Trừng Phạt.	47
38. Chương 37: Chúng Ta Cùng Hợp Tác!!!!!!!!!!!!	48
39. Chương 38: Ma Quỷ Chắc Chắn Có Thật!?.	49
40. Chương 39:	50

41. Chương 40	51
42. Chương 41: Hên Là Sống, Xui Thì Chết!!!	53
43. Chương 42: Chuyện Gì Tới Cũng Tới.	54
44. Chương 42: Có Một Sự Mệt Nhẹ!!	56
45. Chương 43: Đỏ Mặt	57
46. Chương 44: The End	59
47. Chương Ngoại Truyện 1: Hội Chứng Tiền Hôn Nhân.	60
48. Chương Ngoại Truyện 2: Đám Cưới	62
49. Chương Ngoại Truyện 3	63

Cô Nàng Mắt Xanh Ngọc

Giới thiệu

Truyện Cô Nàng Mắt Xanh Ngọc của tác giả Zen thuộc thể loại truyện teen, đưa chúng ta đến chuyệ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-mat-xanh-ngoc>

1. Chương Giới Thiệu Nhân Vật

1. Trang Như Quỳnh (nó): Cô Gái vui tươi, nói nhiều, là một tiểu thuyết gia cực kì nổi tiếng trên mạng, thân thể là một bí ẩn, ở tuổi 16 đã từng trải qua nhiều thách thức và khó khăn, nó là một cô gái khá thú vị
2. Cao Mỹ Duyên (nhỏ): là bạn thân của nó, thân thể giàu có, là một người tài ba trong việc quản lí khách sạn do nhỏ lập ra đang rất nổi tiếng trên TG
3. Lâm Quốc Thiên (hấn): 1 chàng trai cực kì tài năng vs ngoại hình siêu đẹp trai và đầu óc tính toán như thần, cậu ấy đã lập ra 7 công ty về bất động sản tự tay quản lý và 1 trong 7 công ty đó đang đứng đầu thế giới.
4. Hoàng Minh Quân: bạn thân hấn, là giám đốc công ty chứng khoán đang đứng hàng đầu thế giới, vs vẻ đẹp trai lãng tử, cậu ấy được rất nhiều cô gái yêu mến.

.....

CHAP 1

Bầu trời đêm tĩnh mịch, một chiếc xe lao nhanh trên con đường của thành phố, trong xe là một cậu con trai, chiếc bóng dừng lại trước một quán bar to đùng, cậu con trai bước xuống nhẹ nhàng nhưng đủ để phá vỡ không gian yên tĩnh, đặt tay lên cách cửa xô mạnh đến hư cửa, bước vào trong, ai cũng nhìn cho rõ xem là ai, từ đâu một cô gái vs body nở nang, mặc chiếc váy không lời nào tả nổi ngoài hai từ “ hớ hang” bước đến gần cậu con trai, nói:

- Anh Thiên, sao anh đến trễ vậy?

- TRÁNH RA!!!!

- Anh, anh mắg em?

- BIẾN!

Người con trai không ai khác là Lâm Quốc Thiên, người con gái kia ôm mặt chạy đi, hấn đi đến chiếc bàn có một cặp đôi, hấn nói vs cô gái:

- BIẾN!

Cô gái nhìn sang cậu con trai cạnh mình, nhìn thấy một cái gật đầu, cô gái liền bước đi. Chàng trai liền nói vs hấn:

- Mà y giận chuyện gì à?

- TỨC QUÁ MÀ!- hấn đập tay xuống bàn mạnh nhất có thể, làm chàng trai ngồi kế bên gật mình, quay sang hỏi:

- Chuyện gì mà mà y giận thế? Lại là chuyện gia đình à?

- Mẹ tao nói tao sẽ.....sẽ.....- hấn ngập ngừng làm tên kia sốt ruột hỏi thúc:

- Sẽ gì ?sẽ gì? Mà y nói lẹ coi?

- LẤY VỢ- hấn cầm ly rượu của chàng trai kia, uống một mạch hết sạch, rồi lại rót ly khác và uống tiếp, tên kia không những không làm hấn bớt giận mà lại cười ha hả làm hấn tức tối quá lớn;

- MINH QUÂN! Mà y còn cười được à?

- Bớt giận, bớt giận, tao chỉ thấy hơi buồn cười thôi, một người ăn chơi, bay bướm như mà y lấy vợ thì hơi ngạc nhiên đó

- Mà y nghĩ tao muốn lấy chắc, ba mẹ tao ép tao đó.

- Tao biết mà y bị ép nhưng mà y có hỏi xem mà y lấy ai chưa?

- Có

- Ai?

- Là con gái độc nhất vô nhị nhà họ Trang

- Nhà họ Trang giàu ngang ngửa gia đình mà y?

- Ừ

- Nhưng tao nghe nói tiểu thư nhà đó đang mất tích mấy tháng nay cơ mà.

- Ừ. Đúng là vậy nhưng mẹ tao nói lúc gặp mặt sẽ xuất hiện

- Mà mới 16t thôi mà?

- Mẹ tao nói trước cho tao chuẩn bị tâm lí

- Mà y có điều tra về nhỏ đó chưa?

- Tao đã điều tra sơ bộ

- Rồi kết quả ra sao?

- Người ta nói cô gái đó có một đôi mắt không lẫn vs ai, đôi mắt màu xanh ngọc

- Xanh ngọc? Tự nhiên

- Ừ. Tao còn nghe nói là rất đẹp

- Để trao lên mạng tìm thử

- Khởi. Tao đã tra rồi nhưng kết quả là con số 0
- Bí ần vậy?
- Ừ

2. Chương 2

Ngày hôm nay, trong một căn phòng màu kem sữa có một cô gái đang ngủ trên một chiếc giường màu trắng đen, cô gái khẽ mở mắt, vươn vai, ngồi dậy, bước xuống mở cửa sổ, cười nhẹ, vào vsen rồi bước ra với bộ đồng phục trường royal, mái tóc màu vàng nâu, mái tóc màu xanh ngọc, đeo một chiếc kính, buộc tóc hai chùm và hơi bùm xù một chút xịu, đây là cô ý không biết lí do gì nhưng từ một cô gái xinh đẹp thời trang mà lại trở thành cô gái quê mùa, xấu xí. Nó đi ra khỏi phòng bước ra phòng khách, ngôi nhà chỉ có mình nó, nó đã mua ngôi nhà này 3 tháng trước vì nó muốn tận hưởng cuộc sống trong vòng một năm, cha nó đã cho nó làm vậy, sau một năm nó sẽ lấy chồng. Nó bắt đầu đi đến trường với tư cách là học sinh giỏi đứng nhất trường, vừa đứng trước trường là nó bị chê cười thậm hại vì nhan sắc của mình, nó thì có thể phản bác hoặc đánh cho tụi nó một trận nhưng nó không muốn làm nổi nên đành im lặng mà đi vào sau lời bàn tán, mới ngày đầu vào trường mà đã vậy, không biết ở đây dài dài thì sẽ ra sao. Nó đi gốc cây to ơ là to đằng kia ngồi xuống mà nó đâu biết bên kia gốc cây có một người con trai siêu đẹp trai đang ngủ bên kia. Nó lấy trong cặp ra một chiếc laptop rồi bắt đầu lên mạng “tám” với mấy fan ruột của nó, nó thường có thói quen mỗi khi “tám” nó thích đọc to để dễ trả lời và giải tress rất hiệu quả:

- Em chào chị Quỳnh, khi nào chị viết truyện mới vậy? - người con trai bên kia nghe tiếng nên choàng tỉnh, hần nhìn xung quanh thì chẳng thấy ai, nó trả lời câu hỏi của fan - Chị cũng chưa biết, chị đang chuẩn bị tâm lí để vào cấp 3 - tiếng gõ máy tính của nó làm người con trai nhìn qua bên góc cây và thấy một đứa con gái quê mùa, đang gõ laptop như gió và hình đứa con gái đang nói chuyện trên mạng, người con trai không có hứng thú với việc này nên nhóm người đứng dậy thì nge nó đọc:
- “Nhe nói chị học trường royal, vậy chị có biết mấy hoàng tử trường đó không, mấy hoàng tử năm nhất á” - người con trai ngồi xuống nghe câu trả lời. Nó nói tỉnh queo mà đâu biết bên kia có người tràn đầy sát khí
- À! chuyện đó hả? chị không quan tâm cho lắm, mấy người đó toàn là phá hoại tiền bạc gia đình thôi
- Không như chị nghĩa đâu mấy anh đó giỏi lắm
- Vậy sao? Kể chị nghe xem
- Thì là anh Quốc Thiên, người đã xây dựng lên 7 công ty bất động sản

3. Chương 3

Nó chợt ngừng lại suy nghĩ Quốc Thiên, Quốc Thiên, 7 công ty, A! Nhớ rồi, là chồng tương lai. Người bên thì cười khi nghe giới thiệu về Quốc Thiên vì người bên kia là QUỐC THIÊN cơ mà, nó trả lời:

- Chị có biết người này! Nhưng em có tặng bức người tên Quốc Thiên này không?
- Không hề đâu, toàn là sự thật ý. Trên mạng có hết đó chị.
- À ! chị biết rồi, thôi chị sắp vào học rồi, tạm nghỉ ở đây nghe em.
- Vâng. bye bye chị
- Bye em

Nó đóng laptop lại thở dài, nhìn vào không trung rồi nói :

- Một chết đi được, hoàng tử với chả không hoàng tử, đẹp đến đâu mà đòi làm hoàng tử, tử tế đến đâu mà đòi làm hoàng tử, đòi đúng là lạ mỗi khi gặp người con trai đẹp lạnh lùng hay vui tươi thì gọi họ là hoàng tử nhưng có ai nghĩ rằng hoàng tử là người như thế nào đâu? Đối với mình trên đời này không thể có hoàng tử -hắn đứng dậy bước đi nhẹ nhàng để nó không nhận ra hắn, hắn cười rồi nói:

- Trên đời không có hoàng tử? thật thú vị! một con nhỏ quê mùa như vậy mà cũng thốt ra những từ như vậy sao? Tôi sẽ cho cô biết hoàng tử là người như thế nào?

Nó nói lảm nhảm một hồi rồi đi lên lớp, cả lớp nhìn nó bằng con mắt kì thị và khinh bỉ, nó cũng chẳng quan tâm cho lắm nhưng nó hồi phục bội, bỗng điện thoại nó reo lên, nó lấy ra đó là Iphone 6, cả lớp nhìn rớt cả mắt:

- Alô!

- Mà đang nơi nao?

- Trường

- Royal????

- Ừ

- Tao cũng sẽ đến

- Khoan, tao đang giả làm người nhà quê(nói nhỏ) mà muốn vào trường với tư cách bạn tao phải giả quê mùa như tao(nhỏ hết cỡ)

- Biết rồi, biết rồi nói mãi

- CON QUỶ

Tút tut tut, nhỏ tắt máy làm nó tức ói máu, đang nồi học thì cả lớp túa ra ngoài bà co chặn cũng vô ích tôi hiểu kì bước theo tụi nó, thì ra là chơi bóng rổ, có gì đâu mà la ó dữ zậy trời, đám con gái cứ la:

- QUỐC THIÊN CỐ LÊN,CỐ LÊN

- MINH QUÂN, MINH QUÂN, CỐ LÊN

- EM YÊU ANH QUỐC THIÊN, QUỐC THIÊN CHƠI THẬT CỪ.

4. Chương 4

Vì tụi nó khen hay quá nên nó nhìn xem coi có chơi hay vậy không? Woa hắn chơi giỏi thật, cả người tên Quân chơi cũng không tệ, tôi lấy điện thoại chụp lại,hắn nhìn sang, làm tôi giật mình thì ra đây là chồng tương lai của tôi, đẹp thật,đẹp trai thật nhưng đối với tôi thì vô cùng vô cùng bình thường, tôi đã có tư liệu viết truyện rồi đây,con Duyên bây giờ mới bước vào trường đeo kính, tóc thắt bím hai bên nhìn ngố và quê hết sức, tôi đang ngắm bức ảnh vừa chụp thì con Duyên đứng đằng sau lưng lên tiếng:

- Hình đâu mà đẹp dạ????????

- Mới chụp

- Tao muốn ăn

- Đi vào căn tin rồi tìn

- Ừ

Nó và nhỏ đi vào căn tin mua xong bước ra chiếc bàn đặt ngoài trời thì thấy hắn và Quân đánh ngồi bàn kế bên, nó và nhỏ ngồi xuống Quân lên tiếng chế giễu:

- ời đất! hoa hậu quê mùa tôi tưởng chỉ một mà là hai lận

Nhỏ nhìn vào tấm ảnh nó vừa chụp thì hiểu ra đây là hoàng tử trường Royal vì nó mà chụp toàn người đẹp nhất trường thôi, - nhỏ lên tiếng phản bác

- Quỳnh nè! Tao cứ tưởng mày tìm được hoàng tử để làm tư liệu ai dè không phải hoàng tử mà tên gây sự thôi

- Đúng nói vậy chứ Duyên, dù gì cả trường ai cũng kêu tên đó là hoàng tử mày cũng phải kêu người ta là công tử hay hoàng tử chứ, nhưng nếu kêu không được thì cứ kêu là đồ vô duyên cũng được-nó nói nhẹ nhàng nhưng làm hấn tức điên lên nói:

- Cô nghĩ một người nhà quê như cô mà dám nói này nọ tụi này à!

- A! tụi này quê chứ đâu có câm mà không dám nói- nó nói, Duyên thêm vào- Đúng rồi! Đúng rồi! Quê thì quê chứ đạo nghĩa, lễ sống, cách cư xử lịch sự thì mấy đứa nhà quê này có thừa, chứ không như ai kia

- Cô nói ai?- Quân

- Ai biết?- Duyên

- Không đòi co vs 2 cô nữa- hấn

- Chắc thêm- nó

Nó bắt đầu quay sang nói vs Duyên, dù là đang giả nhà quê nhưng 2 đứa này quên mất tiêu, toàn nói về những chuyện thường ngày của những tiểu thư:

- Ê! Trên thị trường mới ra đôi hoa tai cực đẹp trị giá một tỷ đó mày biết hông?-Duyên

- Biết! Tao mua rồi!- Nó

- Tao cũng mua rồi! Hấn và Quân nghe mà không tin vào tai mình

5. Chương 5

Hấn và Quân nghe mà không tin vào tai mình, nhìn qua hai đứa nó đang ngồi tướng rất kiêu sa, nụ cười nhẹ rất quyến rũ, nó và Duyên bỏ kính ra vì kính làm hai đứa rất bức bối, gỡ thun ra để tóc xoả dài, hấn và Quân nhìn rớt cả mắt, tụi nó vẫn cười nói

-Tao mới mua nho mới

-NHO! CÓ MUA CHO TAO HK?

-CÓ

-Ở ĐÂU

-Tao gởi về nhà mày rồi

-Vậy cũng nói

-Tao có đem theo kẹo nho và rược nho nè

-Đưa đây,đưa đây

Nó cầm bọc kẹo,xé ra rồi ngậm vào nhìn gương mặt baby hết sức, hấn nhìn nó không chớp mắt, nó hiểu ra liền đeo kính vào, Duyên thì vẫn để nguyên vì nó ghét đeo kính, nhỏ liền lên tiếng làm 2 người bàn kế bên tỉnh mộng

-Làm j mà nhìn 2 đứa nhà quê này hoài vậy?

-Ai nhìn mà nói- Quân
 -Tui nói anh hử gì mà anh nói-Duyên
 -Tại tui tưởng cô nói tôi
 -Có tật giật mình
 -Kệ tôi
 -Kệ an
 -Hứ
 -Hứ
 -Nè,con quý bạn mày bị chê bai vậy mà ngồi ăn kẹo tỉnh bơ vậy-Duyên
 -Chứ nói gì giờ,buộc tóc vào đi
 -Không. Tao không có giả gì hết, có sao để vậy, Mày cũng để vậy đi
 -Tao không thể để người ta biết tao là...
 -Thì mày đâu có đăng báo hay gì đâu
 -Ừ hé, nhưng(nói nhỏ) người ta biết tao có mắt xanh ngọc
 -Đeo kính áp tròng
 -Còn mày thì sao?
 -Tao cũng không ai biết đâu vì tao không có trên báo,mạng hay gì cả
 -Ừ hén

-Nè,đeo kính áp tròng vào

Nó đeo vào và đôi mắt màu vàng đã xuất hiện, để tóc xoã dài, trên đồng hồ cà vạt đổi thành nơ, xoắn tay áo, đeo đồng hồ vào, dưới chân đeo lắc,nhìn nó bây giờ đẹp như tiên,nhỏ cũng không kém, tay đeo vòng, hoa tai cá tính,xoắn tay áo,lấy áo khoác buột vào thắt lưng,nhìn nhỏ thật cá tính vô cùng.Hắn và Quân nhìn không chớp mắt,mấy thằng con trai thì nhìn hai đứa nó mà ngạc nhiên hết cỡ, mấy đứa con gái muốn gây sự nên đến gần 2 đứa nó kiểm chuyện

-2 đứa bây định làm nổi hử? Muốn quyến rũ ai hay sao m2 làm quá vậy? Hắn và Quân chỉ đứng xem, họ muốn xem 2 cô nàng này làm gì,nhỏ lên tiếng trước.

-Hình như tao với mày làm hơi quá đúng không?

-Có lẽ vậy

-Tụi mày đừng có giả nai-mấy đứa con gái

-Tụi tui giả nai-nhỏ chỉ tay vào mình hỏi

-Chứ mày nghĩ tụi này hỏi ai?

-Nó tưởng Mấy người nói mấy người-nó

-Đừng giỡn mặt-một đứa nắm lấy cổ áo nó ,nó nháy mắt với nhỏ rồi”cắt”, nhỏ đã chụp hình con nhỏ đó, hình nó thì khuất ,nhỏ lên tiếng

-Điều 223 của trường Royal, học sinh có hành vi đánh nhau sẽ bị đình chỉ 1 tuần, kèm theo tờ tự kiểm và bồi thường toàn bộ thiệt hại cho nạn nhân.

-Được lắm, lần sau tao sẽ xử tụi bây- cả đám bước đi, nó và nhỏ cười chảy cả nước mắt, nếu theo lẽ thường tụi nó phải lo lắng nhưng tụi nó lại cười nó lên tiếng:

-Con nhỏ đó ngu thật điện thoại hết pin làm sao chụp ảnh?

6. Chương 6

Duyên cười ôm bụng nói:

-Đúng! Đúng! Đúng! Ngu hết chỗ nói, mà mày cũng hay thiệt giả tiếng chụp ảnh quá chính xác! Hấn và Quân nhìn mà lắc đầu, hấn lên tiếng:

-Tụi nó quay lại kìa! Thì ra những lời tụi nó nói, cả đám kia đã nghe tuốt, nó nói:

-Duyên! Vui hén! Mới ngày đầu tiên vào học mà hs trường này chào đón tụi mình nồng nhiệt ghê

-Ừ! Đúng rồi! Lâu rồi chưa có đánh đấm nên hôm nay phải xả stress mới được

-Từ từ đã mày vội quá tụi này gục hết thì hết vui

-Mày muốn đưa nào cuối cùng? Tụi nó bẻ tay rôm rốp, cái đám kia khoảng tám đứa tụi nó đang nghênh mặt nhìn tụi nó.

-Tao thì thích con nhỏ môi mỗ đỏ chết đó- nó chỉ thẳng con cầm đầu

-Ok. Vậy tao cho tụi kia đi trước.

Nhỏ xong vào thực cù chỗ, đá gối,v.v..làm tụi kia gục nằm chất thành đống(hơi quá), con cầm đầu sợ quá định bỏ chạy thì nhỏ nắm lại lôi sênh sếch đến chỗ nó, nó khoanh tay trước ngực nói:

-Cha cha cha, lúc này oai lắm mà. Cả đám trong căn tin túa ra xem như kiến, con cầm đầu lớn giọng nói:

-Hứ, mày có giỏi gì đâu- nói nó, rồi nhìn vào Duyên nói tiếp- con nhỏ này mới hay nè!

-Mày định xử nhỏ này ra sao?- Duyên hỏi nó.

-Để tao tính- nó bước đến gần con nhỏ cầm đầu rồi nói một câu làm Duyên bật ngửa

- Thả nó đi, hết muốn đánh nó ùi!

-GI?- Duyên thốt lên

-Thả nó đi

-Hứ, mày đành hông được mới nói vậy chứ gì?- con cầm đầu nói vs nó

-Mày thả thật à?- Duyên như không tin vào tai mình nên cố ý hỏi lại nữa, nó vẫn thái độ đó nói:

-Ừ!!!!

-Tao đi đây, mày chỉ là một con nhỏ trời gà không chột. Vừa nói xong con nhỏ cầm đầu đã ăn ngay cái tác vào mặt như trời giáng của nó, nó nghĩ nó đã tát nhẹ nhất nhưng 5 dấu tay in rõ vào mặt nhỏ cầm đầu, nhỏ đó điên tiết quát:

-MÀY LÀM GÌ THẾ HẢ?

-Tất chứ làm gì?

-TAO SẼ KHÔNG THA CHO MÀY ĐÂU?

-Tôi chờ.

Nhỏ đó ôm mặt chạy đi, nó quay lại chỗ ngồi, ngồi xuống uống nước như không có chuyện gì xảy ra, gián tuồng nên mấy người nhiều chuyên cũng chạy đi mất, nó nói vs Duyên:

-Ê! Duyên! Tao tát nó nhẹ hiền sao nó đỏ mặt dữ dạn?

-Đối vs mày là nhẹ, đối vs người ta là vô cùng mạnh đó biết chưa?

-Ừa. Giờ mới biết.

-Cô cũng giỏi đấy chứ- hấn

-Không cần anh nói tôi cũng biết-nó

-Cô đánh đẹp lắm-Quân

-Cám ơn đã khen-Duyên

-Cô không biết ngưng là gì à?-Quân

-Sao tôi phải ngưng, tôi đánh đẹp thì tôi tự hào- Duyên

-A!Quên nữa! cô với con nhỏ này sao đẹp vậy?-hấn chỉ tay vào nó và Duyên -Đẹp đó giờ, giờ mới biết hả?-nó

-Trời ơi! Nổ vừa thôi!- Quân than thở

-Có sao nói vậy chứ nổ hồi nào?- Duyên phân bua

-Thôi lên lớp đi Thiên, ở đây một hồi là banh xác- Quân nói

-Biến đi cho đẹp trời- Duyên Hấn và Quân lên lớp, nó và Duyên cũng đi vì cả 4 cùng lớp nên đi cùng đường, cùng hướng nhưng hấn và Quân thì đâu biết là cùng lớp, thấy tụi nó cứ đi theo, hấn lên tiếng:

-Làm gì mà hai người đi theo tụi này hoài vậy?

-What?- nó trở mặt hỏi hấn, nhìn nó đáng yêu vô cùng, hấn nhìn rồi cười, nụ cười có thể giết chết hàng ngàn cô gái nhưng đối với nó thì không, chợt hấn lấy lại vẻ lạnh lùng thường ngày vốn có của hấn rồi hấn nói:

-Tôi nói là 2 người đi theo tụi này!- Quân châm vào thêm:

-Bộ cô thích tôi hà?- Quân hỏi nhỏ, quay sang nó hỏi- Còn cô thích Thiên hả? -NÓI QUÁI GÌ THẾ HẢ?- nó và Duyên đồng thời la to rồi cười ha hả sao đó mới nó

i- Tụi này... tụi này... đang lên phòng học...hahaha..nghĩ sao nói tụi này đi theo mấy ...hahaha..người ...mắc cười...hahahaha....kể chuyện cười vui ghê.

-Mấy người học lớp nào?- tụi hấn đồng thanh

-10A6- nó trả lời vì Duyên mới vào chưa biết lớp

-Trời ơi!- Quân

-Tự nhiên dùng một cái cô học cùng lớp vs tụi này- hấn nói mặt tỉnh queo

-Cùng lớp- nó hỏi

-Ừ

7. Chương 7

Rồi 4 đứa nó lên phòng, nó và Duyên đứng ở ngoài vì lí do người mới, thầy giáo thấy học sinh đã vào hết rồi nên cũng giới thiệu tụi nó luôn:

-Lớp tụi em có thêm học sinh mới

Cả lớp rộ lên, không biết là nam hay nữ, nó không muốn mọi người chú ý đến nó nên nó đã thay đổi hình tượng thành cô gái quê mùa xấu xí, Duyên thấy vậy liền hỏi:

-Mày làm gì vậy?

-Tao thích để như vậy, đẹp mờ.

-Đẹp mới lạ

-Kệ tao đi

Duyên vừa bước vào lớp, cả đám con trai như ngạt thở, nhỏ giải tùm lum, ánh mắt trái tim nhìn nhỏ quyết liệt, nó vừa bước vào..... Mấy đứa trẻ môi như cá trê, chê bai đủ điều, nó không quan tâm, giới thiệu:

-Mình là.....- tên giả mình tên gì nhỏ, tên gì vậy ta (suy nghĩ của nó)....- Trần Như Quỳnh, từ nước ngoài về mong các bạn giúp đỡ

-Mình là Hà Mỹ Duyên, mong các bạn giúp đỡ- cười nhẹ làm mấy đứa con trai sịt máu mũi

-Thôi! 2 đứa xuống bàn dưới ngồi đi

Thầy nhìn dáo dác rồi thốt lên một câu làm mấy đứa con gái tức sôi máu:

-Quỳnh ngồi vs Thiên, Duyên ngồi vs Quân, không bàn cãi, không ý kiến nhé! -Vâng!!! Nó và Duyên tỉnh bơ bước xuống bỏ qua những ánh mắt giết người của tụi con gái dành cho nó và Duyên, vừa đến nơi Duyên đã thấy Quân muốn gây sự, không muốn cho Duyên ngồi, Duyên đành tương kế tựu kế:

-Cho ngồi hông?

-Không-Quân

-Quân ơi! Cho mình ngồi vs nhe, mình thật lòng xin Quân đó- Duyên làm mặt cute cực kì, nũng nịu vs Quân, anh bị xiêu lòng nên vô thức nhường một chỗ cho nhỏ, đến lượt nó, hần cũng không cho ngồi, hần hỏi nó trong tình trạng nó đứng nói chuyện vs hần:

-Sao lại vs bộ dạng này?

-I like

-Nếu cô nói thích tôi ngay bây giờ tôi sẽ cho cô ngồi.

-Ừm.....-nó suy nghĩ giây lát rồi nói

- Được tôi nhận lời thách thức của anh. Hần ngạc nhiên vì câu trả lời của nó, nó đổi thái độ vui vẻ thành ngại ngùng, e thẹn, hần khá giật mình trước thái độ đó, nó bắt đầu nói:

-Mình...mình..thật...sự...rất...rất...rất..là..thích cậu đấy Quốc Thiên- hần vô cùng vô cùng ngạc nhiên cứ như là nó thích cậu thật vậy, cả lớp cũng nghĩ vậy, bỗng nó lại đổi thái độ trở lại bình thường:

-Tôi nói rồi, tôi ngồi được chứ!

-Ừ.Được- hần nhường chỗ cho nó ngồi, hần vẫn chưa hoàn hồn về thái độ đổi như chóng chóng của nó, Duyên cười nói:

-Nghĩ sao lại kêu con Quỳnh nói vậy, nó là trùm mà?

-Bộ bạn cô hay tỏ tình vs người khác lắm sao?- Quân hỏi

-Nó không bao giờ tỏ tình vs ai, nó làm được như vậy là do nó là tiểu thuyết gia chuyên viết truyện tình cảm nên mấy cảnh vậy có nhiều lắm, ít nhất nó có không ít kinh nghiệm

-Thì ra là vậy! Chưa học được bao lâu thì cũng đến giờ về,nó đi về nhà, con Duyên chạy đến nói:

-Tao vs mày ở lại kí túc xá đi!

-Cũng được. Để tao dọn hành lí

-Khỏi. Tao dọn giùm mày rồi.

-What? Vậy mày hỏi tao làm chi?

-Hỏi cho có lệ vậy mà!

-Tụi mình ở phòng nào?

-Phòng 301

-Mà ở kí túc xá tôi có đi chơi được hông?
 -Được chứ
 -Tự do à?
 -Ừ. Nhưng đúng 12 giờ phải về không thôi là ở ngoài đường
 -Vậy tao sẽ để một bộ đồng phục vs ít đồ ở nhà tao mới được
 -Chỉ vậy?
 -Để về trễ còn có đồ để mặc
 -Vậy tao cũng để nhà mày một ít?
 -Sao lại nhà tao?
 -Tao thích vậy
 -Tuỳ mày
 -Thôi lên phòng
 -Tao vs mày ở chung
 -ừ
 -Khổ à!
 -Mày nói gì?
 -Có nói gì àu?

8. Chương 8: Nếu Không Muốn Gãy Tay Thì Đừng Giỡn Mặt Vs Tôi

Nó và Duyên lên phòng thì nghe tiếng nhạc ầm ầm của phòng đối diện, 2 đứa nó không quan tâm, bước vào phòng mình, vừa bước vào phòng nó vô cùng thích vì có 2 giường, 2 bàn vi tính, 2 bàn học, 1 tủ lạnh, 1 máy lạnh, 1 máy giặt, 1 nhà bếp, 1 nhà vệ sinh, phòng cực kì sạch sẽ, nó nằm lên giường thích thú vô cùng, Duyên thì đi tắm, một lúc sau Duyên bước ra với bộ đồ dạng cute hết mức, nó bắt đầu đi tắm, khoảng 15 phút sau nó bước ra, tóc hơi ướt, một chiếc đầm bình thường như tôn lên vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành của nó, nó sấy khô tóc, nhưng nó thấy bức bối vì phòng bên vẫn chưa tắt nhạc, không thể chịu nổi nữa nó và Duyên đành phải nói vs bọn bên kia, nó gõ cửa phòng bên, một lần, 2 lần rồi 3 lần vẫn không thấy ai ra mở cửa, nó bức đến nước có thể giết người, xô xua vào nó la lớn:

- TẮT NHẠC CHO TUI!
 - Ai vậy?- một nhóm con gái, mắt xanh mỡ đỏ nhìn ra cửa rồi đồng loạt nói.
 - Mày là ai?- một cô gái trong cũng xinh xắn(thua nó và nhỏ xa)
 - TUI Ở PHÒNG BÊN, MẤY NGƯỜI ĐANG LÀM PHIỀN TUI ĐÓ- nó nói một tràn cho bỏ ghét
 - Tui nghe nói phòng bên của con nhỏ quê mùa mà không lẽ cô là con nhỏ quê mùa đó- cô gái đó vừa nói vừa khiêu khích vừa cười chọc quê nó
 - Là tui thì sao?- nó trả lời dứt khoát, gương mặt tỏ vẻ cực kì khó chịu, nếu chọc nó nữa không biết nó sẽ làm gì đâu, cô gái kia hơi sợ bởi gương mặt đó, lùi lại một bước nhưng vẫn cố toả ra bình thường.
 - Mày biết mày đang đụng đến ai hông?- nhờ đó nói

- TÔI KHÔNG BIẾT MÀ TÔI CŨNG CHẢ CẦN BIẾT, TÔI NHẮC LẠI LẦN CUỐI, TẮT NHẠC NẤU KHÔNG ĐỪNG TRÁCH TÔI.

- Mà đe dọa tao à?

- TÔI KHÔNG RẢNH MÀ NGỒI ĐÂY NÓI NHẢM VA MẤY NGƯỜI, NẾU MẤY NGƯỜI VẪN KHÔNG LÀM THEO ĐỀU TÔI NÓI THÌ ĐỪNG TRÁCH TÔI ĐỘC ÁC, CỨ THỬ ĐI

- Thôi bỏ qua đi Quỳnh, không lẽ mà định để bản tay khi chạm vào tụi này à?- Duyên cố gắng nó lại để tránh gây án mạng

- MÀY NÓI AI BẮN?- cô gái kia bước lại gần Duyên định tát Duyên thì nó nắm tay lại bóp mạnh nhưng vẫn không muốn cô gái đó gãy tay, rồi bỏ mạnh ra khiến cô gái la oai oái, nó nhìn cô gái vs ánh mắt khiêu khích rồi nói:

- NẾU KHÔNG MUỐN GẦY TAY THÌ ĐỪNG CÓ GIỖN MẶT VS TÔI- nó bước về phòng, Duyên cũng lật đật chạy theo, cô gái đó tức tối nói:

- TAO SẼ CHO MÀY BIẾT KIM TIỂU THƯ NÀY KHÔNG DỄ ĂN HIẾP ĐÂU

Sáng hôm sau, vẫn hình dạng quê mùa đó nó đi học, hôm nay nó có vẻ vui trong lòng nên cứ cười nụ cười như thiên thần, nụ cười làm tan chảy trái tim mấy chàng trai dù vẫn là cô gái quê mùa nhưng nó cười lên làm mấy đứa kia chảy cả máu mũi, Duyên bước đến gần hỏi nó:

- Có chuyện vui à?

- Ừ

- Chuyện gì? Kể tao nghe coi

- Công ty của tao đứng nhất thế giới(nói nhỏ đủ để nó và Duyên nghe)

- Trời! tưởng chuyện gì, năm nào, tháng nào, tuần nào, mà công ty mày không đứng nhất.(cũng nói nhỏ)

- Mày giả bộ vui được không?

- Hông! Cì tao không thích giả bộ

- Ok! Ok! Không thích thì tao không ép

- Ăn gì chưa?

- Chưa

- Vậy xuống căn tin ăn thôi!

- Ok

9. Chương 9:

Nó và nhỏ xuống căn tin, nghe xôn xao ở chiếc bàn góc khuất của căn tin, nó hiếu kì nân chen chút vào xem, Duyên không ngăn được nó nên cũng đành chen vào theo, vừa chen vào nó đã thấy một cảnh tượng thú vị làm nó cười không ngớt, Duyên cũng cảm nhận như vậy, 2 đứa cười làm ai cũng nhìn vào tụi nó, con nhỏ ngồi kế hẳn lên tiếng:

- 2 người cười cái gì?

- Thì ra cô là em gái của bạn gái Thiên hả?- nó lên tiếng

- Rồi sao?- nhỏ đó chính là tiểu thư Kim

- Thì mất cười chứ sao, từ đầu đến chân tắm bằng nước cam hết rồi.
- Lúc này vì Kim tiểu thư mua nước cam rồi đưa cho hần ai dè bị tát vào người và cả người toàn nước cam.
- Sao cô biết đây là bạn gái tôi-hần nói và chỉ tay về phía bạn gái
- Do cái này nè !-nó đưa lên cuối sách có đề” Những điều cần biết về trường Royal”
- Cái đó ở đâu ra vậy?-hần hỏi nhìn nó thích thú, vì khuôn mặt nó lúc này dễ thương chưa từ thấy
- Duyên cho- cười tươi làm hần nhìn nó ngơ ngát rồi nó lên tiếng
- Đi thôi Duyên ăn nhanh kéo vào học
- Ừ
- Nè! Cô không chào tôi hả?-Quân
- Không rảnh-Duyên
- Lạnh vậy-Quân
- Mà y bần ngủ hả?-nó
- Ừ.Một chút-Duyên
- Ôi không. MỌI NGƯỜI TRÁN RA COI CHỪNG DUYÊN NÓ ĐÁNH NGƯỜI-nó la hét cỡ Mọi người túa ra túa ra rồi chạy đi mất, bỗng mặt Duyên tối sầm, đập mạnh tay lên bàn, tác vào mặt Quân rồi rồi rồi rồi ngủ.Nó chỉ biết lắc đầu, và nói:
- Tôi không biết gì đâu nghe, đừng có trách tôi biết chưa ?
- Cô ấy học cùng lớp với anh à?- ghệ của hần lên tiếng
- Không ngờ bạn cô và cô đều là quái nhân- tiểu thư Kim
- Kệ người ta đỡ hơn ai kia xấu mà bày đặt làm màu-nó nói xỏ xiêm rồi bước đi lấy thức ăn cho nó và Duyên, trở về chỗ ngồi nó dùng chiêu”sư tử gống”
- MẸ MÀY TỐI DUYÊN OI
- Duyên bật ngồi dậy rồi lính quỳnh
- Mẹ tới!Mẹ tới!Chết rồi !Chết rồi!Chưa chuẩn bị gì hết mà?Kiểu này là bị đánh như đòn
- Nó cười ha hả, rồi nói
- Mẹ mà không có ở đây!
- Phù, tưởng chết rồi chứ
- Ăn đi
- Ừ
- Bạn gái Quân nãy giờ đã chứng kiến mọi chuyện,bỗng lên tiếng:
- Nhìn cô gái này quê mùa lại chơi với người xinh đẹp thời trang như vậy, thật là một chuyện hot
- Nhìn vậy thôi chứ không quê mùa đâu-hần
- Là sao hả anh?-bạn gái hần
- Thì chừng nữa em sẽ hiểu-hần Điện thoại nó reo lên
- Alô!-nó trả lời,vẫn ngồi cùng bàn với hần và 1 số người khác
- Giám đốc ơi có chuyện rồi, kế hoạch lần trước đã bị mất rồi
- Nó đập tay lên bàn ai cũng giật mình, gương mặt nó từ vui tươi chuyển sang lạnh lùng, nó nói:

- ANH TÌM KÌ CHƯA?
- Rồi ạ
- Tôi sẽ làm kế hoạch mới rồi gửi cho anh
- Vâng ạ
- Tui sẽ hạ lương anh
- Vâng - giọng yếu siêu

10. Chương 10:

Nó quay sang hỏi Duyên

- Máy tính
- Đây nè

Nó mở laptop từng ngón tay làm việc không ngừng, bỗng nó vụt mắt kính đi rồi nói

- Vương vùi gì đâu

Nó vẫn làm tiếp tục, chợt dây thun đứt. Mái tóc dài đến eo cũng xuất hiện, gương mặt đẹp tựa thiên thần, nó dùng tay quay sang Duyên nói:

- Giấy
- Có đây

Nó viết gì đó vào giấy, rồi nhập thứ vừa viết vào máy tính, ngón tay nó làm không ngừng nghỉ khoảng 30', nó thở phào rồi la lên:

- Mệt quá! Xong rồi
- Ngủ đi- Duyên khuyên nó, nó cũng nghe lời và ngủ một mạch, chưa ngủ được bao nhiêu, thì tiếng vào học cũng vang lên, hấn bảo vs Duyên là gọi nó dậy, Duyên giọng run run nói:
- Tôi..tôi....tôi....không....k...k...d...dám
- Tại sao?- Hấn quay sang Duyên hỏi, Quân cũng nhìn Duyên khó hiểu
- Nếu.....anh...muốn biết thì anh gọi nó đi- Duyên nhường trách nhiệm cao cả lại
- Được thôi! Tôi muốn coi chuyện gì xảy ra!
- Hấn bước lại gần nó, vỗ vỗ vai nó nói:
- Dậy đi! Tới giờ học rồi
- Duyên hả?- Nó nói nhạ
- Tôi! Thiên nè!
- Ủ! Vậy anh lên trước đi! Một chút tôi lên
- Lên nhanh!

MỆT QUÁ ĐI! MỚI NGỦ MÀ GỌI HOÀI! BỘ ANH LÀ BA TÔI CHẮC, TÔI THẬT SỰ BỰC BỘI VỚI CÁI TRƯỜNG NÀY RỒI, KÍ TỨC XÁ THÌ MỞ NHẠC ẦM ẦM, VÀO HỌC THÌ TRẢ TRÍCH ĐỦ ĐIỀU, NGỦ THÌ GỌI HOÀI, MỆT CHẾT ĐI ĐƯỢC MÀ KHÔNG THỂ NÀO CHỊU NỔI NỮA, NGHỈ HỌC ĐI CHO KHOẺ, MỆT QUÁ!!!!!!!!!!!!

Bỗng nó dừng lại rồi hỏi một câu khá tỉnh:

- Ủa? Vào học rồi à? Duyên sao không kêu tao dậy? Ủa mà anh bị gì vậy Quốc Thiên? Mà này giờ tôi có chữ ai không vậy? – Mặt ngây thơ vợ (số) tội của nó khiến hấn điên tiết lên hét vào mặt nó:

- CỐ! TÔI NÈ, CÔ CHỬI TÔI Á!

- A! vậy hả? Xin lỗi nghe tôi không cố ý

- Thật bựa mình!!

Hấn tức tối đi lên phòng học, bỗng Quân bước đến gần Duyên nói:

- Cô có nhớ là cô tác tôi không? – còn cô chỉ chỉ vào bên má để cho Duyên thấy,

Duyên nhún vai tỏ vẻ không biết, công thêm vài phần không quan tâm, Duyên nói:

- Tôi không biết!

- Đừng có chối! – Quân nóng tới nảo, bức xúc nhưng không bức rút nói, Duyên thấy vậy thì càng không quan tâm, nói thẳng ra luôn:

- Tôi-không-quan-tâm

- Cô đợi đó! – Quân nóng tới nổi nắm chặt hai tay rít lên từng chữ qua từng kẽ răng.

- Đợi chi? – Chị Duyên đây là chưa chọc người khác khùng lên thì chưa chịu đây mà, thấy người ta đang tức tới nổi gân xanh trên trán vậy mà chị ấy vẫn cứ chọc.

- Anh Quân! Lên thôi trễ giờ bây giờ! – bạn gái Quân nắm lấy tay anh kéo đi, Quân đi nhưng không quên để lại từ hàm dọa:

- Coi như cô may mắn! Lần sau thì không như vậy đâu!

Đám người ồn ào cứ thế là tủa đi như kiến, chỉ còn lại nó và nhỏ, nó có vẻ không vui vì chuyện hợp đồng lúc này chẳng? Nó và nhỏ lên phòng học, nó vẫn để vẻ ngoài xinh đẹp lên phòng học.

11. Chương 11: Bồi Thường Bằng Nụ Hôn

Vừa đến tới lớp, nó đẩy cửa bước vào trong, thầy giáo đang giảng bài nghe tiếng mở cửa nhìn lại thì đứng hình xém xiu là hoá đá vì nó quá ư là đẹp khiến ông thầy cùng cả lớp bất ngờ trừ hấn và Quân, ông thầy chợt lấy lại tinh thần nói:

- Tụi em đến trễ 30' – nó nghe xong thì nhúu mày, gương mặt chợt kì lạ, nhìn ông bằng ánh mắt đáng sợ hơn bao giờ hết, khiến ông như nín thở, Duyên nhìn thấy thế nên lên tiếng giải vây cho ông thầy:

- Tụi em có việc bận ạ! – ông thầy gật đầu ý bảo tụi em có thể vào, nó cũng chẳng nói gì bước vào trong, chợt đi ngang thầy nó nói nhỏ đủ ông thầy nghe:

- Mang một chiếc dép, một chiếc giày kia! – Ông thầy run run nhìn xuống chân đúng là như nó nói, mọi người thấy thầy nhìn xuống nên cũng nhìn theo và kết quả là.....hahahahaha.....tiếng cười mang rộ của hs vang lên, một số còn nói:

- Thời trang lắm đó thầy!

- Em phải học hỏi thầy mới được!

- Gu thời trang của thầy nó lạ mà nó độc ghê luôn á thầy!

- Em kết cái gu của thầy ừ đó!

- Hahahahah.....

-- cứ thế học sinh cứ lần lượt phê bình về cái gu thời trang lộn xộn của thầy giáo, nó thì chẳng quan tâm, nó ngủ, hấn nhìn nó như nhìn người ngoài hình tỉnh! Vì sao hấn lại nhìn nó như thế? Đơn giản

như đang giỡn vì nó là người khởi sướng lên cái phong trào moi móc gu thời trang của thầy vậy mà nó không có chút nào cảm xúc là sao? Đang lo nhìn nó, hấn đâu thêm để ý 2 con người bản trên đang nhìn hấn bằng một ánh mắt hơi bất bình thường, hấn thấy nhột nhột hình như ai nhìn á! Hấn ngược mặt lên thì đập vào mắt là 2 cái bản mặt cái Duyên và Quân cộng thêm 4 con mắt đang soi xét hấn. Thầy giận quá lấy túi rồi chạy ra ngoài, vậy là lớp nó nghĩ tiết, thế mà cũng được nghĩ tiết? Nhưng thôi bây giờ quay lại vs hấn nà! Hấn nhìn 2 người đó nói:

- Gì?

- Làm gì mà nhìn con Quỳnh dữ vậy? – Duyên nói rồi nhìn hấn, rồi lại nhìn nó, rồi nở nụ cười quái dị, kiểu nham hiểm lắm cơ! Hấn trong lòng thì lúng túng không biết nên nói sao nhưng bên ngoài thì tỉnh như không nói:

- Sơ ý thôi! – Haizzz....Cái lí do củ chuối ai đâu mà tin? Vậy mà có 2 người tin mới ghê chứ! Quân nói

- Ủm! Biết ừ! – vậy là 2 đứa kia quay lên, nó thì ngủ không thức, hấn thấy vậy cũng ngủ cho nó có bè có bạn há!

Giờ ra chơi:

Nó thức dậy chưa kịp nhắc chân đi ra khỏi bàn thì hấn lên tiếng (Thức hồi nào vậy ta??)

- Cô ngủ như heo vậy đó! – Gì đây? Mới ngủ dậy mà muốn kiếm chuyện đây mà!

Nó liếc nhìn hấn rồi nói:

- Nói tôi thì coi lại bản thân anh cũng như tôi thôi!

- Gì chứ? Tôi đây mà là heo thì cả thế giới này có con heo nào đẹp trai như tôi chưa? – hấn cao hứng muốn chọc nó, nó cũng nhăn ra chọc lại hấn:

- Ủm! Chỉ có anh thôi.....- Nghe chưa xong thì hấn đã cười rồi, chợt nó nói thêm:

- Vì chỉ có anh mới có ngoại hình người lai heo! – Vừa nói xong thì tiếng cười trên môi hấn tắt hấn, Quân và Duyên thì lấy tay bịt miệng cười làm vai hai người cứ run run lên, còn nó thì tỉnh như không nhìn khuôn mặt hấn mà cố nhịn cười:

- Cô.....cô.....được lắm! Nà! Cho đó!

Chợt hấn đưa cho nó một thanh sôcôla, nhưng chỉ có cái vỏ, nó nhú mày, hấn thì đứng lên bước ra khỏi bàn, đi gần hết dãy bàn thì giọng của nó vang lên, nó biết hấn có ý đồ gì ở đây nà! Chứ đâu có tốt lành gì mà cho nó:

- Đưa cái thứ này làm gì?

- Bò giùm! – Hấn phun ra hai từ ngắn ngủi nhưng có sức mạnh tác động rất lớn, nó nói:

- Anh điên à! Tôi có phải “ in sô” của anh đâu? – nó điên tiết lên nói.

- Bây giờ thì cô là “in sô” của tôi! – hấn nói tỉnh bơ quay đầu lại nhìn nó nữa chứ, còn hào phóng đi tới trước mặt nó nữa, nó thì taht56 muốn nhào vào bóp cổ hấn, nhưng nó kiềm chế kiềm chế và kiềm chế, nó cô nở một nụ cười gượng gạo nói:

- Tại sao?

- Vì lúc cô đã chửi một hoàng tử như tôi! – Hấn nói mà không biết ngượng, còn nói mình là hoàng tử mới kinh chứ!

- Nhưng tôi xin lỗi một hoàng tử như anh rồi! – nó nói nhỏ nhẹ nhưng trong lòng đầy phẫn nộ, nó nghiêng rằng nói, hấn thấy nó như vậy thì thâm cười trong lòng, nhưng vẫn chưa chịu tha:

- Nhưng tôi nào có chấp nhận, không nhiều lời cô-là-osin-của-tôi! – hấn nói rồi gằng từng chữ cuối cùng

- Tôi không chấp nhận – nó nhất quyết không chịu, hấn đành nói

- Vậy cô bồi thường đi! – hấn nói mà không biết nó đang cười, sao nó cười chút rồi biết?

- Được! Tôi bồi thường!

Nói rồi nó kéo cổ áo hần, hần hơi bất ngờ, nên ngã về trước và môi hần ngã ngay môi nó, vậy là hiểu há! 2 NGƯỜI ĐÓ ĐANG HÔN NHAUUUUUUUU! Cả đám ủa nhăm cả lớp như hoá đá trừ vài người, có người đang oán hận nó ghê gớm lắm, và người hoá đá hoàn toàn là hần, hần không ngờ có một cô gái bạo gan như vậy dám hôn một người con trai trước mặt nơi đông người mà không biết ngại, nó thả cổ áo hần ra rồi nói, hai người môi dờ môi rồi nó nói:

- Tôi bồi thường rồi!

Nó cực kì bình tĩnh vs thái độ như chẳng có gì, vì nó nghĩ hôn thôi có gì đâu? Vì nó nghĩ khá là thoáng nên mới thế! Duyên thì cười thầm vì lúc nhỏ, nó thường hay bị mấy anh chị cùng nhà hôn nên riết rồi nó tahy61 nụ hôn chả là gì? (sao này chị Quỳnh sẽ nghĩ khác)

12. Chương 12:

Từ đâu một cô gái xinh đẹp đi tới, tát vào khuôn mặt trắng mịn của nó in hần 5 ngón tay trên mặt nó, phải nói là nó tức đến không còn kiềm chế nổi, vo tròn nắm đấm, nhìn cô gái kia bằng ánh mắt hăng lên vết đỏ như máu, cô gái kia run run, nắm lấy tay áo của hần, người con gái đó chính là bạn gái hần. Tự nhiên từ khoé miệng của nó nhỏ xuống từng dòng máu màu đỏ nóng ầm rơi vào bàn tay nhỏ xinh của nó, nó thấy máu thì nóng hơn trước gấp đôi, lấy tay đập mạnh vào chiếc bàn gần đó khiến nó gãy đôi! Cô gái kia càng thêm sợ hãi, mọi người ai cũng sợ hãi, Duyên thấy không ổn đang toan ra ngăn chuyện đáng tiết sắp xảy ra thì một cụ già khoảng 40t đi đến vừa thấy cảnh tượng đó thì không khỏi bàn hoàn, ông lên tiếng hỏi:

- Ai đã làm thế này? – nhìn thấy vết thương của nó ông hỏi tiếp- Ai đánh con vậy Quỳnh?

Nó không nói lấy tay chỉ thẳng vào khuôn mặt của bạn gái hần, ông nhìn qua rồi nói:

- Ta cho con 30' giải quyết!

Vừa nói xong, ông đi ra và kêu tất cả học sinh ra khỏi phòng, bạn gái hần nín tay hần lại nói:

- Anh.....anh bỏ em sao?

- Ừm! – nói một cách nhảm chán, hần trả lời, khuôn mặt lộ rõ sự chán ghét vs người đối diện

- Anh không bảo vệ em sao? – cô ta nói giọng run run, hơi nghẹn ngào như sắp khóc đến nơi

- No! – Hần nói một cách nhẹ nhàng nhưng lại làm cho người ta kinh hãi

- Tại sao? Tại sao? Anh đối xử vs em vậy chứ! – nước mắt rơi lã chã cô ta khóc nức nở cố nín kéo hần

- Thật ra tôi.....! – Hần chưa nói xong thì nó lên tiếng:

- Tình cảm như vậy là được rồi!

Nói xong, nó kéo bạn gái hần, vào trong, kèm theo một cái đóng cửa mạnh làm tất cả mọi người đều sợ hãi, bên trong phòng phát ra những âm thanh kinh dị, tiếng la hét thất thanh cả tiếng cười man rợ, tiếng khóc kinh hoàng, cứ thế mà diễn ra hàng loạt, tiếng tha mạn của bạn gái hần cứ thế mà vang lên: “ ĐỪNG mà.....Hic.huhu.....đừng cắt tóc.....đừng.....cứu.....tha.....cho.huhu.....cho.....đi”

Chưa đầy 30' nó bước ra khỏi phòng, nói vài câu vs cụ già:

- Cảm ơn HT đã giúp cháu!

- Không có chi!

Nói đoạn nó bước đi, Duyên cũng đi theo, và cả 2 tên kia cũng đi theo luôn. Mọi người vào phòng học xem tình hình của bạn gái hần thì: tóc đã bị cắt không ra hình thù, chân và tay thì không cử động được có lẽ đã gãy mất rồi cũng nên, bạn gái hần nằm trne6 sàn nhà nước mắt rơi lã chã không ngừng nói: “ Tha cho tôi đi” , cô ấy cứ lặp đi lặp lại cái câu này hàng ngàn lần, mọi người đến đỡ cô ấy và gọi cấp cứu. Chắc có lẽ sau việc này sẽ không ai dám đụng vào nó nữa, mong là vậy

PHÒNG Y TẾ:

Nó ngồi xuống giường bệnh, xem vết thương, Duyên lên tiếng hỏi:

- Mày ổn chứ?

- Ổn hôn bao giờ hết! – nó cười tươi nói vs Duyên nhưng vì cười tươi quá nên trúng vào miệng vết thương nên hơi đau

- Mà mày có tàn nhẫn vs con nhỏ đó quá không? – Duyên nhớ lại cái cảnh con nhỏ đó nằm một đống mà nó thấybình thường, chỉ là hỏi cho nó có lệ

- Nhỏ đó chưa có chết vs lại có bị thương tạt gì đâu mà nói tao tàn nhẫn! – nó xoa xoa vết thương nói, hần ngạc nhiên hỏi

- Chứ nằm không nhứt nhứt mà la không bị thương? – Quân cũng gật đầu đồng ý vs câu hỏi của hần, Duyên thì cũng thắc mắc nên nhìn nó, nó nhìn 3 người rồi cười một cái nói:

- Đó là loại thuốc tê tôi tự chế! 2-3 tháng gì đó là khoẻ! – nó ít khi làm người ta bị tàn phế người ta lắm nên chỉ dùng loại thuốc mê ấy mà! Duyên nghe xong thì gật đầu hiểu ý, tụi hần cũng hiểu phần nào nên không hỏi nữa. chợt hần hỏi tiếp:

- Cô quen hiệu trưởng trường này à? – Hần dùng ánh mắt soi xét nó hỏi

- Ừm! Cha tôi có quen sơ! Vì cha tôi là bạn học của HT – nó đành viện một lí do mà nó biết hần sẽ không tin, vì một người tinh anh như hần thì không thể nào tin. Đúng là vậy hần không tin lời nó nói, vì dù là bạn thân thì HT cũng không thể đắc tội bạn gái cũ của hần vì cô ấy ít nhất cũng giàu có, hần cười nhếch mép nói:

- À! Thì ra là vậy!

- Sao lúc nãy anh không giúp bạn gái anh? – nó đổi chủ đề, mà người ta thường gọi là đánh trống lảng á! Hần biết nó cố tình nhưng không để ý nói

- Vì cô ấy không phải là bạn gái tôi!

- Là sao?

- Vì tôi vs cô ấy chỉ là giả vờ quen thôi! – hần bắt chéo chân nhìn dáo dác xung quanh rồi nói

- Ừm! – nó cười, hần nhìn xung quanh tìm y tá, nhưng không có thấy, chợt Quân nói vs Duyên, một mình Duyên thôi nhe!:

- Bạn của cô có vấn đề! – mặt nhìn đăm chiêu thêm cái xoa xoa cằm Quân nói, Duyên nghe xong thì ngước mặt lên nhìn Quân hỏi

- Vấn đề gì?

- Nhiều lắm! – Quân nhìn vào mắt Duyên nói, Duyên cũng nhìn vào mắt Quân hỏi:

- Nhiều là nhiều về cái gì?

- Thì ví dụ như hung bạo, tàn nhẫn, thần kinh.....Bla.....bla- Quân nói một tràn, Duyên thì nhìn Quân rồi đưa ngón tay cái lên biểu thị sự thán phục, Quân nhìn Duyên nói thêm:

- Không gì riêng bạn cô, mà cô, Cao Mỹ Duyên cũng có vấn đề!

Duyên liếc xéo Quân rồi gặng từng chữ hỏi:

- Anh-muốn-chết-không?

- Noooooooooooooooooooo

- Mà y tá đâu ùi! – Duyên chợt nói, khiến Quân cũng nhìn dáo dác rồi nhận được kết quả là

- Không biết- Quân nói

- Thôi tôi về!

- Ừm! Về!

Vậy là Duyên và Quân tung tăng đi về, chưa đi được bao lâu thì một giọng nam tính hét lên:

- Cao Mỹ Duyên, sao cô đi chung vs tôi! – Quân hét toán lên khi hai người đứng giữa cầu thang

- Câu này tôi nói anh mới đúng, sao anh dám đi chung vs tôi! – Duyên cũng hét lên đẩy Quân ra rồi nhanh chân bước xuống trước

- Làm ơn! Tránh ra- Quân cũng có thua gì? Chạy tới rồi kéo Duyên ra đằng sau

- Anh mới là người tránh ra! – Duyên bực mình, kéo Quân ra sau

- Tôi đi trước – 2 người cứ người lên trước người kia đuổi theo

- Tôi đi trước

- Tôi trước

- Anh mơ à?- Vừa tới cửa lớp là cãi ỏm tới

- Cô là con gái mà không nhường cho con trai à?- 2 người giành vào cửa lớp mà cãi nhau long trời lở đất, Quân nói xong thì nhanh chân bước vào nhưng bị Duyên nhanh chân hơn kéo lại và nhờ lực đó bước vào, nhưng chưa bước vào thì bị Quân gạt chân xém té banh mặt

- Anh khùng à! Người ta là con trai nhường con gái! – Quân nghe Duyên nói thì cười cười vì nhìn mặt Duyên khi giận rất là mất cười và đángyêu

- Cái đó xưa rồi! Bây giờ nam nữ bình đẳng- Quân cố đừng nhìn nữa bước vào trong, Duyên thì tức càn hông mà không làm cái gì được!

13. Chương 13: Osin!?

Quay lại vs nó, nó sau khi lau vết thương thì cũng đã đỡ hơn nhiều, hấn nhìn nó, hấn vẫn ngồi đó chứ không về phòng học, nó thất mất hỏi:

- Sao không về phòng học đi? - hấn nhìn nó, bắt chéo hai chân ra vẻ như mình là chủ cả, nói một câu khiến nó máu đã sôi any còn sùng sục hơn:

- Đợi đây tớ!!!!

- Tôi đã bồi thường cho anh rồi mà?

- Nhưng tôi có nói là chấp nhận chưa?

- Anh muốn sao đây? - hấn bước gần nó, hai tay đặt lên vai nó, đưa gương mặt mình sát gương mặt nó, nở một nụ cười đều giả hấn từ từ sát lại gần nó hơn, nó trở mất nhìn, tay thì muốn đập hấn nhưng hấn nắm lại. Hấn nói:

- Từ nay cô chính thức là osin của bổn thiếu gia! - hấn buông nó ra đi lại chiếc ghế hồi nãy, nó vo tròn tay nói:

- Tôi thà chết không làm! - hấn cười khẩy một cái, nắm lấy đôi tay nó rồi nhin nó bằng ánh mắt quái dị từ trên xuống dưới, nó nuốt một ngụm nước bọt, nó xô hấn ra, hấn nói:

- Nếu không muốn thì bồi thường heo tôi bằng cái này cũng được! - hấn lại nhìn nó từ trên xuống dưới, nó bặm môi dữ tợn nói:

- Anh đừng có mả làm cái trò đó! Tôi mà tức lên đập anh như con nhỏ kia thì chết ránh mà chịu! - hấn cũng không nói gì, đi tới nâng cầm nó lên đặt chiếc môi mỏng lạnh lạnh của hấn lên môi nó, nó tự nhiên cảm thấy tim đập hơi nhanh hơn bình thường, cảm giác kỳ kỳ, hấn thấy nó như thế thì buông nó ra, nó thoáng đỏ mặt nhưng cũng trở lại bình thường quá to:

- BIẾN THÁI! ANH LÀ BIẾN THÁI! - nó hét như thế mà hấn vẫn bình thản nói:

- Đây chỉ là mở đầu! Nếu cô mà không làm osin cho tôi thì cô chuẩn bị chịu sự tra tấn của tôi dài dài! - nó vừa định phản bát thì nhớ tới lúc này, nó đành âm ừ, nó mà làm osin cho hấn thì hấn chuẩn bị chết không có nơi chôn. Hấn tự nhiên đưa cho nó một tờ giấy, giấy hộp đồng gì đó, nó lấy đọc bừa thôi:

” Nghĩa vụ làm osin

1. Nghe lời chủ
2. Không cãi lời chủ
3. Mỗi sáng phải mua thức ăn cho chủ
4. Không được làm gì tổn hại đến nhân cách, thân thể, danh dự và phẩm chất của chủ
5. Không được có ý kiến vs chủ
6. Phải luôn thưa là ông chủ trước khi nói
7. Luôn tươi cười khi gặp chủ, không chửi nhau vs chủ.
8. Osin phải làm theo những điều khoản trên nếu không thì ông chủ của osin sẽ xử lý theo đúng quy tắc.”

Nó nhú mồm cái gì mà mở miệng ra là chủ vs chả cả, ham alm2 đi rồi chừng nữa chết khi nào không hay. Nó hăm hực ký vào những đầu đó là áh mắt tà ác vô điều kiện được dấu sau khuôn mặt ngây thơ như nai tơ của nó.

14. Chương 14: Osin Kiêm Bạn Gái.

Nhìn nó cười nham hiểm, hấn liền nói:

-Ừm.....Cô cần phải làm bạn gái tui để tui cảm thấy vậy mới đáng! – nó nghe xong thì gật đầu, sau đó nhìn hấn bằng ánh mắt giết người, nó muốn hét vào mặt hấn ghê gớm nhưng nó kìm lại nhỏ nhẹ nói:

-Nếu anh còn ngủ thì về mà ngủ cho khỏe chứ đừng ăn nói vậy kéo bữa nào bị người ta đánh “ Phò mũ” – nghe nó nói hấn nhướn mày, đúng là mồm miệng độc thấy sợ, hấn vẫn giữ lấy ý nghĩ đó đồng dục nói:

-Cô không làm thì hậu quả khó lường! – hậu quả con khỉ, nó mà làm thì nó là con heo, nhất quyết không làm bạn gái hấn, thà nó ở giá suốt đời chứ không ngu gì làm bạn gái của tên biến thái này, nhưng mà....nếu không làm thì hấn làm gì nó thì sao? Nên làm sao? Thôi đành làm con heo một lần vậy:

-Tôi.....tạm.....chấp nhận! – hấn cười gật đầu, cũng biết nghe lời ấy chứ. Nó nhìn ngoài mặt thân thiện thế chứ ở trong lòng đang muốn đem hấn làm mồi cho cá, nó sẽ bóp cổ hấn rồi thả xuống cho cá ăn, không thì nó treo hấn lên sà ngang cho chim chim rìa thịt chơi, còn nếu không thì nó đem hấn cắt thành từng lát thịt rồi xắc muối ớt, chanh vào. Nó còn nhiều kế hành hạ hấn lắm, nó cười một cách gian tà, hấn nhú mồm khó hiểu hỏi:

-Osin! Về lớp thôi! Ngồi đó cười cười như bị điên ấy!!! – nó chợt sực tỉnh mộng, nhảy xuống giường rồi đi theo hấn, vừa vào lớp hấn đã nghe tiếng cãi cọ của Duyên và Quân:

-Anh chạy nhanh quá tôi rượt không muốn chết luôn nà!

-Ai biểu cô rượt chi?

-Rượt đánh anh chứ chi?

-Đánh được không mà nói

-Tui đánh nè!

2 người chạy vòng vòng lớp, hôm nay lớp 10A6 được nghỉ vì một số lý do, một số thì đi về, một số thì ở lại trong đó có Duyên và Quân, hấn bước vào đi tới chỗ ngồi rồi nói:

- Osin của tôi! Cô bỏ lại đây cho tôi! – hấn ngoắc nó lại, nó cầm hận trong lòng liếc hấn mà đi tới, mấy đứa con trai thì tiếc cho tôi vì tôi làm osin cho hấn, mấy đứa con gái thì ganh tỵ vì tôi làm osin của hấn, Ủa! Mà làm osin có gì đâu mà mấy người này ganh tỵ chứ? Nếu thích nó nhường cho luôn.

- Chuyện gì? – nói nói cộc lốc, hấn đưa cái bản hợp đồng nghĩ vụ hồi nãy nói:

- Thiếu! Điều 6 có ghi rằng: “ Phải luôn thưa là ông chủ trước khi nói” – nó nhìn hấn, hấn nhìn nó, nó nói:

- Thưa ông chủ! Có gì chỉ bảo? – hấn cười ôn nhu, cười cái gì mà cười, nó định thốt ra luôn nhưng ráng mà kiềm lại nếu không thì không tốt đâu, hấn nói:

- Gọi thử chứ có làm gì đâu! – nó nóng rồi nha! Bực rồi nha! Nhìn mặt hấn mà muốn tác vào mấy cái mới được. Nó hậm hực ngồi xuống, hấn cũng chẳng nói gì, Duyên nghe được đoạn đối thoại lúc nãy thì chạy lại hỏi:

- Nè! Sao mày là Osin của hấn vậy hả? – nó nghe con bạn nói thì trưng ra cái bộ mặt tràn đầy nước mắt cá sấu, nó khóc lên khóc xuống nói:

- Tại mày! Tại mày hết! Mày vừa đi hấn liền bắt tao làm osin cho hấn! Tao không đồng ý hấn liền giở trò biến thái.....huhu....- nó khóc như mưa nhưng thật ra là thuốc nhỏ mắt 100%. Duyên bực mình nói:

- Ê tiện thể luôn à? – nó gật đầu rồi ôm lấy Duyên khóc nức nở, Duyên vỗ vỗ lưng nó nói:

- Thấy cũng tội.....mà thôi cũng kệ!!!!!! – nó bực mình đánh Duyên tơi bời nhưng Duyên đã may mắn lấy Quân vào thay, thật sự rất may mắn, Quân bị đánh đến khó mà nhìn ra hình người. Nó chu môi giận dữ, Duyên thì nói:

- Giận! Tao cũng muốn giận mày ghê á! – nó nhìn Duyên, nó làm gì mà cô bạn giận chứ? Nó nói:

- Tao làm gì mà mày giận hả con kia? – Duyên trả lời khiến nó muốn tán Duyên xoay như chong chóng luôn:

- Mày đi theo trai đẹp mà con giả đồ! – nó bực mình cốc đầu con bạn, con nhỏ này hôm nay biết giỡn nữa cô chứ, mà thôi nó bây giờ nên tập trung tiêu diệt kẻ địch chính là hấn. Nó quay sang định nói vs hấn vài câu thì hấn ngủ như chết, nó bực mình vẽ vẽ lên mặt hấn, nó vẽ rồng vẽ rắn vẽ quỷ vẽ ma lên khuôn mặt đẹp trai đó.

Giờ ra về.

Nó thản nhiên đi trên đường, nhìn mặt hấn nó cố nhịn cười đi, nó giả bộ như mình cực kỳ trong sạch, hấn đi ra khỏi lớp, đám nữ sinh nhìn hấn rồi cười cười, nam sinh thì chỉ vào và khinh bỉ, hấn không biết chuyện gì đang diễn ra thì Quân đã cười một tràng rồi xỉ nhục ghê gớm:

-Mày thiệt là làm tao kinh ngạc! Mày vẽ cái quái gì lên mặt thế kia? Gu thời trang của mày quái dị thiệt! – hấn chẳng biết gì thì nó vs Duyên giả vờ quay sang rồi cười như sắp té tới nơi, hấn mượn cái gương của nó xem xong thì nhìn nó chăm chăm, nó giả vờ chớp chớp mắt, ngây thơ hỏi:

-Ông chủ? Sao nhìn tui hoài vậy? Tui biết tui đẹp ùi! – hấn hít một ngụm khí lạnh, nắm tay nó gằng từng chữ:

-Cô- chuyển- qua- khu- đặc- biệt- cho- tôi!!!!!!!!!! Tôi sẽ hành hạ cô tới chết đó OSIN!!!!!!!!!!!!!!!!!! – nó đơ cả mặt, haizzzzzzzzzzzz..... Xui thiệt rồi!!!!

15. Chương 15: Chuyển Qua Khu Đặc Biệt!!!

Nó và Duyên về phòng thu dọn quần áo chuẩn bị qua khu đặc biệt, có ác liệt quá hay không? Mới vẽ có chút xíu mà kêu người ta qua tới khu đó, đúng là đầy đoạ mà! Ở khu đó toàn là cậu ấm cô chiêu, đi qua cho dân chúng khinh bỉ nó hả? Hấn là tâm địa độc ác, nó ghét hấn bao nhiêu thì nó càng muốn ăn tươi nuốt sống, giết hấn chết tươi! Nó dọn một hồi thì xong nhưng cái đáng quan tâm là nhiều quá đem sao nổi, nó nhìn sơ sơ cũng 3 vali lớn, còn Duyên thì nhiều hơn tới 4 vali lớn cùng một túi vali nhỏ nhỏ xách tay. Nó và Duyên nhìn nhau rồi hai đứa tìm đủ kiểu để đem đồ qua nhưng thôi trời ôi! Dù tụi nó có kéo lê kéo lết, dù có vác thì cũng đem không hết, cuối cùng tụi nó hết cách, nếu đem từ từ cũng không được vì khu đặc biệt

cách khu của nó tới 1km, thêm vào đó là không đi xe được vì trường cấm tuyệt đối, đúng là bế tắc mà! Tự đứng mắt của nó và Duyên sáng rực lên, nó và Duyên nhìn nhau rồi:

-Cứ vậy mà làm! – Duyên gật đầu, nó thì lấy điện thoại đi động ra gọi cho ai đó, ngồi ngẫm nghĩ một hồi nó mới gọi:

-Alô!- đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm và ấm, nó hít một hơi mới nói:

-Ông chủ à? – à! Thì ra nó gọi cho hấn, hấn nghe giọng nó thì nhú mày lạnh nhạt nói:

-Gi? – nó thấy hấn không mấy thiện cảm nhưng vẫn cố giả giọng ngọt ngọt ra dụ hấn:

-Ừm....Anh giúp tôi cái này được không? – hấn im lặng không trả lời, nó cũng im lặng đợi câu trả lời, một lúc sau nó nghe tiếng của hấn vang lên:

-Chuyện gì? – nó mừng muốn chết cuối cùng nó cũng lôi kéo hấn thành công:

-Anh giúp tôi chuyển đồ đạc qua được không? – nó vừa nói xong thì hấn liền nói:

-Không! – nó đành nan nỉ vậy, tên này đúng là khó ưa mà!

-Giúp tôi đi! Giúp tôi đi! Ông chủ rất tốt bụng mà! Giúp đi mà! – hấn nghe nó nói thế thì nhận lời nhưng còn kèm theo một điều kiện:

-Ừm! Được! Nhưng còn có một điều kiện! – nó nhú mày suy nghĩ một lúc nói:

-Điều kiện gì? – hấn cười một cái rồi nói:

-Chủ nhật đi chơi vs tôi! – tưởng gì? Cầm nằng nó chứ gì? Muốn cua nó chứ gì? Hấn chưa đủ tư cách! Muốn cua hả? Đừng có mơ, nó ngồi tự kỷ cười cười hấn nói:

-Nè! Nghe không Osin? – nó dạ dạ vâng vâng mà lòng toàn khinh bỉ là hấn cũng có thau gì mấy thằng con trai khác chứ, gặp nó là đổ liền nhưng nó sai rồi hấn bắt nó đi chơi để hành hạ nó một cách quan mình chính đại đàng mà!

Nói tới đó nó tắt máy, chắc một chút hấn qua nên nó cũng chả ý kiến, còn về phía Duyên, cô chả muốn gọi cho tên Quân so đo từng chút vs con gái kia đâu nhưng nếu không gọi thì ai mang tiếp cho cô, cô nhấn vài số rồi gọi, tiếng nhạc chờ của Quân vang lên: “ Bà chần đợi! Tôi bận! Bà Chần đợi đi”, Duyên tức muốn càn hông, dám gọi cô là bà chần à? Cí nhạc chuông cùi bắp, đợi đi! Ta nhờ vả nhà người nên ta nhin, một lúc sau Quân lên tiếng:

-Gi? – Duyên nhin, hạ quả xuống, cô nhỏ nhẹ nói:

-Tôi xin lỗi vì làm phiền anh!- Duyên vừa định nói tiếp thì Quân đã lên tiếng:

-Biết thế thì xin lỗi làm gì? – Tên này đúng là cà chớn mà! Muốn bị đập thì nói đại đi, Duyên cố kiềm giọng lại vẫn nhỏ nhẹ nhưng có chút run run vì giận:

-Anh ở chung va Quốc Thiên thì anh giúp tôi việc này được không? Đó là.....- một lần nữa Duyên định nói thì Quân chen ngang:

-Tôi không giúp khỏi nói! – cái này người ta gọi là núi lửa phun trào nà! Duyên bóp mạnh điện thoại nói:

-Anh im đi nha! Anh biết tôi nói gì mà anh không giúp hả? Anh có phải con trai không hả? Thấy con gái người ta nhờ vả một tý thì phũ phàng bỏ đi! Anh thấy mình có đáng làm quân tử hay không? – Quân đưa điện thoại ra xa, rồi nói:

-Cô nhờ vả tôi mà dùng cái thái độ vậy đó há? Cô chửi tôi rồi kêu tôi giúp cô thấy tức cười không hả? – Duyên nghe Quân nói thế thì liền đổi 180 độ, quay sang cười cười hì hì nói:

-Tôi có lỗi! Lỗi của tôi! Anh có thể giúp tôi chuyển đồ không? Làm ơn á! Giúp tôi đi mà! – Quân thì cũng không phải chưa từng nghe con gái nan nỉ mà là chưa nghe ai nói mà muốn ỏi như Duyên, không phải cô nói không hay mà hơi quá nên đem lại kết quả ngược, nhưng Duyên vẫn biết là rất mắc ỏi nhưng vẫn nói là vì cô muốn tên đó vì quá mắc ỏi mà phải giúp cô, y như cô nghĩ Quân liền nói:

-Ừm! Giúp! Giúp!

Nói rồi Duyên tắt máy, nó và Duyên ngồi chờ tụi hần. Một lát sau tụi hần tới, nhìn 7-8 cái vali đang chồng chất tụi hần liền quay lưng đi về thì bị nó và Duyên kéo lại, hần đành làm giúp nó vì dù sao đã nói thì làm, còn Duyên thì Quân không chịu giúp, Duyên phải nài nỉ tập hai nhìn Duyên tội nghiệp gớm, cuối cùng Quân cũng đành giúp không thôi Duyên xê anh ra làm khô cũng không chừng! Hần nói:

-Cô có một mình mà 3 cái vali à? – nó gật đầu cái rụp, nhiều đó là còn ít đó.

-Rồi sao? Ông chủ có ý kiến? – nó ghét cái từ ông chủ này lắm nà! Sao mở miệng ra là ông chủ là thấy bực cái mình.

-Hỏi cho vui thôi! – nó bủ môi. Trong lòng nó đang lầm bầm: “ tên chết tiệt! Biết vậy tôi không nhờ anh! Nhờ có chút xiu mà dễ xài nói này nói nọ như bà tám vậy! Nếu tôi mà không ký hợp đồng đó thì anh chết chắc vs tôi! Tôi ghét anh! Đồ chết tiệt!!!”

Cả bốn người sau một chặng đường dài đang vắng, nói là 1km chứ thật ra là nó mấy mét thôi, tụi nó làm biếng nên mới nhờ tụi hần, mà tụi hần thì không hảo ý giúp chỉ đi cho có chứ tới nơi là vứt cái đám vali một cách không thương tiếc. Nó và Duyên vào phòng, ừ phòng rộng to và có đầy đủ rất tốt nhưng không tốt ở chỗ là đối diện căn phòng này là phòng tụi hần, tụi nó trề môi một cái nói:

-Ừ! Xong rồi về đi! – tụi hần lần đầu tiên trong đời bị gài đuối, tụi hần trề mắt hậm hực đi về, đóng cửa một cái rầm còn tụi nó thì chả có quan tâm. Một ngày nữa lại trôi qua, ngày mai tụi nó sẽ ra sao? Ngày mai biết!!!!!!!

16. Chương 16: Ông Chủ! Chuẩn Bị Chết!!!!!!!!!!!!

Trắng bắt đầu lên, màn đêm đã buông xuống, tiếng gió ào ào nhẹ nhả thổi bay tấm màn cửa, nó đang nằm sấp vắt chéo hai chân trên giường ngồi đọc manga, đang đọc ngon chớn thì nghe thấy tiếng tin nhắn, nó với tay lấy điện thoại, mở lên thì nhìn thấy hàng chữ cực kỳ ngứa con mắt: “ Ngày mai gọi tôi dậy”, tên đó đúng là biết đầy đo mả, hần là con ních hay sao mà còn bắt dậy? Đúng là ăn hiếp người quá đáng mà thôi kệ hần ngày mai kêu thì kêu, tôi la cho anh banh ốc luôn. Nói là làm nó liền đi ngủ sớm để chữa giọng ngày mai phát huy.

Sáng, ánh nắng sớm thật dễ chịu và yên ả! Nó thức dậy sau khi nghe hàng loạt tiếng báo thức của 11 chiếc đồng hồ, cần con mắt lên đi vào WC, ăn mặc đồng phục hôm tắt, nó đi qua phòng đối diện. Nó gõ cửa “ Cốc! Cốc! Cốc”, vừa dứt thì liền có người mở cửa, Quân dụi dụi mắt, vò vò cái đầu tổ quạ của mình nói:

-Mới sáng sớm qua đây chi cô nương? – nó nhìn cái người trước mắt nói:

-Kêu anh bạn thân của anh dậy chứ làm gì? – nghe nó đang móc họng mình, Quân mở cửa mời nó vào, anh chàng mà đôi co vs nó tổ chỉ thêm một ốc, Quân nói khi nó bước vào:

-Thiên ở phòng bệnh trái!!! – nó cảm ơn một tiếng rồi đi thẳng tới căn phòng mà Quân chỉ, nó nhìn căng phòng mà mặt nhú lẹ, hần cũng thật quái dị đi, nghĩ sao điêu khắc hoa hay mặt quỷ nó không nói cái này đi điêu khắc cái mặt hần, hần xấu hơn con gấu mà màu mè thấy ớn, đúng là khoa trương hết sức. Nó đưa tay lên gõ cửa nhưng chưa gõ thì nó dừng lại, nó mở cửa đi vào luôn. Nó biết dù có đập cửa ủa nhằm gõ cửa mấy chục lần thì hần cũng không mở đâu. Vừa mở cửa, một cảnh tượng hải hùng đập thẳng vào mắt nó, hần đang.....đang.....thay đồ. Nó đóng cửa lại trong khi hần đang nhìn nó chằm chằm, nó đỏ mặt, hai tay đan vào nhau, tự nhiên điện thoại nó run lên, nó giật cái mình:

-Ai gọi vậy hả? – nó bực mình trút giận lên người gọi điện, hơ hơ nhưng người gọi điện là ai? Là Duyên nhà ta chứ ai? Duyên nói mà như hét:

-Mới sáng sớm mắt tích đi đâu mà bây giờ tao quan tâm hỏi han thì bực mình trút giận, mày có xem tao bạn mày không hả con nhỏ kia? – nó thoáng đỏ mồm hôi, nó tưởng ai gọi, nếu là con bạn thì nó nên tránh la hét chứ ta! Nó liền xin lỗi thì Duyên nói:

-Mày đang ở đâu? – nó thở phào rồi nói:

-Nhà đối diện!!!!!! – Duyên tắt máy, nó đợi hấn thì một lúc bước ra quần áo chỉnh tề hấn cười mỉa nói:

-Hồi nãy sao quay đi chi dạ? Bộ cô ngại hả? – hấn định chọc nó đó mà, nó nói:

-Ừm! Ngại thật! – hấn cười một cái, lấy tay hất tóc nói:

-Vì tôi đẹp trai mà body cũng đẹp chứ nhỉ? – hấn tiếp tục chọc, nó nói:

-Anh á hả? Vì body của anh làm trôi mắt ối nên quay chỗ khác, ngại là ngại ở chỗ ối trước mặt anh thì kỹ quá nên mới làm thế! – hấn giận tới run người, nó thiệt là muốn chọc tức hấn mà. Hấn nói:

-Mau! Đem thức ăn cho tôi coi osin! – nó ừ một tiếng rồi đi, vừa ra khỏi phòng nó đã lầm bầm chửi hấn, bộ hấn gãy tay gãy chân hay là bị dụ tạt bầm sinh hay là bị liệt giường rồi mà đi mua thức ăn không được phải bắt một cô gái yếu mềm như nó đi mua chứ. Được nó sẽ cho hấn biết đại khổ là gì? Trong lúc nó đang chửi rửa hấn thì Duyên đã đứng trước phòng hấn để tìm nó, gõ cửa liên tục, ấy thế mà chả ai mở cửa, 2 người trong phòng thì đang bực bội vì có người gõ hoài, 2 anh chàng cứ nằm đấy xem tivi mà không mở cửa, cuối cùng Quân bước ra mở cửa, không cần nhìn ai đứng trước mặt, anh chàng ột tràn:

-Mới sáng sớm mà ai làm phiền vậy hả? Có biết bồn thiếu gia đây rất bực hay không? Hâm mộ thì cũng có mức độ thôi chứ? Nghĩ sao mới sáng sớm mà đến tìm rồi? Tôi coi tivi không được là hoàn toàn tại cô đó nghe chưa hả????????? – Quân chửi một hồi thì mới nhìn rõ người trước mặt, anh chàng im bật nhìn khuôn mặt hằm hằm cũng cái đầu đang bốc khói nghi ngút của Duyên.

17. Chương 17: Bữa Sáng Thuốc Sủ!?

Quân cười giả lã, Duyên tròn tròn mắt nói:

-Bồn thiếu gia nhà người biết là ta đang tìm người không? Ta đâu có rảnh mà đi qua làm phiền người!? – Quân nuốt một ngụm nước bọt, thiệt là! Sao mà anh xui vậy không biết mới sáng sớm là gặp ngay bà chán! Duyên đẩy Quân ra chỗ khác. Đi thẳng vào phòng tìm nó nhưng tìm hoài không thấy, Duyên hỏi Quân:

-Nè! Cà chớn! Con Quỳnh đâu? – Quân tròn mắt nhìn Duyên, cô vừa gọi anh là cà chớn! đẹp trai vậy mà la cà chớn! Anh khoan tay im lặng không đáp, Duyên định đập vào mặt Quân thì nó từ ngoài cửa phòng, đem vào một phần ăn gồm mỳ ý và nước khoáng. Duyên nhìn nó, nó đưa cho Duyên hay sao? Nó đi tới chỗ Duyên cười một cái rồi quẹo qua chỗ hấn, Duyên hít một cái, tức giận định bỏ đi thì nó nắm tay lại, nó cười cười, Duyên nhìn ánh mắt gian gian, môi cười cười là biết nó đang hại ai đó? Và ai đó là hấn chứ ai? Nó đặt thức ăn trên bàn, hấn nhìn nó rồi nói:

-Đặt lên bàn rồi đi đi! – hấn vừa nói xong câu đó, nó muốn nhảy cẫng lên vì quá vui, nó đang tìm cơ chuẩn thì hấn kêu nó đi có phải là quá mai hay không? Nó bước ra khỏi phòng không quên nắm lấy tay Duyên kéo đi. Hấn đưa miếng mỳ vào miệng, nuốt một cái. Rồi lại đưa miếng thứ hai vào miệng, rồi nhai nhai nuốt một cái, cho tới miếng thứ ba thì hấn chạy không kịp, chạy bán sống bán chết tới WC, hấn ngồi ở trong đó một lúc rồi bước ra, tay ôm bụng, mặt mày nhợt nhạt, Quân hỏi:

-Mày sao vậy? – hấn chưa kịp trả lời thì “Rầm”, cửa phòng WC lại mở ra, rồi đóng vào, mở ra đóng vào và hấn thì cứ hết đi ra rồi đi vào, chạy muốn chết đến thân thể rã rời mà vẫn cứ bước ra đi vào.

Tạm gác chuyện anh Thiên thăm WC, chúng ra nói đến nó và Duyên. Nó cười ha hả từ lúc bước ra khỏi phòng, cười chảy cả nước mắt khi nghĩ tới cái cảnh hấn bầm dập vì chạy quá nhiều, thậm chí của hấn là niềm vui của nó. Duyên nhìn nó cười thì ngằm ngằm hiền, cô nàng hỏi nó thẳng thừng:

-Mày bỏ thuốc sủ hả? – nó gật đầu không ngừng ngại, không cần rút, không chút thương tiếc, Duyên nhìn nó như vậy thì vỗ vai nó nói:

-Làm tốt lắm người chị em! – nghe Duyên nói thế nó vs Duyên nhìn nhau rồi cười ha hả cho tới khi vô lớp mà vẫn cười, cười cho rớt răng luôn hay sao ấy? Duyên chợt hỏi:

-Mày bỏ bao nhiêu mà tới giờ hấn vẫn chưa tới? – nó cười cười nói:

-Ít sịu hà! Đủ để hấn thức đêm đêm nay! – ôi trời! Giấc này là buổi sáng mà thức đêm đêm nay là nhiều lắm nga, hèn gì hấn bây giờ vẫn chưa tới.

Nó và Duyên vẫn cười, khoảng một tiếng sau Quân đến lớp, tưởng chỉ có Quân ai ngờ hấn đi đằng sau, đi một cách chậm chạp người thì thân tàn ma dại, nhìn thăm thương hết biết, nhìn hấn như hoa tàn héo úa vậy. hấn vừa tới chỗ đã gục ngay xuống bàn, ôm lấy bụng, nó nhìn thế thì giả vờ quan tâm:

-Ông chủ? Bị sao vậy? – hấn nhìn qua liếc nó nửa con mắt, ôi! Cảm giác chiến thắng là đây! Nhìn hấn như thế nó thì ngoài mặt thăm thiết thương tiếc, trong lòng thì cười muốn bể bụng. Hấn nói lấp bắp:

-Cô.....giả.....vờ.....cái.....gì? Chính.....cô.....hại.....tôi! – nó vờ như ngạc nhiên vô độ, hốt hoảng tròn xoe mắt, miệng há to nói:

-Ông chủ? Sao lại là tôi? – hấn thật muốn bóp chết con nhỏ này, thật là diễn rất hay, rất xuất sắc, hấn nói:

-Cô.....bỏ.....thuốc.....sổ.....đúng....không? – nó giả vờ khóc, nước mắt ngấn nước mắt dài nói:

-Ông chủ! Thật là ác! Ông là đồ không ** à nhằm vu khống! Ông dám hại tôi! Ông dám nói tôi hại ông! Tôi là người hiền lành thực đức sao mà tôi dám để thuốc sổ vào! – nó gục vào vai Duyên khóc nức nở, Duyên cũng vờ quay qua chỗ khác nhỏ vào vài giọt nước mắt, lấy khăn chấm chấm, vỗ lưng nó nói:

-Đúng đó! Con Quỳnh nó vô cùng hiền lành! Sao nó dám chứ? – Quân và Thiên nhìn cảnh tượng này thì tức sôi máu, diễn rất hay, diễn rất thật, không chút sai sót, hấn nói:

-Cô diễn hay lắm! – nó khóc to hơn ôm lấy Duyên, ý như là nó đâu có diễn sự thật là vậy nhưng trong lòng thì: “ Tôi không diễn hay thì tôi đâu còn là Trang Như Quỳnh”.

Hơi ngắn! Vì mình đang bận nên viết có nhiều thôi!!!

18. Chương 18: Ngày Đi Chơi Xui Xẻo!!!!!!! (1)

Hấn ôm bụng nhìn nó khóc lóc mà bức chịu không nổi, hấn muốn đi.....đi.....Nó thấy hấn như thế thì giả vờ đi tới đỡ hấn, miệng chăm chọc nói:

-Ôi trời ơi! Ông chủ! Ông muốn đi đâu? Hay tôi đỡ ông cho khỏe! – hấn tức sôi máu, cái gì mà ông chủ? Làm như nó tốt lắm không bằng! Hấn cười mỉa một cái nói:

-Đi vs cô có nước chết sớm!! – nói rồi Quân đỡ hấn đi, nó chậm chậm nước mắt khóc than, Duyên cũng phụ họa theo, tự dưng hấn quay lại nói:

-Ừm! Ngày mai là ngày tôi giết chết cô!!!! – nó im lặng giây lát, ngày mai là chủ nhật, mà chủ nhật thì đi chơi vs hấn vs tư cách là bạn gái! Ôi! Nó sợ khổ mà! Nó định lên tiếng không đi thì hấn nói:

-Cô đã ký hợp đồng! – nó hậm hực bước đi., đi tới chỗ hấn nó tựa như gã đạp chân hấn rồi nói giọng thương xót trong khi hấn một tay ôm bụng một tay ôm chân này! Nó nói:

-Ông chủ! Tôi không “cố ý”, ông chủ có sao không? – hấn thiệt là tức tức tức, bức bức bức, thiệt là muốn giết chết người trước mặt. Rồi hấn bỏ đi, nó cũng bỏ đi.

Ngày chủ nhật, sáng sớm, ánh nắng ban mai mới ló dạng nên cũng không gay gắt không ầm áp cũng không quá chói nên dù có chiếu vào mặt nó thì nó vẫn không thức dậy, Duyên thì thức từ sớm bởi câu nói của Quân:

-Hôm nay tôi nghe nói Thiên vs Quỳnh đi chơi chung vs nhau cô có tính theo dõi không? – Duyên đang ngủ trong phòng thì nghe tiếng Quân, mà tiếng Quân cứ văng vẳng bên tai, cô mở mắt ra đập ngay vào mặt là anh chàng mặt đồ thường đứng trước mặt cô, đứng trong phòng cô, là đứng trong phòng cô, là tên này Biển Thái a! Duyên nổi trận lôi đình ột đấm vào bụng Quân nói:

-Đồ biển thái! Đại sắc lang! Anh có ý đồ gì? Trong lúc tôi đang ngủ anh vào phòng tôi làm gì? – Quân khom người ôm bụng nói:

-Tôi và cô đi theo dõi Quỳnh và Thiên, tôi muốn theo dõi họ nên mới gọi cô thức dậy chuẩn bị! – Duyên nghe Quân nói 2 người kia đi chơi thì Duyên bỏ qua chuyện Quân tự động xâm nhập vào phòng cô, cô đứng lên chạy vào WC, một lát sau bước ra vs bộ đồ đen, thêm vào kính đen nữa. Quân nói:

-Nè! Theo dõi chứ không phải ăn trộm! – Duyên liếc xéo anh một cái nói:

-Đúng là như vậy nhưng mà tôi thích thể này làm gì nhau hả? Hả? Nói đi! – Quân không nói nhiều vs Duyên nữa.

Trong lúc Duyên và Quân chuẩn bị chiến đấu thì nó vẫn ngủ thẳng cẳng cho tới khi thấy mình đang bị ai đó kéo lê lê, nó té xuống giường, người đó nắm chân nó kéo tới chỗ nào đó không biết, mà nó có cảm giác như nó đang bị kéo tới WC, rồi tự nhiên nó thấy lạnh lạnh vì có gì đó dưới lưng, nó choàng tỉnh dậy thì thấy hấn đang đứng xịt nước lên người nó. Còn nó thì nằm xuống nền gạch bông lạnh lẽo, nó tức giận nói:

-Nè! Làm gì vậy hả? – nó lại quên nó quên từ ông chủ rồi, nó bây giờ nóng quá làm sao nhớ, hấn tưởng hấn là ai mà dám làm thế vs nó, đúng là tên đểu cán, vào phòng con gái làm chuyện hạ lưu như vậy, nó nóng tới mức mặt đỏ bừng vì giận, ấy thế mà hấn vẫn bình thường nói:

-Tại cô không chịu thức nên tôi đành dùng biện pháp mạnh! – nghe hấn nói y như là nó ham ngủ lắm không bằng! Nó nhớ là có ai kêu nó dậy đâu chứ, nhìn ugon7 mặt đó hấn nói:

-Tôi mới đầu là kêu nhẹ nhàng! Cô không tỉnh! Sau đó tôi đánh nhẹ! Cô vẫn không tỉnh! Sau đó nữa! Tôi đánh hơi mạnh! Cô vẫn không tỉnh! Tôi nhéo cô! Cô vẫn không tỉnh! Và cuối cùng tôi phải lôi cô hiểu chưa hả đồ heo? – nó nghe mà tức sôi ruột sôi gan, hấn có phải đàn ông con trai không thế? Hấn dám đối xử tệ bạc vs một cô gái yếu đuối, chân yếu tay mềm như nó, hấn không đáng làm nam tử hán, thấy nó đang nhìn hấn chăm chăm, hấn cười nói:

-Cô không mau thay đồ rồi đi chơi? Hya cô muốn tôi giúp đây hả? – nó đập hấn một phát rồi đuổi thẳng cổ ra ngoài, hấn đứng ngoài cửa phòng WC, dựa lưng vào tường nói:

-Nhanh đi! Tôi đây không có kiên nhẫn nha! – nó nghe thế thì động tác chậm đi chưa từng thấy, nó nói:

-Nếu không muốn đợi thì có thể đi! – nó đâu thèm đi mà uy hiếp nó, nó càng làm chậm xem hấn làm gì? Nào ngờ hấn nói:

-Cô mà làm chậm thì tôi xong vào ráng mà chịu!!! – nó nghe lời đề tiện của hấn thì động tác nhanh lên một chút, sau một thời gian ngắn nó bước ra vs chiếc áo sơ mi cách điệu màu trắng cùng chiếc váy ngắn hơn gối xoè màu đỏ, đội một chiếc nón màu kem cùng đôi giày cao gót màu đen, mái tóc thắt bím một ít ở phần trên, nhìn nó dịu dàng nhưng rất là dễ thương cùng một xiu gì đó rất xinh đẹp, hấn nhìn nó một lúc thì dứt hai tay vào túi, hấn mặc chiếc áo sơ mi ở trong cùng áo khoác ngoài, và chiếc quần Jean bình thường nhưng tôn dáng. Nhìn hấn rất là nam tính a! Nó lấy túi xách rồi bước đi, hấn nói:

-Chúng ta đi ăn! – nó gật đầu, ăn nó thích lắm, đang tí ta tí tởn bước ra thì hấn nói:

-Cô là người thanh toán nha! – nó đứng hình toàn tập, từ đó tới giờ hẹn hò có người đàn ông nào bắt bạn gái mình trả đâu, chỉ có duy nhất hấn, đúng là người khiến người ta dễ ghét!!!!!!!

19. Chương 19: Ngày Đi Chơi Xui Xẻo!!!!!!!(2)

Nó nhìn hấn chăm chăm nói:

-Anh là con trai mà bắt tôi trả tiền? Anh không biết nhục à? – hấn nhìn nó xỉ xối mình thì cực kỳ bình thản đi tới nói:

-Trên đời này không có luật nào cho rằng con trai mỗi lần đi chơi vs bạn gái phải trả tiền, cô có biết ai trả không quan trọng mà quan trọng là họ vui hay không. – nghe hấn số một tràn triết lý mà nó buồn ngủ, cái

gì mà không quan trọng? Cái gì mà vui hay không? Đi vs hần chỉ tổ vừa mất thời gian vừa tốn phí tiền bạc vừa mất vui. Nhìn nó không nói không rằng ánh mắt đầy khinh bỉ chĩa vào hần, hần tức giận kéo nó đi nói:

-Nếu cô không trả cũng được! – nó liền vui mừng, cười một cái nói:

-Anh trả hả? – hần dừng lại, quay qua đối mặt nó nói:

-Cô không trả thì tôi bán cô trừ nợ, OK? – hần là đồ vô liêm sỉ, nhìn mặt là muốn đập rồi, tên chết tiệt, tôi trừ anh ra đường xe đưng, đi tàu tàu chìm, ở nhà nhà sập, đi đường chó cắn, v.....v.....v. Tài chửi rửa của nó là số dách nha! Nhưng ít khi hiệu nghiệm lắm, hần thấy nó cười hì hì nhìn lên trời mà không chịu đi, hần đi tới kéo nó đi rồi nói:

-Ông xã đang đói mà cứng đứng đó cười hả? – gì? Gì? What? Hần.....hần.....mới nói cái gì? Cái gì ông xã? Cái gì cứng? Tên này lâu lâu trời nắng nên chạm mạch hay thời tiết thay đổi chưa thích ứng kịp nên lên cơn? Hần đứng là khùng quá hoá nặng mà! Hần thấy nó ngay ngốc thì nói:

-Cứng đi không? – cứng cái con khỉ? Nó nín tay hần lại chỉ thẳng mặt nói:

-Nè! Nói năng kiểu gì thế hử? Mới sáng sớm muốn vào rồi đứng không? – hần nhíu mày, vào là vào gì? Nó nói gì mà hần hiểu không có nổi, hần gọi nó như thế cho nó mà không ngờ nó tức thật, thật làm hần mất dạ mất gan luôn. Nó nói:

-Nói đi! Anh muốn vào sớm hay sao mà gọi tôi kiểu đó? – hần nhíu mày tập hai, hần ngây ngô hỏi:

-Vào là vào gì? – nó cười một tràn, đúng là học giỏi mà sao cái chuyện đơn giản vậy mà hần không hiểu, nó nói:

-Vào ở đây là vào quan tài á! Tôi đánh anh vào đó sớm há! Tôi thấy anh chán sống quá mà! Thêm đất quá mà! Nên tôi hảo tâm tiễn anh một đoạn! – hần nghe nó nói móc mình thì tức sôi máu, hần nắm lấy bàn tay của nó, nói:

-Hôm nay cô là bạn gái tôi, tôi muốn kêu gì thì kêu là quyền của tôi, không cho cô ý kiến ý cò! – thiệt là buồn cười, hần đúng là hết thuốc chữa, dám nói thế vs nó, nó đập hần thành cám cho heo nó ăn! Hần thấy nó im lặng chửi thầm thì nói nhỏ một câu:

-Hộp đồng! – nó thiệt là tức lắm tức mà vẫn chịu nhịn chịu nhục đi! Nó và hần lên xe chạy đi, Duyên và Quân nói gót theo sau, cầm theo cái ống nhôm, Duyên và Quân thu hết mọi hành động của nó và hần vào tầm mắt, nó và hần dừng chân tại một nhà hàng khá sang trọng, nó buộc phải khoác tay hần đi vào, hần đi vào đây ăn thì tốn không biết bao nhiêu tiền, nó nhìn số tiền của món ăn có trong menu mà không không ra nước mắt. Hần nhìn thấy thế thì gọi cái món mắt nhất, nó một phần, hần một phần, Duyên và Quân thì ngồi cái bàn trong góc khuất của nhà hàng, Duyên cũng đói rồi nên gọi một móm để ăn, cô vừa kêu xong thì Quân lên tiếng:

-Cô đi theo dõi mà còn thời gian ăn và uống à? – Duyên đưa ly nước lên môi, uống một ngụm nói:

-Nè! Nếu không ăn thì làm sao có sức theo dõi! – Quân nghe Duyên nói cũng có lý, nên Quân cũng gọi món ăn.

Nó ngồi ăn mà chỉ dám ăn ít ít, ăn từ từ để hưởng thụ cái món ăn, món ăn ngon nhưng sao lòng thấy buồn, buồn vì nó sắp mất một số tiền cho hần, hần cũng ăn từ tốn vừa ăn vừa khen ý muốn chọc tức nó mà. Nó đưa chân giẫm chân hần, hần bụm miệng để không phát ra tiếng la vì đang trong nhà hàng sang trọng mà la thì không tốt, nó cười nói:

-Anh có sao không? – câu hỏi rất là quan tâm khi người ngoài được nghe, nhưng hần nghe nó hỏi thì biết nó đang châm chọc hần mà. Hần kim giọng, xoa xoa chân nói:

-Cảm ơn cục cưng nhiều nha! Anh không có sao! – lại cục cưng? Thiệt là quá bức mình mà, mọi người xung quanh nhìn hần và nó như nhìn đôi tình nhân nồng thắm mà đâu biết đôi tình nhân đó đang muốn giết chết đối phương ngay lúc này.

Một lúc sau, ăn xong, thanh toán xong, nó tưởng đâu thoát nạn nhưng thật không ngờ hần lại kéo nó đi tới khu vui chơi, tên này đúng là điên nặng rồi, cô lớn chứ có nhỏ nhít đâu mà đưa vào khu vui chơi, nhưng khi

vừa tới nơi nó thay đổi ý nghĩ, ở đây nhộn nhịp đông vui quá. Nó và hắc mua vé và tất nhiên nó trả tiền nhưng bây giờ nó cũng không quan tâm lắm, hắc dẫn nó chơi tào lưon siêu tốc, hắc tưởng nó sợ ai dè nó la, nó la thật nhưng là vì vui chứ không phải sợ, chơi đủ trò, rồi hắc dẫn nó tới nhà mà. Nó mới đầu không vào kịch liệt phản đối:

- Không! Tôi không đi! Khôngggggggggggggggggg! – hắc liền biết là nó sợ ma nên nhất quyết phải lôi nó vào vào cho bằng được, nó phản ứng kịch liệt, nắm cây nắm cỏ, nắm áo người khác rất quyết không vào.

20. Chương 19: Ngày Đi Chơi Xui Xẻo!!!!!!!(3)

Nó nhất quyết không vào là không vào, hắc cười một nụ cười cực đều nói sốc nó:

-À há! Cô không vào bởi vì cô sợ ma à? – nó nghe hắc đang chơi trò khích tướng thì nó bình thản thở hắt ra một cái nói:

-Tôi là tôi tin vào khoa học, tôi là tôi không tin vào sự hiện diện của ma quỷ! – nói mạnh miệng thế thôi nhưng hắc thì càng ngày càng muốn kéo nó vô nhà ma, vì hắc tưởng tượng cái lúc nó gặp ma nó sẽ sợ tái mặt xanh môi tái. Nhìn hắc cười âm hiểm một mình, nó len lén nhất chân quay đầu bước đi trong lặng lẽ, đi hết một quãng xa hắc, nó thở phào nhẹ nhõm cuối cùng nó đã thoát khỏi tên tàn ác, biến thái, bủn xỉn, keo kiệt, so đo từng chút vs con gái!!! Nhưng trời thì không thương nó a! Tự nhiên hắc đứng sau lưng nó nói:

-Cô đi cũng nhanh!!!!!! – nó giật thoát mình quay qua thì thấy hắc lạnh nhạt nhìn mình, hắc nắm lấy tay nó kéo nó vào nhà ma, sau khi chuẩn bị xong, nó vừa định khi hắc và nó đi vào trong lúc hắc không chú ý nó sẽ chạy đi nhưng mà không ngờ hắc cứ nắm lấy tay nó không buông, tên này lợi dụng hay sao đây.

Khi nó đang từ bước vào nhà mà thì bên ngoài Duyên đang đánh Quân không thương sót trong khi người đi đường nhìn 2 người như người ngoài hành tinh, Quân hét lên:

-Nè! Làm gì mà cứ đánh tui hoài vậy? – thấy Quân đang bức xúc thì Duyên mới liếc xéo anh một cái bực mình nói:

-Tôi nói vs anh là anh phải ngăn cản việc bạn anh đưa con bạn tôi vào nhà ma, vậy mà anh cứ chần chừ rồi không đi, bây giờ con bạn tôi nó vào trong đó rồi đó, anh làm sao đây hả? – thấy Duyên sổ một tràn vào mặt mình thì Quân lau lau mặt một cái rồi mới thở hắt ra nói:

-Bạn cô cũng chả phải con ních mà đi sợ mấy con ma giả! Cô phải biết là có bạn tôi nữa nếu bạn cô có bị gì thì đơn nhiên là thằng bạn tôi sẽ lo!! – Duyên cốc đầu Quân một cái nói:

-Anh điên vừa thôi! Bạn anh mà lo à? Anh nghĩ đi tiền đi chơi tên đó còn không đưa ra một cắc thì đâu ra, đâu ra mà lo cho con bạn tôi! – Quân tức cái mình rồi nha! Tự nhiên bị gái đánh, rồi còn bị gái chửi giữa đông người, anh là anh nhục lắm! Anh kéo Duyên vào nhà ma! Duyên trở mặt chưa kịp nói gì thì cô thấy mình đã vào rồi!!!!!!

Quay lại vs nó, ánh sáng lơ mờ đen đỏ cứ lẫn lộn, thêm vào đó nữa tiếng rên nghe thật kinh dị, nó nuốt một ngụm nước bọt vừa đi vừa quan sát, đi một cách chậm rãi và từ từ, hắc thấy thế thì cũng thương nó, một đứa con gái sợ ma là việc hiển nhiên nhưng thấy nó sợ thế này hắc cũng hơi hơi cắn rứt lương tâm nhưng chỉ là một chút của một chút thôi! Hắc đi trước nó đi sau, tự nhiên tay hắc vs của nó rời nhau và ngay lúc đó từ trên trần nhà nguyên một bộ xương trắng hiện ngay trước mắt nó, đôi mắt con mà đỏ màu đỏ, làn da trắng tẩm máu, nó hét lên:

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! – tiếng hét vang lên run động cả căn nhà, hắc giật mình quay qua nhìn nó, nó đang nổi khùng lên đập cái bộ xương đó ra từng mảnh, hắc trở mặt nhìn, nó, nó có thiệt là sợ ma không đây? Đập bổ xương không còn nguyên vẹn, nó cầm cái đầu lâu lên trên tay, nhìn qua nhìn lại nói:

-Mấy thứ này mà cũng bày đặt giả ma! Đúng là coi thường nhau quá! – ôi trời, hắc im lặng nuốt một ngụm nước bọt, khi nó đã xuống cổ họng thì hắc vẫn chưa bằng hoàng. Ngay lúc đó Duyên và Quân chạy tới nhìn thấy cảnh tượng đó Quân muốn rút hàm răng của mình ra ngoài, Duyên thì khóc như mưa, Thiên và Quân

nhìn Duyên khóc thì nhủu mày, Duyên khóc cái gì chứ? Có gì mà khóc? Duyên cầm bộ xương vỡ vụn lên, ánh mắt sắc bén chiếu lên nó, Duyên nói:

-Tao muốn ngăn mày vào đây đâu có sai! Tao cố không ày vào để mày làm hư hết cái đám này thì phải trả tiền đó biết chưa????????- nghe tới tiền là nó khóc thảm, trời ơi! Lại tốn tiền!!! Ngay lúc đó cả 4 đứa tiếp tục đi nhưng chả có gì thú vị, đúng là ma này làm rất tinh xảo nhưng nó đâu có sợ, nó nhìn là muốn bẻ mấy cái đó ra từng khúc, đó là thú vui nho nhỏ của nó khi đi những nơi tương tự như thế này. Hấn và Quân thì sợ hai cô nàng tới mất mặt. Còn Duyên thì vẫn la vẫn hét để cho có lệ chứ cô cũng vô sợ đâu.

Khi vừa ra ngoài thì nó và Duyên trốn đi trước để cho hấn và Quân trả tiền và y như dự đoán hấn và Quân phải trả tiền bồi thường trong khi nó và Duyên thì tung tăng mua kem ăn, nó không muốn ăn đâu vì lại tốn tiền, nó mở túi xách ra thì vô cùng ngạc nhiên vì tiền nó trả cho việc ăn uống và đi chơi lại không có biến mất mà nó đang ở trong túi xách. Không lẽ.....nó trách lầm hấn.....không lẽ.....hấn là người trả?

21. Chương 20: Chuẩn Bị Đi Thi.

Nó và Duyên vào quán ăn cho đã đời thì mới lách thết đi về, vừa về đã thấy hấn và Quân mặt hầm hầm nhìn 2 đứa, 2 đứa nó không hề sợ sệt, nhìn sơ qua tụi hấn một cái, tụi nó quay đầu đi vào phòng, chưa vào được thì Duyên bị Quân kéo cổ tay lại, Duyên trằm mặt, nó thì thản nhiên đi vào nhưng không biết nó nghĩ gì mà quay lại nói vs hấn:

-Cảm ơn anh nha! – hấn vừa định nói gì đó vs nó nhưng thấy nó cảm ơn thì tự nhiên nở một nụ cười rồi kéo Quân vào phòng, nó cũng cười, cái cảm giác vui vui từ hấn mang lại khiến nó khó mà không cười, Duyên nhìn nó mơ màng thì nói:

-Cô có muốn vào không, cô Như Quỳnh? – nghe thấy đích danh của mình nó nhìn con bạn bằng nửa con mắt, đi vào trong mà nụ cười vẫn giữ trên môi. Lại một ngày nữa lại trôi qua, ngày mai là ngày đầu tuần không biết có gì đang chờ đợi 4 bạn trẻ đây?

“ Reng.....Cốc....Cốc”, tiếng đồng hồ vang lên inh ỏi, tiếng gõ cửa cứ vang lên không ngớt, nó bị ánh nắng chiếu vào mặt thì khó chịu lấy gối che lại ngủ tiếp, Duyên thì vô đầu bức tai, đi từng bước ra mở cửa, ngáp một cái, cô dụi dụi mắt nhìn ai là người gõ cửa, khi nhìn xong trẻ môi một cái, giọng ngái ngủ Duyên hỏi:

-Xin cho hỏi! Mới sáng sớm hai người qua đây làm phiền cái gì? – nhìn Duyên đang có thái độ không mấy thân thiện vs mình, tụi hấn vẫn thản nhiên đi vào, rất tự nhiên, rất thoải mái, tiêu sái đi vào trong khi Duyên đang ngơ như cây cọc, Duyên đi tới định hỏi lại câu lúc nãy thì Quân đứng dựa vào ghế sofa, tay dứt vào túi, tay cầm lấy quai cặp nhân nhay nói:

-Tụi này muốn đi chung vs mấy người? Mấy người chuẩn bị nhanh đi chứ. – Duyên liền lấy tay ngoáy tai, tên này mới sáng sớm ngủ chưa thức hay là mê sảng gì mà nói cái gì nghe cứ lùng bùng cái tai, cô có nói đi chung sao? Cô có kêu đợi hay sao? Trong lúc Duyên đang ngu ngơ thì nó ngủ rất ngon nha! Nhưng tự nhiên nó thức giấc, đi ra phòng khách bởi tiếng hét của Duyên:

-AAAAAAAAA! Mấy người là biến thái!!!!!! – nó liền nhanh tay nhanh chân chạy ra, đầu tóc rối bời không quan tâm, mang dép khác nhau không quan tâm, miệng còn dính ít ke nơ khoé miệng, không quan tâm. Nó lao nhanh vs tốc độ ánh sáng bước ra phòng khách, nhìn cảnh tượng này nó đứng hình trong gan tât, mắt nó trở to như đèn ô tô, đầu óc nó cứ như ngưng hoạt động vậy, Duyên đang bị ai đó sàm sỡ, AAAAA! Nó chưa đủ tuổi để xem mấy cái này nha! Trời ơi! Nụ hôn đầu của Duyên đang rơi vào một tên đại sắc lang, mà đại sắc lang đó là tên Quân nhiều chuyện kia! Ôi thôi! Tiêu rồi lượm ơi! Duyên tác vào mặt Quân nói:

-Đê tiện! Lợi dụng! – mặt Duyên đỏ lên chưa từng thấy, môi mím lại, nó nhìn là biết con bạn giận lắm đây nhưng chuyện gì xảy ra chứ. Hấn ngồi ở đó xem hai người chửi nhau, nó đi tới lay người hấn hỏi:

-Gì vậy hả? – hấn quay sang nhìn nó thì cười một trận, nó nhéo hấn một cái nói:

-Nói! Ngoại hình tôi bỏ qua một bên! Cái quan trọng là con bạn tôi nó bị cái gì? – Hấn kể cho nó nghe chuyện lúc nãy, thì ra là trong lúc Duyên đi vào thì đột nhiên bị ngã khi vấp phải cái chân của tôi và sau đó Quân tới đỡ rồi sau đó vì quá tính mà hai người có những hành động thân mật như thế, nó nghe xong thì

biết mọi ngọn ngành là tên quái ác trước mặt, nó cũng không quan tâm cái gì nữa mà đi vào thay quần áo, nó đi vào nhìn vào chiếc gương to của tủ quần áo thì nó hét lên điên dại:

-Trời ơi! Tôi đây sao? Nhục quá mà!!!!!! – hấn ở ngoài nghe thì cười lăn lộn trong khi Duyên và Quân thì chửi nhau.

Khoảng 20' sau, nó và Duyên bước ra khỏi phòng, 4 đứa cùng đi học. Vừa vào lớp đã nghe cái tiếng oan oan của con lớp trưởng:

-Nè! Mấy đứa gần thi chất lượng đầu năm nhe mấy đứa! Chuẩn bị tâm lý đi nghe! – quái gì nữa? MỖi học mấy ngày mà thi chất lượng đầu năm! Có cần chuẩn bị tâm lý luôn không ta? Chắc cần! nó và Duyên vào chỗ ngồi, Duyên nói:

-Tỉnh sao? Mấy bữa rài có hiểu gì đâu! Toàn bị nghĩ tiết không á? – nó vẫn thản nhiên thốt lên một câu tỉnh bơ:

-Thì cứ ăn trứng ngỗng hay cây gậy cũng ok chứ có gì mà lo lắng! – tụi hấn nghe nó nói thì liền nhìn nó, nó nhìn thản nhiên, Duyên nắm lấy bàn tay nó nói:

-Tụi mình cứ thế mà làm! – ôi trời! Vậy là chưa thi mà ăn chắc không điểm à? Hấn quay sang nói:

-Nè! Cô là osin của tôi nên cô ít nhất cũng phải giỏi giỏi chứ? Bộ cô óc bả đâu hả gì mà không biết làm? – xúc phạm, xúc phạm, tên này là chưa thấy quan tài chưa chịu ra nước mắt ủa nhằm chưa đổ lệ, thế ta sẽ cho biết tay:

-Vậy anh dám cá vs tôi không? – hấn hất mặt, cao giọng nói:

-Dám! Cá gì? – nó cười một nụ cười ác ời là ác nó nói:

-Ai đứng nhất kỳ thi này! – nhìn nó cười hấn hơi rùng mình nhưng vẫn lấy lại bình tĩnh nói:

-Thua thì sao? Thắng thì sao? – nó vờ suy nghĩ, đưa tay lên cằm rồi quay sang nói:

-Thắng làm vua thua làm giặc! – hiểu rồi ý nó là thắng thì làm chủ mà thua là osin hả? Được chơi thì chơi hấn sợ ai? Hấn bao nhiêu năm là thủ khoa mà bây giờ thua một đứa con gái thì nhục biết mấy! Hấn liền gạt đầu, hấn và nó móc méo. Thế là bắt đầu cuộc tranh tài rồi đây!!!!!!

22. Chương 21: Cô Thua Là Cái Chắc!?

Sau khi biết được cuộc tranh tài của nó và hấn thì Duyên đã nhẹ nhàng mà thông báo một cách kín đáo cho toàn bộ học sinh lớn nhỏ của trường biết hết. Vì là thi chất lượng đầu năm nên chỉ thi 3 môn chính gồm: Toán, Văn, Tiếng Anh. Khi cả trường biết thì chỉ tặng cho nó một câu: “ Chúc bạn may mắn” vs cái bộ mặt thương tâm lắm. Nó thì rất là bình thường, vẫn ăn được ngủ được, hấn cũng chả ôn bài vẫn chưa đi chơi rồi ăn rồi ngủ hết. 2 người cứ hết ngày này qua ngày khác không đụng tới một thứ gì liên quan tới bài vở.

Ngày thi đầu tiên, ngày thi môn Văn:

Phòng thi ngột ngạt bởi sự tập trung cao độ cùng hội họp của thí sinh, thêm vào đó là tiếng các học sinh hít thở trong lo lắng, lo lắng bài thi thế nào? Đề thi ra sao? Nó có bao nhiêu câu? Khó hay dễ? Mọi người lo lắng không thôi, gió nhẹ nhè thổi cho không khí bớt căng thẳng nhưng cũng không khể quan ấy, trong khi người ta vắt dồ vắt chân cật cổ lên lo sợ thì nó dán phao vào váy rồi chờ đợi giờ vào thì cứ tha hồ , hấn ngồi kế bên nhìn thấy thì nói:

- Cô ăn gian! Ai cho cô chơi kiểu đó? – nghe hấn nói nó buồn cười không thôi, hấn giả ngu hay là hấn ngu thiệt đây? Nó chỉ nói thắng hay thua chỉ nói cá cược chứ có nói luật chơi bao giờ. Nó quay sang nhìn hấn cười một cái nói:

- Tôi đâu có nói luật chơi nên tôi làm thế nào là quyền của tôi, anh không có quyền ý kiến miềng sao tôi thắng là được! – hấn đúng thiệt là sơ xuất khi mà không nói luật chơi vs nó để bây giờ nó quay cop để

thắng đây, mà hần cũng đau có thể để nó thắng bằng cách gian trá thế chứ, hần nhất quyết không cho nó coi một chữ nào trong cái tờ giấy đó.

“ Reng” tiếng vào lớp vang lên, trong khi người ta vào lớp hết rồi, “ CỘp.....CỘp” tiếng giầy vang dội, đây không phải giầy cao gót của cô giáo mà là đôi giầy da đắt tiền của ông thầy được đặt biệt danh là “ Siêu soi”, ông thầy anh cực tinh mắt chỉ cần một cử động nhỏ, ông thầy sẽ biết ai quay cop, ai trao đổi bài. Tài ở chỗ đó, sao mà hôm nay nó xui dữ vậy, đúng ngay ông thầy này, nó khẽ liếc nhìn ông thầy tóc hoa râm kia. Ông thầy mặt nghiêm nói:

- Điện thoại, tài liệu nếu có trong người đem hết lên nếu không tôi mà biết thì tôi lập biên bản và xử theo quy định của trường!!!!!!!!!! – nói là nói thế chứ ông biết không có con ma nào mà mang lên, giờ phát đề tới, nhìn đề xong nó cười mãn nguyện, y chang tài liệu nó mang theo, sao mà hên quá ta ơi! Nó cầm bút ghi đầy đủ thông tin thì làm ngay, nó làm một cách chậm rãi, ít khi nhìn thầy vì nhìn hoài thì ổng sẽ xin nghỉ, nó cứ làm chưa được nữa bả thì hần tự động nhìn nó, mỗi lần nó xem tài liệu là hần nhìn nó, hần cố ý đây mà, hành động của hần khiến thầy nghi, ông đi tới chỗ của nó, thôi rồi! Tên này ác bá chứ không phải người! Dám chơi trò hạ tiện, không cho nó coi! Nó lấy miếng giấy đó vo tròn vào tay, cuối người xuống nhắm mắt hco vào miệng là nhanh nhất. Ông thầy đi tới, nhìn nó đầy nghi hoặc, nó nuốt cái ọt, nuốt giấy xuống, nước mắt lưng tròng, khóc không ra nước mắt, cuối xuống làm bài tiếp mà không quên chửi cái hần một cách thậm tệ nhất. “Đội đi ta mà là chủ thì người chỉ nó nước phoi khơ xác” lòng đầy thù hận của nó.

Ngày thi thứ 2: Môn Toán

Nó hí ha hí hửng đi vào lớp, sáng nay trời sáng trưng, nhìn gương mặt hần nó tức việc ngày hôm qua, hôm qua nó phải cố gắng ới giấy ra ngoài, cực khổ cho nó, ấy thế hần còn nói khích:

- Ai biểu nuốt giấy chi? – ai biểu? Là ai? Là tên nào? Nói mà không biết ngượng, đúng là tên giả nhân giả nghĩa, nó hận, hận, hận.

Ngồi vào bàn, bỏ cặp lên bàn, nó lục lọi một hồi thì phát hiện ra nó không mang máy tính, thi toán mà không mang máy tính thì chết cho rồi! Nó chính là đang rơi vào tình trạng nửa sống nửa chết, nó quay sang Duyên nói:

- Duyên! Mày có máy tính cho tao mượn! – Duyên nhìn nó ngây ngốc, đi thi mà không mang máy tính, bộ nó định tính suy ngẫm chắc. Nó lay lay người Duyên nói:

- Có không cho tao mượn? – Duyên lắc đầu, cô đem theo có một cái à? Nó quay sang mượn tên nó ghét ới là ghét, hần nhìn nó hỏi dù biết là nó định làm gì:

- Mượn gì à? - đúng là hần giả ngu hơi bị giỏi đó, nó đành hạ mình nói:

- Cho tôi mượn máy tính! – hần lắc đầu rồi quay lên bảng, tức quá mà! Nó tìm lại trong cặp thì tự nhiên có cái máy tính, mà sao có máy tính trong đây? Thôi kệ! Nó không quan tâm, có là mai rồi!

Ngày thi thứ 3: Môn Tiếng Anh

Môn này nó dốt đặc cán mai, nó đi vào nghe máy nói mà cứ nghĩ là muối léo nhéo kể bên mình, cuối cùng sau 3 ngày thi một môi nguyên trường được nghỉ.....3 ngày.....là 3 ngày. Nó mừng như đi hội, đi chơi thôi!!!!!!!!!!!!!!

23. Chương 22: Danh Dự Lắm Cô Mới Là Bạn Gái Tôi!!!!

Kỷ nghỉ 3 ngày đã tới, nó vụt đăng sau lo toan về điểm số, nó vụt đăng sau lời chế nhạo của đám fan của hần, nó chuẩn bị đi chơi cho thoải thích, vác một cái balô không phải to gì nhưng mà nó cũng khá là kinh khủng a! Trong đó toàn là đồ ăn vặt, vài bộ đồ, laptop, điện thoại,.... Duyên cũng chẳng thua kém đem theo cũng chẳng có ít, hành trình tụi nó đi chơi là đến một ngôi nhà phía trước là biển phía sau là núi, ngôi nhà rất thanh bình. Và nhà đó là khu du lịch rất nổi tiếng ở thành phố này.

Tụi nó bắt một chiếc xe rồi lên đường tới đó, trong khi tụi nó đang vui vẻ đi chơi thì tụi hần đang phải chật vật bị đám fan bu như ong vỡ tổ. Tụi hần chạy như điên trốn thoát, cuối cùng bắt được một chiếc xe, không biết là xe nào cứ phóng lên để thoát nạn. Nó và Duyên nhìn 2 nhân vật bình thường mà khó ưa này trên xe thì mặt vài phần đã trầm xuống, hần và Quân cũng đi chơi hay sao? Sao mà ám tụi hoài vậy nà? Thật không hiểu sao tụi nó đi đâu cũng gặp mấy cái tên này, khó ưa thấy sợ!!!!

Tụi hần vừa lên thì định bước xuống khi đám fan u ám đó đi rồi, vừa nhấc chân đi thì xe khởi hành, ôi không! Tụi hần đâu biết đi đâu đâu? Phải gọi tài xế dừng xe, tụi hần nhìn qua tài xế thì ông tài xế nói:

-CHỖ còn một đống không ngồi mà đứng làm quái gì? – nghe thấy vậy, tụi hần cũng ngồi cho an phận, kệ tới đó thì bắt xe về, rảnh mà! Tụi nó nhìn tụi hần đi tới chỗ ngồi gần chỗ tụi nó thì nó liền lấy cái nón đội vào, Duyên thì trùm cái khăn che mặt. Tụi hần nhìn 2 người quái dị thì cứ nhìn hoài luôn, tưởng hai người này bị bệnh, hay là trộm cướp gì đó, nhưng con gái mà cũng ăn cướp hay sao? Hần thiệt là sai lầm, con nít còn ăn cướp, bà già còn ăn cướp thì con gái sao lại không?

Nó nhìn dòng xe chạy, nhìn cảnh vật đang chạy thụt lùi phía sau, mỉm cười một cái, chỉ một năm nữa là nó phải chịu lấy chồng, cuộc sống cũng chỉ vui vẻ được 1 năm, mà ghét nhất là nó phải lấy cái tên khó ưa, bủn xỉn, keo kiệt vs con gái kia là nó thấy bực bội trong người, nó kéo cửa ra một chút cho gió lùa vào trong xe, gió chợt thổi mạnh khiến nón của nó rớt xuống, khuôn mặt hiện ra khiến hần nhìn xong rồi mỉm cười nhếch mép. Duyên vì đang vắt khăn chứ không cầm khiến gió bay mất tiêu và Duyên cũng tiêu khi ánh mắt Quân đang nhìn cô hiện ý cười. Tụi nó hít một ngụm khí lạnh, thấy sao mà lo lắng! Hần nhìn nó nói:

-ĐỪNG nói là vì hăm mộ tôi quá nên đi theo tôi nhe! – hần có quá tự cao không đây? Cái gì mà hăm mộ chứ chả hăm mộ? Nó nhìn hần cười chế giễu nói:

-Hăm mộ anh thà tôi chết còn hơn!!!- hần chỉ cười một cái chứ không hề tức giận, sao hôm nay hần hiền thế? Hay hần có âm mưu gì? Nó trong lòng thấy bất an! Hần nói:

-Ừm!!!! HÔm nay cô là bạn gái tui! – nó trợn mắt tròn xoe lại to hơn, nhìn thẳng hần nói:

-Ngủ chưa tỉnh hả? – hần cười, cười gì chứ, hần nhàn nhạt mở miệng nói:

-Vì trong hộp đồng là cô là bạn gái tôi kiem luôn osin mà, cô không nhớ à? – nó bực mình, không phai nó và hần đang thi chờ kết quả hay sao? Hần nói gì mà nó chả hiểu lắm! Hần nói:

-Dù thi nhưng cô đâu có nói bản hộp đồng đó vô hiệu lực trong thời gian thi thố đâu! – nó đập trán khi nghe hần nói, nó quá sơ xuất, quá sơ xuất nên mới bị như thế này, nó thật là không có suy nghĩ kỹ lắm, nếu mà ngăn chặn hộp đồng lại thì phải tốt hơn không. Duyên ở một bên nghe mà thôi cho nó, Quân vẫn nhìn Duyên cười như có ý gì ghê gớm lắm, Duyên phải cẩn thận mới được!!!!

Khoảng 2 tiếng đồng hồ đi xe cuối cùng cũng tới, bãi cát trắng, biển xanh, bầu trời xanh nhìn thật tuyệt, phía xa là ngôi nhà gỗ tinh tế, thoát mắt nhận từng cơn gió biển thổi vào, vừa bước vào trong nó đã nghe tiếng leng keng từ chuông gió làm từ vỏ ốc được bài trí nơi này. Nó và Duyên đi tới thuê phòng thì tự nhiên hần và Quân nói:

-Cho một phòng!!!!!! Phòng đôi! – điên à? Chọn phòng đôi để làm gì? Hai tên này chắc chắn điên! Chị chủ nhà trọ nói:

-Hai em may mắn còn lại hai phòng đôi cho 4 đứa nha!!! – 4 đứa là sao? Nói gì mà tụi nó chả hiểu gì hết á! Hần và Quân kéo tay nó và Duyên đi, nó thì bạn gái hần nên không ý kiến về phòng đôi nhưng còn Duyên thì vô cùng thất vọng, Quân quay sang nói:

-Em là bạn gái anh! Đi nhanh! – Duyên chết trân tại chỗ, tiếng sét vang lên:

-Sao tôi là bạn gái anh!!!!????? – Quân cười nói:

-Danh dự lắm cô mới là bạn gái tôi! Tôi vì không muốn đi chơi một mình nên cô ít nhất cũng phải hợp nói cô là bạn gái tôi cho bớt buồn vs lại nơi này của ba tôi nên giả bộ trước mặt ông ấy chút chút giúp tôi đi!!!!!! – Duyên định nhất quyết không chịu thì bị Quân lôi lôi kéo kéo vào phòng tự lúc nào không hay. Thôi kệ!!!!!! Làm phúc một lần vậy.

24. Chương 23: Leo Núi!!! Gặp Ba Của Quân (1)

Nắng, ánh nắng buổi sáng làm ọi người cảm thấy khoẻ khoắn, tươi tắn và sẽ vui vẻ khi mỗi lần thức dậy là thấy bầu trời xanh, mây trắng, nắng chói loà nhưng không gây gắt. Ấy thế mà có một cô gái đang nức tức lên, bực tức xuống, người đó là nó chứ ai! Nó đang muốn ăn tươi nuốt sống cái người đang hí hửng đạp xe đạp địa hình chạy lên núi. Nó thiệt là hối hận khi lúc hần nói hộp đồng có hiệu lực, nó chưa kịp phản bát kịp thời mà xảy ra có sự này.

Mới sáng sớm hần đã lòi đầu nó dậy, hần nói gì mà tập thể dục buổi sáng, rồi gì mà khoẻ khoắn, cường tráng và hưởng thức cảnh buổi sáng, gì mà trên núi rất thích hợp để đi bộ hay chạy xe đạp địa hình. Sao hần không nói đại ra là hần muốn đi nó, muốn nó mệt chết luôn khi còng lưng đi lên núi, hai người thuê 2 chiếc xe đạp, hần màu xanh, nó màu xanh rêu, đúng là trở trêu thay nó và hần hôm nay mặc áo thun trắng ngắn tay giống nhau, mặc chiếc quần jean tựa tựa nhau, nhìn từ xa cứ ngỡ là 2 người mặc đồ cặp mới chết chứ. Mà thôi quan tâm chi ệt ớc. Nó nhắc chân lên và đạp, nhưng chợt đầu nó loé lên một ý nghĩ hại hần.

” Cốc.....Cốc.....Cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên trong phòng Quân, Quân đang gõ cửa WC, anh gõ muốn gãy cả tay mà không thấy bóng ma nào ra mở cửa, tức giận, đá đá vào cửa nói:

- Duyên Cô mở cửa chưa? Cô ngủ à? Nhanh coi! Tôi xong vào là đừng có trách! - đúng là bạn bè nhau có khác, lưu manh như nhau, biến thái đều! Duyên đang ở trong WC, ngồi nhắn tin vs mấy đứa trên yahoo. Cô nàng chỉ mới mấy câu chào hỏi bình thường để tốn thời gian chơi, mục đích của cô là cho tên đang gõ cửa kia nhịn chết thì thôi. Duyên ngồi một hồi thì nghe âm âm bên ngoài, không lẽ tên này bạo tới nổi phá cửa, Ôi thôi! Nhớ rồi cái khách sạn này của ba Quân mà của ba anh ta thì tính ra là của anh ta, Quân mà xong vào là chết chắc, Duyên liền mở vòi nước để nước chảy ra để báo hiệu cho tên kia biết là cô đang tắm, đúng như dự đoán Quân ngưng lại rồi một thời gian sau Duyên cũng chẳng nghe thấy tiếng, hé cửa ra, Duyên cười mãn nguyện, haha.....tên này đi đâu mất rồi!!!!!! Cô thoả mãn cười man rợ thì đằng sau phát ra tiếng nói:

- Vui lắm à? Tôi biết là cô chơi tôi nên đã giải quyết rồi! - Duyên cười gượng, đặt tay lên vai Quân nói:

- Tôi chỉ muốn chỉ đại nah một bài học thôi! Thôi giờ mình đi thăm ba anh nha! Anh đừng há khắc vs tôi, tôi bây giờ là bạn gái anh! Anh mà bày ra gương mặt đó thì chuẩn bị bị tôi vạch mặt nha! - nghe lời đe dọa của DUYên, Quân chẳng hề sợ nhưng một điều nhịn là chính điều lành, thôi thì hôm nay tu một bữa cho lành.

Quay lại vs nó, nó chạy vs tốc độ siêu nhanh rồi nói muốn uống nước kêu hần vào trước mua đi, nó đứng đợi, hần lúc đầu không chịu, hần dù sao cũng có phải bạn trai thiệt của nó đâu thì sao hần phải nai lưng ra mua, nó đành nằng nể ỷ ọi rồi còn dùng mỹ nhân kế, nó nhìn hần bằng ánh mắt long lanh, gò má hơi hồng hồng, gương mặt dễ thương rồi nói:

- Năn nỉ á! - nói thiệt nhìn ai mà chả siêu lòng, hần nhìn cũng nửa muốn mua nửa lại không muốn, nhưng tự nhiên hần đi mua luôn vì hần cũng đang khát nước. Trong khi hần đi vào mà hần không nhìn thấy gương mặt đầy ý gian của nó, nó cười nhếch mép, lòng thầm nghĩ: ” Anh hãy chuẩn bị tinh thần đón bão đi!!!”.

Duyên được Quân đưa đến nhà hàng kế biển, bờ biển chảy dài lên cát, rì rào vỗ khiến Duyên rất thích thú, đi vào nhà hàng, nhìn qua nơi có thể nhìn thấy biển, nơi có một chiếc bàn nho nhỏ dành cho 4 người, Quân kéo tay Duyên đi, Duyên định rút ra nhưng vừa nhìn thấy người đàn ông trung niên, gương mặt đẹp, nhưng trên gương mặt cũng có vài nếp nhăn, Quân đi tới cuối chào một cách tarng trọng nói:

- Con chào ba! - Duyên thấy thế thì biết tại sao Quân lại nhờ cô làm bạn gái chứ không phải ai khác vì người đàn ông này thâm sâu khó lường và vô cùng khó tính. Quân giới thiệu ba Quân vs Duyên và ngược lại. Duyên cuối chào một cách lễ phép, cười một cái nói:

- Con chào bác! Con là Duyên! Bạn gái anh Quân! Con rất vui được gặp bác! - không cần gãi vờ, đây chính là Duyên, một cô gái lễ phép, một cô gái hiểu chuyện, ba Quân cười một cái mời hai đứa ngồi.

25. Chương 24: Leo Núi! Gặp Ba Của Quân! (2)

Hắn sau khi mua xong thì đem hai chai nước suối lavie, nó cầm hai chai nước uống rồi cười cười nói:

- Ủm!!! Tôi đi xuống dưới trước! Tôi mệt quá!! - hắn nghỉ ngơi, sau mà nhiều chuyện nhiều điều dữ không biết, ba hồi khát nước ba hồi đòi về, nghĩ mà phát mệt, hắn nhất quyết không cho về, hắn chưa hành hạ xong thì về gì mà về. Hắn cười nhếch mép nói:

- Không! Đi tới trên đỉnh rồi về! - nó chỉ chờ có nhiều thôi, nó giả vờ mệt mỏi nhú mày nhăn nhó, chu môi bực tức nói:

- ANh hành hạ người quá đáng!!! - biết thế nào hắn cũng không quan tâm nó mà vẫn chạy lên đỉnh núi, chạy đi, chạy đi! Chạy cho cổ vô rồi một hồi.....hahahaha.....nghĩ thôi là nó cười muốn bật ra tiếng nhưng rắng nhin, nhin xuống không thôi là hắn mà biết là có chết cũng chưa hết tôi.

Hắn và nó lao công tốn sức, thở hì hục, thở như trâu, cuối cùng cũng tới đỉnh núi cao, nhìn từ trên cao nó không ngừng trầm trồ;

- Đẹp quá!!! - đứng trên núi cao nó có thể nhìn thấy biển, nó có thể nhìn thấy ánh mặt trời ló dạng nơi phía xa, nó có thể cảm nhận những giọt sương sớm, nó có thể cảm nhận gió lùa, cảm nhận sự hùng vĩ của thiên nhiên, đúng là đi lên núi cũng không mấy tệ, nhưng tệ ở chỗ là đi chung vs hắn thôi. Nó nhìn cảnh thiên nhiên một lúc rồi lật đật lấy xe chạy về trước, hắn lấy xe đuổi theo thì:” Xì”, tiếng xì bánh xe vang lên, nó chạy phía trước nói:

- Chúc anh xuống núi vui vẻ! Tôi đi trước a! - nó canh thật đúng thời gian, bánh xe của hắn lủng một lỗ to, trời ôi nó lấy gì đâm mà kinh thế, hắn nhìn cái vỏ chai nước được cắt nhọn hoắc, chỗ nhọn nhất còn vuông lại vài mảnh vỏ xe, hắn tức đến run người hết lớn:

- NHƯ QUỲNH! CÔ ĐỢI CHẾT ĐI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Duyên tươi cười nhìn ba Quân, ba của Quân phải nói là ưng thì cũng không ưng mà không ưa thì cũng không phải, nhưng ông có cảm giác rất là thú vị khi gặp DUYên, Quân kéo ghế mời Duyên ngồi, Duyên ngồi xuống thì Quân ngồi kế bên, anh nhìn Duyên cười hiền hoà, ấm áp và ôn nhu. Duyên chưa từng nhìn thấy Quân như thế, Duyên càng ngày càng nể ba Quân bởi vì không biết ba Quân đáng sợ như thế nào mà phải khiến Quân khốn đốn thế này.

Ba Quân lên tiếng hỏi Duyên:

- Con vs Quân quen nhau khi nào? - Quân nhìn Duyên, anh cố ra hiệu cho Duyên là cô cứ nói cho khoa trương chút xiu nhưng cũng vừa vừa thôi, ba Quân nhìn thấy hành động đó thì cứ nhìn Duyên chằm chằm, Duyên cười rồi lấy một ly nước cầm lên nói:

- Con quen anh ấy ba năm rồi ạ! Anh ấy lúc đầu khá thô lỗ khi tạt nước vào người con, anh ấy nói con là người khiến anh ấy chia tay bạn gái cũ, anh ấy ghét con, nhưng lúc ấy anh Quân đang say rượu, con khá bực mình, con ghét anh ấy nhưng rồi tình cảm con người khó nói trước lắm bác, con càng ngày càng thích anh ấy vì anh ấy rất hoà đồng, lịch lãm, làm con vui nên con thích anh ấy. Và rồi một ngày nọ anh ấy tỏ tình vs con và hai đứa chính thức quen nhau. Quen nhau được 3 năm nên hai đứa rất hiểu nhau!!! - bịa chuyện! Bịa đặt rất tài tình là những từ ngữ xoay chuyển trong đầu Quân, anh không ngờ là Duyên tài thật, tài thật ấy!

Ba của Quân nghe Duyên nói ông lúc đầu cứ nghĩ cô bịa, nhưng khi nhìn cái ánh mắt nồng nàn yêu thương cùng nụ cười tươi rói chỉ dành cho người yêu thì ôi thôi! Ba Quân tin sái cổ! Ông cười cười, ông bắt đầu ươm người con dâu này rồi! Đẹp lại ngoan hiền!

Thức ăn mang ra DUYên gấp cho ba Quân, rồi gấp cho Quân rồi mới tới mình. Đây là những thứ cô mới đọc truyện của nó ngày hôm kia, hôm kia gì đó, đọc lâu quá nhớ không có rõ, cái chuyện cô bịa lúc này là

bộ phim tình cảm cô xem hôm qua, phim đó hay thật, cô chỉ tóm tắt và thay tên là ba của Quân tin đến không còn gì để tin. Kể ra thì cô giỏi ấy chứ, cô phải làm diễn viên mới phát huy hết tài năng này.

26. Chương 24: Osin À!? Nhanh Lên Đi!!!!

Sau chuyến đi chơi đầy thú vui đối vs nó và đầy cực khổ đối vs hần, ngoài việc nó đâm thủng bánh xe khiến hần dẫn bộ, nó còn ác hơn lấy khăn giấy bịt miệng hần khi hần đang cố ới thì nó cho nuốt hết vô, nó cho hần ăn cái gì mà mắc ới lắm lun. Mấy ngày này hần bị nó chinh thê thảm. Còn Duyên vs Quân thì ra sức làm một đôi tình nhân giả, Duyên ngoài mặt thì chịu ý bên trong thì cứ hết chữ rồi lại chữ, đợi khi tức quá mà đánh Quân trong khi hai người giả đồ nắm tay hay gì đó.

Ngày có kết quả thi đã có, 4 đứa chen lấn nhau đi tới, nó chen chút chen chen thì cuối cùng cũng tới, hần cũng nhìn xong thì cười mãn nguyện:

- Hahaha.....- nó nhìn mà tức ới máu, kết quả bất công, không công bằng, không biết cái gì hết tự dưng đi chấm điểm kiểu đó, nó.....nó.....huhuhuhu.....Không chịu đâu!!!! Không muốn đâu!!!! Nó không đồng ý!!!!

Bảng kết quả, nó coi đi coi lại cho tới lần thứ 3 thì mỉm cười, mỉm cười, một nụ cười cực độc ác, một nụ cười khiến người ta rùn mình. Hần nhìn nó chăm chăm, hần nói:

- Gì mà cười? Cô làm osin của tôi mà!!! - nó lại cười, làm osin của hần? MỒ hả? Đúng thiệt lúc này là hai người bằng nhau nhưng bây giờ thì nó hơn hần rồi.....

Bảng kết quả:

1. Trần Như Quỳnh: 98, 5 điểm
2. Lâm Quốc Thiên; 98 điểm
3. Cao Mỹ DUYên: 97 điểm
4. Hoàng Minh QUân: 97 điểm

.....

Cuối cùng nó hơn hần 0,5 điểm, nó hơn hần, nó là chủ, hần là osin, hần thục rồi, nó là thủ khoa, haha-haha.....Hần đo cả mặt, lúc này đọc sơ chưa nhìn kỹ, hần bắt đầu tức giận, tên nào chấm mà ít vậy hả? Hần là thủ khoa nhiều năm liền làm sao mà đứng thứ 2, không công bằng! Bất công! Nó cười cười nhìn hần nói:

- Anh.....à không! Osin! Mua nước cho tôi!!! Nhanh lên!!! - hần thiệt là không muốn đi nhưng cũng phải đi, cuộc đời hần đang alm6 vào bể tắc đây!!!

Duyên nhìn thấy chiến thắng của nó thì thấy rất buồn cười, Duyên không biết tại sao nó lại giả vờ như mình là học sinh dở tệ, bây giờ thì Duyên biết thì ra nó đã âm mưu từ sớm là hần sẽ nhường nó, à không phải hần nhường mà là hần cảm thấy câu hỏi trong đề toán vừa dài vừa ít điểm nên không làm chứ gì? Trong bài toán có một câu có 0,5 điểm nhưng mà dài và lu bu nên hần bỏ còn nó thì làm nên nó thắng hần là đương nhiên a!

Hần mua nước cho nó thì nó không còn ở bản kết quả, nó đâu mất rồi, hần đang tìm kiếm thì Quân đi từ phía sau vỗ vai hần nói:

- Quỳnh nói mày mua xong thì đem lên phòng học cho cô ta!! - tức, tức, tức, tức quá mà!! Đây là chơi hần mà!! Hần thiệt là ngu ngốc khi đi giao kèo vs nó, hần hối hận nhưng muộn rồi!!!

Hần đem nước lên phòng, vừa lên tới phòng thì thấy nó đang tươi cười nhìn hần, hần cũng cười, mà là méo miệng cố cười, đặt mạnh ly nước lên bàn, hần nói:

- Uống đi!!! - nó trề môi nhắp một ngụm, rồi sao đó thẳng tay vào vào thùng rác nói:

- Tan hết rồi (nước đá) nên lạc quá uống không ngon! Mua khác y!!! - chơi khâm mà! Cái này là toả ý muốn hành hạ hấn mà! Ông trời ơi! Sao ông bắt công thế hả???????????? Hấn kêu trời kêu đất nhưng không ai thấu vẫn phải lật đật chạy xuống căn tin mua cho nó.

27. Chương 25: Bị Đánh!!!

Qua bao ngày bị nó hành hạ, bị nó chơi sỏ, chơi khâm khiến hấn khốn nay hấn được thoát khỏi nó bởi vì không biết chuyện gì mà hôm nay nó không có ở trong phòng, mấy ngày trước nó ác tới nỗi bắt hấn công nó đi học, Ôi trời! Một thiếu gia sang chảnh như hấn mà phải công nó đi học đúng là quá nhục nhã nhưng cũng có cảm giác vui vui. Thôi kệ hấn vui sao thì vui, mình đi thăm chị Quỳnh một xú.

Mới sáng sớm Quỳnh chuẩn bị đi học, chuẩn bị đi qua phòng hấn tiếp tục hành hạ thì Duyên kéo lại nói:

- Mẹ mày có gọi cho tao nè!!! - Quỳnh thờ hắc ra một cá, nhìn Duyên hỏi:

- Nói gì!? - Duyên cầm trên tay máy nghe nhạc, đưa cho nó, rồi nhàn nhạt nói:

- Không có gì chỉ nói tuần sau mày nhớ tới bữa tiệc chúc mừng cho công ty ba mày lên top 10 thế giới. - nó lắc đầu ngu gì đi, khùng mới đi, nếu nó đi thì thế nào cũng gặp hấn thì sẽ bị lộ mất, nó chưa muốn hấn biết thân phận nay lúc này.

Duyên lại tiếp tục kéo nó đi trong khi nó định gõ cửa phòng hấn, nó bị kéo mà không biết lý do nên nói:

- Nè! Mày kéo tao đi đâu!? - thấy DUYÊN ngừng lại, Duyên kéo nó tới sân phái sau trường, gương mặt bình thản nói:

- Chút có người tới đánh mình!! - trên đời này có ai mà sắp bị đánh còn bình tĩnh nói: " Chút có người tới đánh mình", thiệt là báỉ phục chị Duyên lun. Duyên nói tiếp:

- CHuyện mày kêu hấn công mày khiến đám fan thân yêu của hấn tới xử đẹp mày, thêm vào đó mày hành hạ hấn khiến đám kia cũng muốn đánh mày, thêm vào đó mày lại chảnh choẹ ra giọng chủ tớ nên tụi đó lại có thêm lý do đánh mày, và thêm cái nữa mày là người khiến cái đám fan ruồi nhặng đó ghét mày kinh thiên động địa nên tụi đó muốn đánh mày và đã nhắn cho tao và tao giúp bọn kia đem mày ra đây vì tụi nó đưa cho tao 500.000 đ. - nghe vui tai ghê chưa, Duyên đúng là vì tiền mà bán đứng bạn bè mà một con nhỏ tiết kiệm ham tiền thì có tiền là sáng mắt nên nó cũng không rãnh mà ngồi bàn cãi vs nhỏ này, mà theo như DUYÊN nói thì có thể đám fan đó cũng chả có ít đâu, Duyên ơi! Coi như mày xui khi mày đứng ngay tại đây! Tao ày bầm dập khi đám đem người tới đánh tao.

Nghĩ thế nó ung dung ngồi đợi người tới, khỏi đợi lâu một lúc sau tiếng bước chân dồn dập, tiếng cười idnh9 tai gai óc, những ôc gái chân dài, những gương mặt trắng trẻo, tóc tai đủ màu sắc, môi đỏ như son thì dùng son mà. Một cô gái bước lên nói:

- Như Quỳnh! Cô còn gì giải thích không!? - nó ngáp một cái rõ to, đứng lên nhìn đám người dị nhân này một lượt nói:

- Thích thì cứ lên không nói nhiều!!! - chờ đợi chỉ có thể đám fan kéo đàn tới đánh nó, nó đánh trả một cách điệu nghệ, một lúc sau đánh trả không nổi nó đem Duyên ra làm lá chắn, Duyên hết bị đục rồi tán, đá rồi đủ trò hết, cuối cùng người chọi đánh là Duyên, một lúc sau hấn bước ra vs Quân thì đám fan chạy mất, Quân nhìn Duyên vậy thì chạy tới đỡ, trong khi nó hoàn toàn bình tĩnh mà không hề cảm thấy áy máy thì thương sót gì vs con bạn thân cả. Nó nói vs DUYÊN:

- 500.000 đó mày đem mua thuốc đi! - DUYÊN oán hận nhìn nó trân trân, có con bạn nào như nó không!? THiệt là hết nói nổi.

28. Chương 26: Ép Buộc!!!

"Tình cảm là thứ khó nói trước, nói ghét người đó nói không thích người đó nhìn là muốn đánh người đó, không muốn lại gần người đó nhưng rồi ta lại thích người đó"

Nhảm nhí!!! Đúng là nhảm nhí!! Nó đọc mà thấy kỳ kỳ sao ấy!! Ghét thì sao thương được! Dù ghét bình thường thôi cũng khó mà thương lắm, ừ mà đọc cái này nó thấy Duyên vs Quân y chang lun, từ cái vụ đánh nhau mà đem Duyên làm lá chắn thì anh Quân nhà ta cứ lo lắng cho Duyên miết khiến Duyên phải bái phục sự chai mặt này của Quân, nó thì vô cùng thắc mắc là Quân có thích Duyên hay không mà tối này lẻo đẻo theo Duyên làm gì không biết? Mà thôi chuyện người ta cô không nên xen vào thì hơn!! Ba ngày nữa là tới ngày dự tiệc của ba nhưng nó không muốn đi một xúu nào.

Lý do đầu tiên là nó ghét ồn ào! Lý do thứ 2 là nó không muốn thấy hấn, không muốn lại lộ thân phận và cái thứ 3 là nó không biết nên mặc cái gì để đi, nó không thích phải làm đẹp rồi đi mua mấy bộ quần áo dài thường thướt đó, mặc vào cứ tưởng mình vừa đi vừa lao nhà không bằng.

Nhìn khuôn viên trường nó thoáng cảm thấy yên bình, nó tha cho hấn rồi, không phải nó không thích hành hạ hấn hay chán hành hạ mà là nó còn bận nhiều việc lắm, nó không có thời gian mà hành hạ hấn lun. Nó đang ngồi ngắm hồ, ngắm cây cảnh thì tiếng chuông điện thoại vang lên:

- Alô!! - nó trả lời một cách chán ngắt vì bị phá cuộc vui, ngắm cảnh cũng là cuộc vui của nó.

- 3 ngày nữa con nhớ đi dự tiệc!! À mà! Con nhớ mặc đẹp chút chút nha!! - nó uể oải vừa định từ chối thì bên kia cắt ngay điện thoại, nó vừa nghe xong thì DUYên chạy tới và đằng sau không có Quân, Duyên nói:

- Mẹ mày gọi rồi đúng không!? - nó gật đầu, Duyên thì thầm thở phào nhẹ nhõm vì chính Duyên nói mẹ nó kêu nó đi chứ đâu, Duyên muốn nó mặc chiếc áo cô mới thiết kế nên lúi lúi kéo kéo nó, nó quay sang hỏi Duyên:

- Đuôi cún mày đâu!? - Duyên khó hiểu, đuôi cún là đuôi nào? Mà cô làm gì có đuôi. Cuối cùng cô hiểu rồi! DUYên cười ôm bụng, nó nhìn Duyên trân trân, Duyên nói:

- Không biết hôm nay cha đó sau mà không có gặp sáng giờ!! - đúng là Duyên đang bực bội, mấy ngày trước hứ cái là có bấy giờ có kêu khản cả giọng, bể cổ họng cũng không có con ma nào tới, Duyên là Duyên bực lắm mà không biết bực vì cái gì? Người ta không đi theo thì thấy không quen, đúng là con gái nắng mưa thất thường. Nó nói:

- Tao không đi đâu!! PHiền phức!!! - DUYên nghe nó nói thì giật mình, Duyên bỏ suy nghĩ tào lao ra đằng sau, quay sang cười ngọt ngào nỉ nó:

- Đi! Đi! Mày đi đi mà!! CHo vui!! - nó không đi, nhất quyết không đi nhưng cuối cùng bị DUYên cứ nói liên tục 1 tiếng đồng hồ bên tai nên chịu không nổi mà phải đồng ý đi!!.

Hấn đang chạy ra khỏi ký túc xá, hấn bắt một chiếc xe đi tới công ty của hấn, công ty bề bộn công việc cần hấn giải quyết, trong lúc đi tới đó thì nghe thấy tiếng điện thoại hấn mở lên nghe:

- Con nghe!!! - đầu dây bên kia im lặng một lát rồi mới lên giọng trầm trầm có tý khàn:

- Chuẩn bị đi dự tiệc của ông Trang (ba nó)! Con nhớ là 3 ngày nữa! Nhà hàng cao cấp R.Y!! - hấn ừm một tiếng tắt máy, lại tiếc tưng và còn của ông Trang, muốn hấn gặp vợ tương lai à? Được thích thì chịu!! Hấn cười nhếch mép rồi tới công ty!!!

Quân đang lao đầu vào một mớ hồ sơ chất chồng chất đống thì nghe thấy tin nhắn thoại, lại tin nhắn thoại, gia đình hấn nói chuyện vs nhau hình như mỗi tuần chưa được một lần. Quân mở lên nghe:

- " Ừm... Quân hả con!? Con khỏe chứ!? À! 3 ngày nữa là có buổi tiệc của ông Trang ở nhà hàng R.Y, con nhớ tới nha!! Mẹ bận nên không nói nhiều được! Bye con!!"

Quân thở dài, ba Quân bận tới mắt tới mũi, mẹ anh cũng thế nên thường là ít gặp nhau nói chi đến nói chuyện.

Ngày dự tiệc:

Đền đường đã được bật lên, hôm nay có trăng nhưng là trăng khuyết, Trước nhà hàng R.Y, có hai chàng trai vô cùng đẹp trai và lịch lãm, một thân áo vest, hấn màu đen, Quân thì màu xanh nhìn nhẹ nhàng nhưng rất đẹp.

Hắn và Quân bước vào, bảo vệ nhìn 2 người gật đầu một cái, đẩy cửa kính hai người bước vào, vừa đi vào một cô gái mặc áo nhân viên đi tới chào hai người rồi nói:

- Trước khi vào tiệc ở tầng 2, xin hai vị đeo mặt nạ này vào ạ!!! - hắn và Quân đứng lại, nhìn thẳng vào cô gái, cái gì mà còn phải đeo mặt nạ chứ, dù không muốn đeo nhưng cô nhân viên cứ ép:

- Mong hai vị hãy đeo đi ạ! Vì tiểu thư muốn thế ạ!! - tiểu thư? Chủ nhân bữa tiệc là ông Trang, thế tiểu thư là Trang Như Quỳnh, hắn và Quân hỏi:

- Tiểu thư!? - hắn và Quân đeo vào, cô nhân viên gật đầu, cô gái đó chấp tay nói:

- Dạ! Là Tiểu thư Như Quỳnh! Cô ấy đã dặn tôi như thế!! MONG quý khách thông cảm!! - hắn và Quân cũng chẳng để ý chuyện cô nhân viên, đi thẳng tới thang máy và đi lên tầng hai, mà cô tiểu thư này cũng màu mè quá bày đặt đeo này đeo nọ nữa.

Trong một căn phòng cũng ở tầng hai, Duyên mặc chiếc áo màu tím nhạt bằng ren vô cùng quyến rũ dài hơn gối ôm sát cơ thể. Duyên reo lên:

- Đẹp quá đi! Đeo vào cái nữa là ok. - nó và Duyên đeo mặt nạ vào, nó mặc chiếc áo màu đen huyền bí, dài qua gối có cái đuôi cá, ừ thì nó ghét như thế lắm nhưng bị Duyên ép buộc nên nghe theo.

Hắn và Quân mở cửa ra, bước đi một cách tự tin, tiếng giày gõ xuống nền sàn bộp bộp, hai anh chàng dù đeo mặt nạ nhưng đẹp khó chê, không thấy mặt nhưng nhìn dáng là biết đẹp rồi!!

Đèn chột tắt, tắt hết toàn bộ چراغ lại chỗ sân khấu, ông Trang - ba nó từ từ bước lên sân khấu khi MC vừa mới phát biểu đôi câu, Ông Trang cầm micro nói:

- Hôm nay tôi mở bữa tiệc này thứ nhất là mừng công ty tôi được đứng trong top 10 thế giới. - mọi người vỗ tay bốp bốp, nó và Duyên vẫn chưa vào. Ba nó im lặng một lát nói:

- Thứ hai tôi muốn giới thiệu đứa con gái độc nhất vô nhị của tôi Trang NHƯ Quỳnh!! - tiếng vỗ tay vang dội cứ vang lên liên hồi, ba nó đưa tay về bên phải sân khấu, đợi một lúc cũng chẳng thấy ai, đợi thêm cũng không thấy bóng ma nào. Mọi người bắt đầu xì xào, hắn và Quân thì nở một nụ cười thích thú, nếu ngày mai trên báo đăng là con gái rượu của ông Trang chơi trò mất tích trong bữa tiệc thì sẽ như thế nào!? Mẹ nó và ba nó đang bực tức thì ngay lúc đó.....

Đạo gần đây mình sắp vào học nên có thể ra chap không thường xuyên. Mong mấy bạn thông cảm và tiếp tục ủng hộ mình. ^__^

29. Chương 27: Tui Là Trang Như Quỳnh!! (1)

Ngay lúc đó.....không khí như nghẹt thở khi cánh cửa bằng gỗ được chạm khắc tinh xảo mở toan ra, ánh đèn liền chuyển sang chỗ cánh cửa, mọi người chờ đợi sự bất ngờ mà ai cũng biết đó là con gái ông Trang, Trang Như Quỳnh sẽ từ từ bước ra, vs một bộ áo lông lầy nhưng chỉ là tưởng tượng mà thôi. Sự thật trước mắt mọi người là.....Một chú cún lông trắng nhìn vô cùng dễ thương chạy lon ton vào, mọi người như vỡ oà, xì xào bàn tán, bàn ra tán vào, bàn vào tán ra khiến không khí im lặng chợt ồn ào lạ thường, ba mẹ nó mặt mày nhúu chặt vào nhau, không lẽ con gái của 2 người trốn rồi!?

Một lúc sau cửa lại mở ra, mọi người bây giờ mới chú tâm lần nữa, tiếng bàn tán im bật, họ chờ đợi cô gái đó, mọi người chăm chăm nhìn ra cửa, họ như nín thở khi tiếng cộp cộp vang lên, họ hít sâu mở to mắt nhìn, hắn và Quân cũng chẳng ngoại lệ, nghe nói con gái của ông Trang là một kiệt tác, đẹp như tranh vẽ, mắt to da trắng, môi hồng mọng nước, làn da mịn màng, mũi cao tinh tế, nhìn sao cũng đẹp nên mọi người chú tâm hết sức!!!

Và rồi!!! Tiếng cộp cộp vang lên một cách nhanh chóng. Mọi người chấp tay chờ đợi, tiếng cộp cộp cứ vang lên nhanh hơn như đang chạy, mọi người trong tiệc cứ nghĩ là cô gái này chắc là đang gấp lăm đây!! Đi trễ mà!!! Hồi hộp.....thình thịch.....hồi hộp.....thịch.....thịch.....thình thịch.....và người xuất hiện là.....ông bảo vệ.

Người bảo vệ cuối gấp người áy ngại chào một tiếng rồi nói:

- Xin lỗi đã làm phiền!! Tôi đến tìm con ch* ý nhằm con cún!!! Nó có chạy vào đây không ạ!? - mọi người thở dài một cái, vậy là con gái ông Trang thiệt sự chơi trò mất tích rồi!!! Bùn thiệt!! Chờ đợi mà cuối cùng toàn công cốc.

Ông bảo vệ ầm con cún ra ngoài rồi cáo từ. Mọi người quay lại sân khấu, thiếu não nhưng dù sao cũng mừng là bữa tiệc này chỉ nói về việc công ty của ông Trang chứ không quan trọng là giới thiệu con gái ông.

” Cộp.....cộp.....Kẹt.....Ét.....” tiếng giấy cùng tiếng mở cửa, mọi người không muốn nhìn nữa để thêm thất vọng tràn trề, nào là cún, nào là bảo vệ, thôi dẹp đi cho khỏe!!! Mọi người nghe tiếp ông Trang nói:

- Mọi người thành thật xin lỗi!! Chắc con gái tôi.....- ông chưa nói xong thì tự nhiên có tiếng nói vang lên:

- Con sao hả ba!? Chào ba! Chào mọi người!! Con đến trễ!! - mọi người đồng loạt quay sang nhìn người vừa phát lên giọng nói, một cô gái mặc chiếc đầm màu đen, tay lửng, cổ tròn, nhìn rất dễ thương và quý phái, cô đeo mặt nạ màu trắng tinh khôi được làm từ vàng trắng có đính kim cương, mặt nạ che hết đôi mắt của cô nhưng họ vẫn nhìn thấy đôi mắt xanh quyến rũ. Kế bên cô gái mặc áo đen là một cô gái mặc chiếc áo làm từ ren màu tím ôm sát cơ thể, đeo chiếc mặt nạ màu trắng làm từ vàng trắng y như của cô gái lúc đầu nhưng khác là không đính kim cương.

Hai cô gái từ từ bước lên sân khấu, chào một cách trang nhã, nó nói:

- Con có gặp Nữ Hoàng Anh nên có nói đôi câu vs ngài ấy vì thế con đến trễ!! - mọi người thoáng ngạc nhiên. Gặp Nữ Hoàng Anh!! Phải nói nghe mà thoáng chưa tin!! Duyên mỉm cười nhìn ba mẹ mình! Phải nói hai đứa định trốn đi mà tự nhiên thấy vậy thì tôi cho ba mẹ nên quay đầu trở lại chứ thật sự có gặp ai đâu mà nói chuyện.

Nó quay xuống mọi người nói:

- Xin chào mọi người! Tôi là Trang Như Quỳnh! Là con gái của ông Trang đây!! - nó cười một cái, nụ cười rta61 đẹp và rất giống vs cô chủ của hần, hần nhìn nó chăm chăm nghi ngờ quá lớn, hần là người rất tinh ý, tiếng nói của cô Như Quỳnh này y chang con bé osin cũ, body cũng tựa tựa, trên đời này đâu có ai giống ai tuyệt đối nhưng sao hần thấy nghi ngờ rồi nha!! Còn Quân thì chả kém hần, nhìn mà Quân cứ thấy giống Duyên sao sao ấy! Anh đã tò tò theo Duyên suốt một tuần nên rất hiểu rõ, mà nah đi theo Duyên là để tìm hiểu cái vụ tại sao Duyên lại rất giống vs cô nàng Cao Mỹ Duyên- nhà thiết kế tài ba mà Quân từng đọc qua một trang viết trên mạng, ừ thì ngoài ra anh còn có chút chút tình cảm vs Duyên a!!!

30. Chương 28: Tui Là Trang Như Quỳnh! (2)

Mọi người nhìn nó và Duyên mà không ngừng tán thưởng, nó đẹp một cách quý phái sang trọng còn Duyên thì quyến rũ.

Nhìn là thế chứ họ cũng không có ý nghĩ gì nhiều cho lắm trừ hần và Quân. Hần và Quân nhìn nó và Duyên mà cứ thấy giống giống ai đó, nhìn thấy quen nhưng lạ, lạ nhưng lại quen, một hai người, hai người cố lục lọi đầu óc nhưng cũng vô phương.

Sau khi màn giới thiệu đã xong, ba mẹ nó và Duyên liền giới thiệu hần và Quân, ba mẹ của hần và Quân thì cũng rất ưng nó và Duyên, còn Duyên vừa nhìn ba Quân là thấy áp lực, chuyện lần trước còn để lại ấn tượng khó phai cho cô. Cô không ngờ ba Quân lại cao tay quá xem một chút là lộ chuyện.

Mọi người đã đi khuất, nó liền cầm ly rượu vang đỏ, cầm lên tay, nhẹ nhàng xoay chuyển cổ tay khiến ly rượu lắc lư, dòng nước đỏ cứ lã lã tăng trong ly, nó đưa ngay lên môi, nhấp một ngụm cực nhỏ, nhắm mắt hưởng thức độ nồng, mùi rượu đặc trưng và có một ít vị ngọt khi rượu vào tới cổ họng. Duyên nhìn nó, cô cười, đúng là giả tạo thấy ớn, uống mà cũng làm kiểu cách, đúng là tụi nó được học về việc cầm ly rượu, cách thưởng thức rượu nhưng nó làm hơi bị lố nha!

Cả 4 cùng ly một cái, uống ngay một ngụm, sau đó hần nói vs nó:

- Chúng ta đã từng gặp nhau chưa!? - một câu hỏi nếu là người bình thường họ nghĩ bạn đang cựa cằm họ nhưng không hần đang chắc chắn rằng mình đã từng gặp cô gái này ở đâu mà không nhớ, giọng nói này quen lắm nhưng hần thấy quen mà chẳng nhớ là ai! Nó mỉm cười, không căng thẳng, không giật mình, nó bình thản nói:

- Tôi chưa gặp anh!! Dù anh là vị hôn phu của tôi nhưng không cần dùng cách này làm quen!! - ha-haha.....nhục mặt chưa, nó cố ý nói hơi to to để mọi người chú ý và đúng là mọi người chú ý thật, nó hạ giọng nói:

- Tôi là Trang Như Quỳnh chứ không phải là cô nàng ngây thơ nào mà anh lại chơi trò này vs tôi!? - hần tức sôi máu, cảm giác nhục nhã, bị nó chơi sỗ thiệt là khiến hần tức phát điên, tức không nói nên lời.

Còn về phần Duyên, cô ngồi ngay một chiếc ghế cho đỡ mỏi chân, còn về phần Quân thì anh không biết tại sao lại đi theo nữa. Quân đi tới vừa ngồi xuống thì Duyên đã nói:

- Tôi biết tôi đẹp!! Anh làm gì mà theo tôi hoài vậy!? - Quân mỉm cười, nụ cười toả nắng dù là ban đêm, anh buồn cười vs câu nói của Duyên, Quân đi tới kéo ghế ngồi nói:

- Tôi không thấy mặt cô thì đẹp thế nào!? - Duyên cũng cười, chỉ cười có lẽ.

————— 1 tiếng đồng hồ sau —————

Nó và Duyên chạy chối chết, chạy như điên, cứ như cô bé lọ lem tới giờ về vậy á!! Tụi nó phải về sớm để tụi hần mà có điên lên tìm tụi nó thì tụi nó phải đối phó nên về sớm mới được!!!!

Chạy về tới ký túc xá, tụi nó ngao ngán, mặc đầm như vậy thì làm sao, làm sao? Làm sao mà trèo cổng? cái cổng cao gần 3 mét mà thân tụi nó dừ lằm cũng một mét mấy thôi! Tụi nó nhìn nhau rồi gật đầu một cái>

” Xẹt.....Xẹt”, chiếc áo dài ngang gối nay thành ngắn hơn gối, chiếc áo của tụi nó bị xé rách và người xé là tụi nó chứ ai, tụi nó liền nhanh chóng bò vào ủa nhằm trèo vào.

Vào tới nơi thì tụi nó lại [hãi trèo vào vì cửa phòng bị khoá mà tụi nó quên chìa khoá. Hì hực trèo cây như khi một hồi tụi nó đã thành công chui vào từ cửa sổ, mới đặt được một chân thì phòng nó có tiếng gõ cửa:

- MỞ cửa!! Quỳnh mở cửa!! - tiếng hần vang vọng, hần đợi một lúc thì định phá cửa và.....” Rầm”, một thứ ngã xuống đó là cái cửa! Còn tụi nó thì sao!? Đợi chap sau!!!

31. Chương 29: Buổi Tối Đây Thú Vị!!!!

“ Rầm.....Á”

Hần bước vào phòng trước, Quân bước theo sau, vừa vào đập vào mắt hần là cái cửa sổ mở toan, một bên cửa vắt vẻo sắp rớt tới nơi, vài chiếc lá khô cùng là tươi cứ bay bay, đất nhìn mà thấy ghê khi nó dính đầy sàn. Mà đáng chú ý hơn là một chiếc giày cao gót đang vắt trên bệ cửa sổ, nhìn khung cảnh này khiến người ta nhớ tới cảnh người nào đó mới trốn thoát hoặc lên vào đây.

Tụi hần nhìn xung quanh căn phòng, rướng đầu qua cửa sổ nhìn xuống đất, còn lợi hại hơn tụi hần còn mở đèn pin tìm cho kỹ nhưng vẫn không có gì. Tụi hần quay lên, chưa quay hết gương mặt thì tự nhiên: “ Sột.....Soạt”, tiếng cây cỏ vang lên, cứ y như có người đang ở đâu đây tạo nên, tụi hần nhìn quanh.

Trong khi tụi hần đang tìm kiếm thì ở dưới đất, tụi nó đang trốn trui trốn nhủi, tụi nó đang cố giấu mình trong tán lá, căng thẳng đến đáng sợ, tụi hần mà biết tụi nó là ai thì coi như tụi nó coi như xong. Duyên cảm thấy ngứa mũi vì mấy cái cây ở đây khiến cô khó chịu, vào thời điểm mấu chốt, sắp rồi.....sắp rồi.....sắp nhảy mũi tới nơi.....tụi hần vì không tìm thấy nên quay lên thì tự nhiên:

“ Ách.....” chùi vang lên tiếng ách như tiếng nhảy mũi, không mấy lớn như mũi kêu nhưng vì không gian im lặng nên tụi hần nghe hết. Nó đang bùm miệng, bùm mũi của Duyên lại, nó ác một cách vô tư, nó đang giết một người mà không hay biết, nghĩ thế nào mà nó lại bùm cả miệng là mũi thì làm sao mà Duyên thờ chứ. Nó nghe tiếng tụi hần chạy xuống, nó nhìn qua Duyên thì giật mình mà buông ra, mặt Duyên xanh lè, nó thì vô cùng có lỗi nhưng vẫn xem tụi hần trước đã. Tụi hần chạy với tốc độ ánh sáng, lao nhanh trong bóng tối, chạy tới nơi phát ra tiếng kêu, tụi hần tìm xung quanh, tụi nó sợ muốn mất mật, sợ đứng tim, tự nhiên nó mất sáng rõ, không nói không rằng kéo Duyên vào hang.

“ Sột.....Soạt.....Um.....Um”

Duyên bị kéo rồi còn bị bùm miệng nên cứ ú rồi ớ, trong khi đó tụi hần lại nghe tiếng kêu thì liền chạy tới, tụi hần rất là nghi ngờ tụi nó chính là con của ông Trang và con của ông Cao (ba Duyên). Tụi hần nghi ngờ từ lúc ở bữa tiệc, hai cô nàng này có cử chỉ rất giống vs Quỳnh và Duyên, giọng nói lại háo hác. Khi về tới phòng lại thấy phòng không có ai, lại thấy giấy vạt ngay cửa sổ, đất, lá cây. Cho thấy nó và Duyên có ra khỏi phòng, tụi hần càng nghi ngờ thì càng cảm thấy tụi nó chính là các tiểu thư nổi tiếng không chừng.

Duyên bị nó kéo vào một cái hang chật vào hẹp, Duyên kêu kêu vai nó:

-Điên à!? Vào đây chi!? – nó quay sang nhìn con bạn, nó cười một cái, ánh mắt như nói lên điều này là kế hay, nó nói:

-Mày đi hết con đường này đi! Sẽ có điều bất ngờ! Chúng ta sẽ lên tới phòng!! – nó có nhớ qua hình như căn phòng của nó thông với cái hang này thì phải, nó chỉ nhớ mang máng không chắc chắn lắm nhưng bây giờ nguy cấp rồi nên nó phải làm liều một lần.

Tụi hần đi tới thấy cái hang, cái hang quá nhỏ và hẹp, tụi hần không vào được nên tức giận đá một phát vào hang, nghe tiếng bùm bùm do tụi hần gây ra tụi nó bò như bay lên. Đi hết con đường cuối cùng cũng thấy ánh sáng, mở cửa ra, tụi nó đang ở.....phòng.....của.....TỤI HẦN!?

Tụi nó đơ cả người thế này là thế nào? Tụi nó nhầm à? Duyên nhìn nó, nó cười hì hì, xen lỏi. Tụi nó định chạy qua phòng mình thì tiếng bước chân dồn dập, nó và Duyên thất kinh, tụi hần lên, tụi hần tới phòng rồi. Làm sao đây? Làm sao đây!

Đầu tóc, quần áo tụi nó đều toàn là đất vs lá cây, nếu tụi hần vào giải thích thế nào!? Làm sao!? Tụi nó vào thế bí rồi!? Ai giúp tụi nó đây!?

32. Chương 31: Nghi Ngờ Thêm Nghi Ngờ. ^^

Tụi nó nhìn nhau một lúc thì tụi hần bước vào, chạy ù vào phòng tụi hần, nó ở phòng hần, Duyên thì phòng Quân, cả 2 lục lọi tủ đồ của tụi hần, lấy chiếc áo sơ mi cùng quần short, tụi nó chạy ào vào WC.

Tụi hần bước vào nghe thấy tiếng nước chảy và nghe như có người trong phòng mình, chạy vào thì tụi hần liền hét:

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!

Hần và Quân đứng ngu ngơ, ngây ngốc nhìn 2 con người nhỏ con đang mặc quần áo của mình. Tụi nó cũng không phải là quá nhỏ con do quần áo của tụi hần quá ư là to so vs vóc dáng của tụi nó nên vừa mặt vào thì tay quá dài, quần short tương đương quần dài. Cổ áo thì rộng, mặc áo sơ mi mà cứ như áo đầm.

Tụi hần lôi tụi nó ra phòng khách, vụt tụi nó một cách mạnh bạo vào sofa, tụi hần nhíu mày, hần mặt nghiêm nghị lên giọng cảnh sát hình sự khoanh tay ngang ngực nói:

-Nói! Có chuyện gì mà xảy ra cơ sự này!?! – Duyên và nó nhìn nhau, Quân đập tay lên bàn khiến tụi nó giật thoát mình, Quân nói lớn:

-Nói nhanh đi! Tại sao trong phòng tụi này? Còn mặc cả quần áo của tụi này? – Duyên và nó nuốt một ngụm nước bọt, Duyên lắp bắp định nói thì nó đã liền nhanh miệng nói:

-Tụi này thật ra chẳng muốn tới đây! – hần nhíu mày, không muốn thí qua đây làm cái khỉ gì? Đang muốn làm cái gì đây? Nó nói tiếp:

-Do bên kia cúp nước tụi này qua đây tắm nhờ! Sau khi tắm xong thì đột nhiên mới nhớ là quên quần áo và có sự là thế!! – tự nhiên, tự tin, bình thản, nó nói rất ư là bình thường cứ y như chuyện này là sự thật 100% không bằng, Duyên nhìn nó rồi bồi thêm:

-Chính xác là thế tụi này qua đây do cúp nước mà tụi này muốn tắm ngay nên mới vào phòng mấy người, tụi này chẳng ham hố gì mà qua đây đâu!! – Quân và hần không nhìn tụi nó nhàn nhạt nói:

-Tại sao lại mượn quần áo tụi này!? – tụi hần cho là tụi nó nói cúp nước cũng được nhưng cái quan trọng là quần áo không mang cũng có thể qua lấy được chứ có chết ai! Khu A này chỉ có phòng của tụi nó và tụi hần thì tụi nó sợ cái gì? Duyên chợt đỏ mặt. Nó thì vẫn bình tĩnh nói:

-Anh hòi mà không biết suy nghĩ à!? Tụi này quên mang quần áo thì phải mượn mấy người không lẽ tụi này quần khăn chạy qua thì không thấy nó kỳ sao!? Tụi này dù sao cũng là con gái nha! – lý do thì coi như tạm được nhưng Quân nhìn thấy nét mặt Duyên kỳ lạ làm sao. Nó thì vô cùng bình thản, đứng lên nói:

-Tụi này về để mai còn đi học!!!! – nó đứng lên đi về cái một hần nhìn nó sẫm soi, không nói gì mà chỉ cười. Không biết hần cười cái gì?

Về tới phòng tụi nó thở phào nhẹ nhõm, thiệt là quá may mắn khi tụi nó tương kế tựu kế mới thoát khỏi nơi đó an toàn. Nó nằm ịch lên giường, thở mạnh một cái suy nghĩ một mình: “ Tên đó bắt đầu nghi ngờ, nó nên dùng mọi biện pháp để tránh hần có động tĩnh gì thì còn ứng phó kịp”

Còn về phần hần, hần ngồi cười một mình khiến Quân tò mò hỏi:

-Làm gì mà cười như bị điên thế!? – hần không nói gì thu hồi lại nụ cười trong đầu suy nghĩ: “ Có lẽ mình chưa hoàn toàn lắm”.Quân nhìn bóng hần đi vào mà lắc đầu rồi chở về phòng mình đánh một giấc tới sáng.

Sáng hôm sau:

“ Điệp ơi.....” Tiếng nhạc chuông không mấy độc đáo của một người phụ nữ vang lên, bà ta ngồi trong phòng khách, hai chân bắt chéo nhau, tay cầm điện thoại tay cầm tách trà:

-Alô!! – Bà trả lời, bên kia nói gì không biết mà bà muốn phun toàn bộ nước trà trong miệng ra ngoài, nhìn mặt bà vui vô cùng, bà nói:

-Cứ thu lại nhà đó cho tôi! Nói vs hiệu trưởng là không cho con bé ở trong ký túc xá nữa.....bla.....bla!! – bà nói quyen thuyên vs người kia, sau khi tắt máy nổ một nụ cười gian gian bà nói:

-Chuyện này vui à nha!! – già rồi mà vẫn còn ham hố, già rồi mà vẫn muốn đùa vs con cháu, già rồi mà còn chơi ác ơ là ác và người đó không ai khác là mẹ của nó chứ ai!! Hãy chờ đợi bà bà này cho nó niềm vui gì cũng những trò đùa tay quái nào?

33. Chương 32: Nhà Mới! Hàng Xóm Bí Ẩn!

Văn phòng Hiệu Trưởng:

” Rầm.....Choang Choang”

Tiếng chiếc bàn lật đổ, gãy đôi, tiếng thủy tinh vỡ vang lên, mọi người đi ngang ai cũng hiếu kỳ muốn biết chuyện quái gì đang xảy ra trong đó!

Hiệu Trưởng sợ đến mức trốn dưới bàn làm việc không dám ngẩng đầu lên, quần áo sốc sếch, mắt kính thì siu vẹo, đầu tóc rối bời. Chuyện gì đã xảy ra?

15' trước, thầy hiệu trưởng ngồi trên bàn làm việc, tay đẩy gọng kính nhìn người đàn ông ngồi trên ghế đối diện, người đàn ông nhàn nhạt nói:

- Ông mau đuổi Quỳnh và Duyên khỏi ký túc xá nếu không ông gặp hậu quả khó lường! - hiệu trưởng đỏ mặt hời, ông có biết Quỳnh vs Duyên là ai đâu? Ông càng không biết hai con bé đắt tội gì mà xảy ra có sự hôm nay. Ông lau mồ hôi trên trán nói:

- Tôi.....sẽ làm theo nhưng trong trường này có rất nhiều học sinh tên Quỳnh và tên Duyên! - người đàn ông nhìn hiệu trưởng cười nhếch mép một cái nói:

- Đây! Lớp 10A6! - nói rồi người đàn ông bước ra ngoài.

5' sau đó, nó và Duyên bị thầy gọi lên, hai đứa ngồi dàn hoàn trên ghế sofa nói:

- Có gì vậy thầy!? - thầy hiệu trưởng ho khan vài tiếng lấy giọng, hai tay chấp ra sau đăn chéo, mắt nhìn tụi nó nói:

- Tụi em bị đuổi khỏi ký túc xá! - thầy hiệu trưởng nghĩ tụi nó sẽ khóc than đòi xin ở lại nhưng không.....tụi nó nhảy cẫng lên vui mừng. Nó có nhà ở ngoài nên cũng được thuận tiện đi chơi khuya không bị chửi, nắm tay nhau hai đứa định đi ra.

3' tiếp theo. Điện thoại của nó vang lên, nó chưa kịp trả lời thì một tràn tiếng nói của bà chủ nhà vang lên:

- Như Quỳnh hả con!? Trời ơi! tại giờ đi cần nhà gấp quá nên lấy lại rồi con! Ủ mà tại tháng này con chưa đóng nên ta lấy mà không cần bồi thường tiền con nhá! Con ở tạm đâu đó đi! Ta xin lỗi vì chưa báo cho con sớm! - nó và DUYên chết trân tại chỗ, tụi nó không có chỗ ở. Trở thành kẻ vô gia cư! Chuyện gì xảy ra! Tức giật tụi nó lật bàn một cái.

Hiện tại:

Thầy giáo im lặng nhìn tụi nó, thấy nhẹ nhàng nói:

- Ủm.....mẹ em có gọi cho thầy nói tụi em theo địa chỉ này để coi nhà!

Tụi nó nhìn thấy chần chẫn. Gì mà đi theo địa chỉ này? Tụi nó mới mất nhà thì lại có nhà hay sao? Ủa! Vậy mọi chuyện là do mẹ nó làm hay sao? Mẹ nó có cần chơi ác thế không? Thiệt là không hiểu nổi mẹ nó. Nó và Duyên về ký túc xá lấy vali, lần này khỏi nhờ tụi hần, tụi nó kéo ra ngoài cổng rồi bắt chiếc taxi đến chỗ địa chỉ ghi rõ.

Chiếc xe dừng lại tại một ngôi biệt thự 2 tầng, kế bên ngôi nhà của nó là ngôi nhà màu trắng, làm từ kính là chủ yếu. Tụi nó chẳng quan tâm mà đi thẳng vào nhà. Vừa vào tụi nó la âm ỹ, vui quá mà có nhà mới, có nơi thoáng mát và người làm thì rất quen vì người làm toàn là người của gia đình nó thôi.

Trong khi tụi nó vui mừng hơn hở thì tụi hần đang bù đầu bù cổ đề làm việc, tụi hần nào đâu biết có một người hàng xóm mới đang ở ngôi nhà kế bên lại là tụi nó.

34. Chương 33: Ngày Cá Tháng Tư!!

Nó và Duyên ngồi lên sofa thà ga mà ăn uống, hết uống rồi ăn rồi xem tivi, rồi ngủ, nói chuyện phiếm, ăn có người đem tặng nôi, cuộc sống còn gì sung sướng hơn nữa cơ chứ?

Nó và Duyên rồi chợt nhìn nhau nói:

- Buồn quá à!? - hai đứa nhìn nhau thờ dài, buồn thiệt, chẳng có gì vui hết á! Chợt nó mở to mắt chớp chớp nói:

- Hôm nay ngày cá tháng tư đúng không? - Duyên gật đầu, Duyên nhớ hình như là đúng nhưng cũng chưa chắc ăn lắm. Nó cười một cái nham hiểm nói:

- Mày có biết ngày này có chuyện vui không? - Duyên à một tiếng rồi cười vs nó, nụ cười còn nham hiểm hơn nó, hay đứa nhìn nhau rồi nói:

- Tụi hần! - nói xong tụi nó bắt tay nhau, nó là người làm đầu tiên, hắng giọng, thử giọng, uống miếng nước cho thông họng, nó liền nhấn số điện thoại của hần rồi gọi.

Hần đang ngồi làm việc chăm chỉ, đóng hồ sơ chất cao hơn núi đang đợi hần giải quyết, đang vui đầu vào công việc thì điện thoại hần reo, hần đang căng thẳng mà gặp mấy chuyện này nên nói hơi lớn tiếng:

- Alô! Ai vậy hả? Làm phiền quá nha! - hần nói thế cũng phải, những người gọi vào điện thoại của hần thì chắc người thân hay bạn bè gì đó! Hần tức giận trút lên á mà!

- Anh.....anh chửi em á hả? - giọng nói ngọt lịm, có chút giận hờn trách móc, có chút ỷ khuất trong đây! Hần ngạc nhiên, dạo này hần đâu có quen bạn gái đâu nhỉ? Không lẽ lộn số! Hần nhìn lại màn hình điện thoại thì một chữ to đùng hiện lên mắt hần: " Nhỏ nhí nhố". Người này là hần đặt cho nó mà? Vậy nó gọi nhầm hay sao? Thấy hần im lìm mà không trả lời, nó đã kích tiếp:

- Anh à!? Em nhớ anh muốn chết mà anh dám nói lớn tiếng hay sao? Anh có biết thế là em buồn lắm hông hả? - trời ơi! Nó để giọng dễ thương hết biết, hần rung mình một cái, hần khẳng định nó nhầm rồi! Hần nói:

- Quỳnh! Cô lộn rồi đúng không? - nó nghe thế thì liền phản bác:

- Anh nói gì kỳ dạ! Anh là Quốc Thiên của em mà!! - trời! Hần là của nó hồi nào?

- Tui của cô hồi nào? Cô có gì nói lẹ không thôi thì tắt máy! Tôi đang bận!! - hần bực rồi nha! Dù nó có giở trò gì hần cũng không có rảnh mà tiếp, nó liền nói:

- Khoan! Khoan! Em có chuyện quan trọng nói vs anh! Anh có biết là.....là.....là.....- nó ập ập úp, nó hít thở mạnh, giọng nói nhỏ nhẹ ngọt ngào, hần hít sâu một cái nói:

- Nói nhanh không?: Tôi tắt đó? - hần vừa nói xong nó đã lên tiếng:

- Khoan! Khoan! Đợi chút!!!Thật ra em..... em muốn nói là EM YÊU ANH! Em đã yêu từ những ngày đầu gặp gỡ! Em không cần anh trả lời ngay! Anh hãy suy nghĩ và cho em một quyết định. Tạm biệt!! - nói rồi giọng nó nghẹn ngào khóc, nó tắt máy, trong khi đó hần đang đơ cả mặt, nó thích hần, nó yêu hần? hần phải làm sao? Hần phải làm sao?

Nó vừa nói xong cười muốn vỡ bụng, giọng nó nghẹn ngào vì nín cười, nó cười như điên, một lúc nữa thôi hần không tức cảnh hông, nó làm bạn hần cho coi!!

Duyên lấy điện thoại và gọi cho Quân, Quân cũng đang tất bật vì công việc thì điện thoại reo:

- Ai thế? Tôi Minh Quân xin nghe! - Quân không cần xem người gọi mà nghe thẳng:

- Anh đang làm gì vậy? - anh? Là sao? Giọng thì quen quen nhưng không nhớ rõ, à! Anh nhớ rồi! Hình như là Duyên thì phải:

- Tôi đang làm việc mà cô bị gì mà xưng em vs tôi vậy hả? - Quân hỏi thẳng luôn, Duyên nói:

- Em muốn nói vs anh rằng....! - Duyên ngắt quãng không nói, Quân đang nghe thì không thấy noi nữa thì lên tiếng:

- Gì? Nói nhanh coi!! - Quân chợt nghe tiếng hít thở, tiếng của nó kêu là cố lên:

- Anh nghĩ sao.....nếu.....nếu.....Em thích anh? - Quân khỏi cần suy nghĩ lâu nói:

- Cô uống thuốc đi! Nặng dữ lắm a! - Duyên thút thít khi nghe Quân nói, Duyên nói:

- Em thật sự yêu anh mà sao anhỡ chối từ! Anh quá đáng lắm! - nói rồi Duyên tắt máy vì cô nghe bên kia im lặng, mà cô thì mắt cười hết chịu nổi, Duyên và nó cười rần rần trong khi hần và Quân đo như cây cơ khi biết nó và Duyên thích hần và Quân, đang trong cảm giác lẩn lẩn thì hần nhận được một tin nhắn.

35. Chương 34: Tui Nhất Định Sẽ Băm Cô Thành Tương!!

” Tin.....Tin”

Tiếng tin nhắn vang lên, hần bây giờ đang ngây ngốc, cố tìm điện thoại mở lên xem:

” Khà khà.....Anh đừng nói vs tôi là anh tin á nga~ Hôm nay là c1 tháng tư mà! Đùa vs anh chút chút thôi! Tôi mà yêu anh thì tui thà chết còn hơn.....Bào trọng sức khỏe.....Tạm biệt nga bò ngốc”

Người gửi đến chính là nó, hần nắm chặt điện thoại, hai hàm răng nghiến mạnh vang lên tiếng kinh dị, đầu hần y như bốc khói, ánh mắt hần lên vết đỏ vì giận dữ, hần muốn nhào tới xé nó ra, hần tức quá mà!!!!!!!

Quân cũng đang suy nghĩ mình có quá nặng lời, bộ Duyên thích anh thiệt sao? Anh nửa tin nửa ngờ rơi vào trầm lắng, thì tiếng tin nhắn vang lên:

” Bạn có tin nhắn mới”

Quân lật đật mở ra xem: ” Nè! Nè! Anh đừng nói vs tôi anh là con bò nha! Nếu anh mà tin những gì tui nói thì chính xác anh là con bò luôn! Nghĩ sao mặt tui vừa đẹp vừa dễ thương mà lại thích anh, nằm mơ cũng chưa có nha! Hôm nay là cá tháng tư, tặng anh trò chơi vui vui ấy mà, Đừng có giận mau già lắm a! À mà anh thiệt là con bò hả?????????”

Tức giận! Tức giận! Quân vo tròn tay thành nắm đấm và đấm lên bàn, Quân tức muốn càn hông luôn.

Quân và hần bỏ lại đằng sau công việc, nhanh chân chạy tới ký túc xá, chạy vèo vèo. Chạy tốc độ, tụi hần muốn lược tụi nó ngay bây giờ, tới ký túc xá, chạy nhanh lên tầng lầu, đang chạy thì:

” Rầm.....Ầm.....Ụt.....”

Tiếng động vang lên cả ký túc xá, hần và Quân đang chạy thì đụng phải nhau vì hần đi cầu thang bên trái, Quân đi cầu thang bên phải thế là hai người đụng đầu nhau rồi té xuống và xuôi hơn nữa, không biết hôm qua có mưa hay là tại sao nhưng ngay chỗ té lại có nước thế là hai người trượt dài bằng mông.

Tụi hần tức giận nay thêm tức giận, chạy ào lại định đánh người đối diện thì hai đứa nhận ra nhau:

- Mày! - 2 người đồng thanh, hần và Quân nhìn nhau, hần hỏi:

- Mày bị gì mà giờ này ở đây? - vừa nhắc tới đầu Quân bốc khói nghi ngút, mặt mày xám xịt, găng từng chữ nói:

- Duyên- dám- lừa- tao- nói- là- nhỏ- yêu- tao. Mày- thấy- tức- không? - nếu đúng thì hần cười hớn hở nhưng không hần cũng tức giận khiến Quân ngạc nhiên rồi nhìn hần, chợt nhận ra điều gì đó Quân tức giận chung vs hần, hai đứa đi từng bước tới phòng tụi nó.

Tụi hần mở toan ra, cánh cửa bị đá văng xuống đất, tụi hần lớn tiếng:

- Mau ra đây!!! - nhưng nhận lại là mọi thứ trống hoác, có một cơn gió thoảng qua, tụi hần tìm khắp nơi và chẳng thấy đâu! Tụi hần tức giận mà không biết trút vào đâu, hần gọi cho nó:

- Cô đang ở đâu? - nó đang nhai kẹo cao su, ngồi nhai nhóp nhép nói:

- Nhà! - hần bực mình, nó ở nhà nào? Nhà nó ở đâu? Trả lời vậy thì khỏi trả lời cho rồi! Ừ mà nó không nói hần cũng hiểu sợ hần đánh chứ gì?

- Nhà cô ở đâu? - nó nghe thế thì cười, nó nói:

- Bộ anh muốn tới thăm ba mẹ em lắm hả? Sao hỏi nhà vậy? - giọng nói đùa cợt của nó khiến hần muốn đập nó như ra thành cám. Thành cám còn chưa vừa nữa.

- Nói nhanh coi! - hần tức thiệt rồi, nó thở dài nói:

- Số XXZ! Đường ABC! Bye! - nói rồi nó cúp máy, hần liền nhanh chóng chạy đến.

Duyên ngồi kế bên nghe nó nói thì cười lớn, cười rồi đập bàn nữa chứ, Duyên nói:

- Mày ác cũng vừa thôi nhà mình cách đường ABC tới 10km lận a! - nó cười lại nói:

- Tại hần muốn chuốt khổ thì tao đây chiều hết!! - Duyên và nó cười như điên, đúng là tụi nó muốn chơi tụi hần tới bến mà!!!!

36. Chương 35: Hần Bị Bắt Vào Đồn Cảnh Sát!!

Nó và Duyên nhìn nhau, một khoảng thời gian khá là lâu mà sao chẳng thấy tụi hần chửi bới gì hết, thấy là lạ à ghen! Tụi nó chủ động gọi luôn, tụi nó chỉ nghĩ đại ra số nhà đừng nói là có thật ấy chứ. Lo lắng cùng hoang mang, nếu mà tụi hần bị gì thì tụi nó là người chịu hoàn toàn, lo lắng cũng phải thôi, hại người thì thấy cần rút tay mà. Nó gọi cho hần, Duyên gọi cho Quân và có một người trả lời:

” Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng.....”

Tụi nó càng ngày càng sốt ruột, điện thoại không điện được, tụi nó làm sao đây? Tụi nó đang lo lắng cùng chút chút thoả mãn vì tụi hần chắc thâm lắm đây!

Đồn cảnh sát:

Hần và Quân ngồi bắt chéo, ánh mắt đột nhiên giật dữ, tụi hần muốn ăn tươi nuốt sống tụi nó, xể tụi nó thành 80 khúc cũng chưa vừa. Tụi hần lăm vào tình trạng này là tất cả tại tụi nó chứ ai. Người công an chấp hai tay đang vào nhau để lên bàn, tờ tường trình đặt trên bàn tụi hần, người công an nói:

- Mấy người đột nhập vào nhà dân! Hù dọa họ hoảng sợ. - tụi hần lắc đầu, người công an khề ày nói:

- Không nhận là ý gì đây? Người phụ nữ NGuyễn Thị Kiều này đã nói mấy người tự tiện đột nhập vào nhà cô ấy, làm con cô ấy hoảng sợ, mấy người còn chửi cái gì? NHìn thì cũng trí thức bảnh bao mà sao làm gì kỳ vậy? Tôi nghi ngờ mấy người là ăn trộm.

Tụi hần im lặng, hần đặt một tay lên bàn nhìn công an thẳng thắn nói:

- Tôi không muốn nói lời nào trước khi luật sư đến!!

Người công an im liêm, ông tức lắm chứ nhưng đành phải như vậy thì quyền của nhân dân mà.

Sự thật dẫn đến cơ sự lần này là.....

Cách đây 1 tiếng đồng hồ, tụi hần thắng trước một ngôi nhà bình thường hai tầng, tụi hần tức tốc bấm chuông, một lần.....hai lần.....và ba lần nhưng không ai mở cửa, tụi hần nghi ngờ tụi nó không muốn mở cửa nên đập cửa ầm ầm. Một lúc sau một cậu bé tóc vàng, mắt xanh hình như con lai thì phải, nó dụi mắt nói nói bập bẹ:

- Mấy chú tìm ai? - tụi hần nhìn đứa con nít, híp mắt lại tụi hần nói:

- Cho chú gặp chủ nhà đi con! - đứa bé cũng vui vẻ nhận lời rồi chạy te te vào nói vs một người phụ nữ, người phụ nữ đi ra nói:

- Mấy cậu tìm tôi có việc gì? - tụi hần nghĩ là tụi nó bày trò nên không nói không rằng xông vào tìm khắp nơi cho tới khi bị cảnh sát bắt mới biết là mình bị lừa, mà cú lừa này ngoạn mục thiệt. Tụi hần khó mà nuốt nổi cục tức sôi sục trong cơ thể.

Quay lại hiện tại, sau khi được luật sư giải thích cặn kẽ thì tụi hần cũng được về, vì trời khuya mà ký túc xá đã đóng cửa nên tụi hần quay lại nhà cũ mua kế bên nhà nó, tụi hần về nhà.

Bước vào nhà nằm lên sofa tụi hần càng nghĩ càng tức nhưng chẳng biết tính sao. Ngày mai là chủ nhật nên chẳng biết tính sổ tụi nó thế nào. Thôi đi nghĩ mới được. Hần định lên phòng thì thấy Quân ló đầu ra cửa sổ nhìn chăm chăm vào nhà đối diện, hần đi tới đặt tay lên vai Quân la to:

- HỒ! - Quân giật bắn mình quay lại đâm vào mặt hấn nhưng may hấn có chuẩn bị nên né kịp, hấn nói:

- Nhìn gì mà ghê thế? - hấn cũng nhìn qua nhà đối diện và nhận ra.....nhà bên kia sáng đèn, nghe nói lúc tụi hấn vào ký túc xá nhà đó đã không ai ở tự nhiên giờ sáng đèn, vậy là có người mua rồi nhưng chả biết nam hay nữ thôi, không biết già hay trẻ thôi. Chợt nhà bên kia reo lên:

- Đúng lại!!!!!!!!!!!!!! Đùi gà của tao!!!!!!!!!!!!!! - tiếng nói lạnh lạnh của một người con gái, vì nhà gần nhưng cũng cách tường nên tụi hấn chả biết là tụi nó. Tụi hấn nhìn nhau nói:

- Nhà bên kia có con heo mua rồi!!!

Nói xong tụi hấn lên phòng đi ngủ, một ngày thứ bảy đầy giang truân của tụi hấn kết thúc và ngày mai là ngày tận thế của tụi nó? Phải vậy không ta? Chờ đi rồi biết.

37. Chương 36: Trùng Phạt.

” Rằm.....Âm.....Âm”

“Con đường lầy lội, ánh mặt trời lấp ló dưới tán lá màu xanh kia, một cô gái nghèo nàn đi trên con đường đầy đá sỏi, và rồi ” Âm” người con gái té ào xuống núi kế con đường và chết!!!!”

Nó và Duyên trẻ môi, bộ phim ma gì mà mở đầu không có chút thích thú nào mà khúc cuối còn tào lao hơn, đúng là xàm mà!! Ngồi cắn đùi gà thích thú, tụi nó nhìn sang nhà kế bên thấy đèn sáng hai bóng người set qua set lại thì thấy rùn rùn mình, mà chắc bên kia có người tụi nó nghĩ thế!!

Tụi nó lại xem tiếp một bộ phim ma khác, kim giờ trên đồng hồ bây giờ là 11:59, phim vừa bật lên đồng hồ điểm đúng 12:00. Ôi trời! Coi phim ma lúc nửa đêm, tụi nó nào có biết đồng hồ chỉ nửa đêm, tụi nó mà biết thì tắt mất tiêu rồi.

Cánh trong phim chói lòa, rồi lại tối đen, ma quỷ xuất hiện quá một cách đột ngột không báo trước trong màn ảnh khiến nó và Duyên co rúm lại xem, gió nhẹ thổi khiến cái màn cửa trắng trắng tung tung lên, tụi nó nhìn thấy một thứ gì đó mới đi ngang cửa sổ, tóc dài. mặc đồ trắng, tụi nó ôm nhau mà hét lên:

- Maaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! - âm thanh không hề nhỏ, nhà muốn bung nóc, câu cỏi gãy rập, tụi nó la toáng lên, người làm chảy xuống dù mới ngủ, nhìn màn hình xanh đỏ tím vàng, gió bay bay, bọn người làm hiểu ý nên tắt ngay tv rồi kéo rèm cửa sổ, đóng cửa sổ lại, tụi nó vẫn nhìn ra ngoài nó nói:

- Mấy người lên nhà đi! Nếu có nghe tiếng thì cũng ráng mà ngủ nha! Đừng đi theo 2 đứa tôi!! - bọn người làm nghe lời đi lên ngủ, tụi nó liền mở cửa đi ra vườn, cái bóng lúc này là ma hay người tụi nó phải tìm hiểu kỹ càng, tụi nó đi đi ra vườn, thì gặp một người mặc áo trắng, tóc dài ngang lưng đứng xoay lưng về phía tụi nó, tụi nó đi tới hai đứa hồi hộp có chút sợ sệt, tụi nó rón rén đi tới chỗ đó, từ từ.....từ.....từ.....từ.....người đó đột nhiên.....quay lại, tụi nó đứng tim, mặc may xanh lè còn có máu đỏ chảy chảy tụi nó hét toán lên chạy vèo vèo vào nhà, nhưng đâu có được con ma đó nắm áo nó lại nói:

- Trả....mạng....lại....cho....ta!! - trời ơi tụi nó có làm hại ai đâu mà bắt tụi nó đền mạng? Tụi nó có hại chết ai đâu mà đòi mạng? Nhầm rồi! Con ma nhầm rồi! Tụi nó quay sang con ma khóc rống, miệng lắp bắp nói:

- Tôi.....đâu....có....quen....biết....anh!!!!.....anh.....chắc.....nhầm....người....rồi.....ma.....à!!! - Con mà rợn mắt lên, chỉ nhìn thấy trống trắng thôi, chết rồi! Tụi nó làm sao đây! Con ma lè cái lưỡi ra, tụi nó sợ quá dap95 chân chảy máu!!!

Tụi nó vào nhà co rúm lại, ôm nhau miệng thì cứ :” Nam Mô A Di Đà Phật”. Thôi bỏ qua chuyện tụi nó, con ma dù đau chân nhưng lại cười khăng khặc, từ trong một khóm hoa có một người con trai khác đi ra nói:

- Mày thấy tao chính xác chưa! Nhà này của Quỳnh vs Duyên mà! Thật mà chơi hai con nhỏ đó vui thiệt! Mày đội tóc giả nhìn cũng cute phết!! - hấn dậm chân Quân một cái, tự nhiên bắt hấn giả ma, makeup hấn như con ma đi vòng vòng trong cái vườn này. Tụi hấn biết tụi nó là do nhìn ống nhòm rồi thấy vậy thôi. Tụi hấn nhìn đoạn video vừa mới quay cười lăn lộn, thì ra tụi nó sợ ma thật a! Thì ra là nó không phải là không sợ đâu! Dù sao lúc này có gặp ma tụi hấn cũng chẳng sợ đâu! Từ trong cây bước ra một cô gái mặc chiếc áo màu đỏ, amng đôi giày đỏ, mắt chảy nước mắt đỏ, miệng nhe nanh nói:

- Sợ không hả? Tôi là ma đây!!! - tụi hấn dợ té khói chạy mất dép, con ma nhìn tụi hấn đi xa rồi ẩn sau cái cây? Vậy tụi hấn gặp ma hay sao? chap tiếp sẽ bật mí!!!!

38. Chương 37: Chúng Ta Cùng Hợp Tác!!!!!!!!!!!!!!

Tụi nó co rúm trong nhà không dám ra ngoài, chạy lên phòng ngủ, trong khi ngoài vườn tiếng lá rơi, tiếng bước chân, đôi chân mang đôi giày màu đỏ, đi khỏi vườn và biến mất.

Sáng!!!!

Tụi nó mất thăm quần, tụi nó không tài ngủ nổi khi chuyện tối qua ám ảnh tụi nó, xà quần trong đầu tụi nó, từng chi tiết từng hành động in hằn trong đầu, tụi nó mất ngủ.

Trong khi tụi nó mất ngủ thì tụi hấn cũng chẳng may mắn gì, tối hôm qua không biết bị gì mà cứ nghe cái tiếng kêu của con cú lợn, nó kêu nghe không được im tai và rất khiến người khác nghĩ ngợi tới điều không hay. Tụi hấn cứ nghe rồi liên tưởng tới chiếc giấy đỏ nên tụi hấn cũng mất ngủ.

Cầm lấy tờ báo mà người ta mới giao, tụi hấn phờ phạt đọc lướt ngang cho tới khi tụi hấn nghe tiếng hét của tụi nó:

- AAAAAAAa! Maaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!! - tụi hấn chạy sang, không phải tại tụi hấn quan tâm hay sao mà là do chuyện ma quỷ chính tụi hấn chứng kiến nên muốn tìm hiểu cho rõ, tụi hấn ngủ không được cũng tại cái vườn hoa của tụi nó.

Vừa chạy sang tụi hấn nhìn thấy tụi nó đang cố xé mấy tờ bào trên bàn, nước màu đỏ chảy dài trên bàn, cái mùi máu sộc lên mũi, từ trên trần chiếc bóng đèn lắc lư lắc lư rồi rớt xuống một cái bịch. Tụi hấn đứng hình, chuyện gì xảy ra? Tụi hấn có phải đang mơ, tụi hấn đi tới, tụi nó liền nhào tới né sau lưng miệng lắp bắp nói:

- Có.....ma.....đó.....THiệt.....đó!! - nó thiệt là chẳng tin chuyện ma quỷ nhưng ôi trời chính mắt thấy chính tai nghe thì còn tin hay không? Còn dám tin vào khoa học hay không? Còn dám khẳng định trên đời này không có ma hay không? Nó không dám nữa. Hấn nắm tay nó lôi nó đối mặt vs hấn nói:

- Chuyện gì xảy ra? - nó run run nhìn mặt hấn nói:

- Lúc nãy tôi ngồi ăn sáng thì tự nhiên máu từ trên trần rơi xuống, rồi rồi.....rồi.....! - nó lắp bắp run sợ nói, nó sợ mà không kiểm soát nổi, hấn nắm tay nó cho nó bình tĩnh nhưng vô dụng, chỉ còn cách cuối thôi là hấn ôm nó vào lòng, bây giờ nó không còn sợ chỉ thấy sự ấm áp của người hấn tỏa ra, sự an toàn tuyệt đối khiến nó thấy yên lòng, nó thở phào một cái. Nó kể lại cho hấn nghe, không lẽ nhà tụi nó có ma, mà người làm trong nhà nó đâu? Hấn bây giờ cũng chẳng quan tâm lắm, hấn nhìn người trong ngực đã dần bình tĩnh lại thì cũng thấy vui vui.

Tụi hấn quyết định là sẽ tìm ra lý do, tụi hấn và tụi nó sẽ cùng nhau tìm ra sự thật.

Chiều 5:00

Nó ngồi ngoài vườn, nó muốn coi giấc sáng có ma không. Nó sợ nhưng vẫn muốn biết sự thật, tò mò là thứ có thể giết người và giờ nó đang tò mò đây! Nó bước nhẹ nhàng vào vườn, tiếng lá khô bị giẫm khiến nó khẽ rùn mình, tiếng gió呼呼, trời cũng từ từ tối dần khi mặt trời đang dần xuống núi, nuốt một ngụm nước

bọt nó đi vào. Và rồi từ hốc cây, cái cây chảy máu, máu chảy ra dào dạt, mùi máu tanh nồng kinh dị, cái cây đang khóc hay sao? Và.....Chợt.....” Cộp.....Cộp”

Tiếng giầy vang lên, tiếng lá xào xạc, tiếng con cú heo, ” Bụp.....AAAAAAA” , sợ đứng tim khi có một bàn tay đặt lên vai nó, nó hét toán lên, nó la lên, nó không dám quay đầu, người nó run dữ dội, sáng cũng có ma hay sao? Nó xanh cả mặt, tiếng nói nhàn nhạt vang lên:

- Cô làm gì ở đây vậy hả? - nó bây giờ mới quay sang, cái cổ cứng đờ đang quay hết 180 độ để quay ra sau, nó thở phào khi nhìn thấy người đó là hấn, đánh hấn một cái nhẹ hều nó nói:

- Tôi bị tim nhá!! - hấn cười, đúng là dễ thương mà.

Tại một nơi sau cái cây, một cô gái đang cầm hủ sơn, cô gái mỗi nhừ chân nói vs anh chàng kế bên:

- Bà chủ mình có rảnh không mà bắt tội mình làm mấy chuyện dở hơi này không biết? - chàng trai thờ dãi ngoa ngán nói:

- Bà chủ dặn thì làm đi! Mà giả ma kiểu này có ngày bị chúng đánh cho thành trư bát giới luôn quá! - cô gái lắc đầu lấy lại cái máy phát ra tiếng cú heo để vào túi rồi bỏ thùng sơn tại hốc cây rồi đi vào nhà.

Dao này không thấy ai đọc hết nhỉ? Nếu nó dở thì nói mình sửa nha! Nếu mà không nói là mình không còn động lực để viết đâu là mấy tuần một chap luôn đó * uy hiếp*. Đùa vui tý mà! Mà nói thiệt nếu không hay thì nói ình sửa chữa rút kinh nghiệm nha! ^^

39. Chương 38: Ma Quỷ Chắc Chắn Có Thật!?

” Hù.....Hù.....Độp.....Độp.....Rào.....Rào”

Mưa, mưa to rồi, gió thổi mạnh bay mất màn cửa, hình ảnh người con gái mặc áo đỏ hiện diện trong đầu tụi hấn nay càng dữ dội hơn khi 15’ trước đôi giày màu đỏ được tặng bằng chuyển phát nhanh. Tụi nó nuốt ngụm nước miếng, lòng lo lắng không thôi, hết đi qua rồi đi lại, cắn móng tay, tụi nó thật không chịu nổi chuyện nhà này có ma nhưng không biết tại sao tụi nó không muốn chuyển đi. Tụi nó muốn tìm hiểu rõ sự thật về ngôi nhà này.

Tụi nó và tụi hấn đi ăn chiều, ừ! Sợ thì cũng phải ăn chứ tụi nó nghĩ thế nên chạy vào bếp, nơi kinh hoàng toàn là máu vào giác sáng, người làm đã dọn lên bàn toàn thức ăn nhưng không biết tại tụi nó hoa mắt hay sự thật mà mọi món ăn cứ đổ toàn đổ, nào là canh rau dền (nấu ra canh màu đỏ). Bò bít tét gì mà đổ chết,còn nhiều món lắm kể không siết.

4 đứa nhìn nhau rồi nhìn bọn người làm nhưng bọn người làm mất tiêu, đèn điện vụt tắt, không gian tối thui, tụi nó hét toán lên, tụi hấn mở điện thoại để hưởng ánh sáng thì đèn cứ chớp nhoáng chớp nhoáng, cứ hết tắt rồi mở hết mở rồi tắt, tụi nó sợ hãi ôm chầm lấy nhau, rồi đèn vụt sáng vs dòng máu đỏ trên tường:

” Trả.....mạng.....lại....cho.....taaaaaaaaaaaaa”

Kèm theo lời nói là tiếng hú của một người nào đó, mà nghe rất ư là kinh dị, tụi nó.....nghe xong thì.....té siu.

30’ sau:

Tại phòng nó, nó nằm trên giường, hai tay bấu chặt lấy tấm nệm, miệng thì khô khốc, ngồi lên tay vẫn bấu chặt, tìm ly nước, nó nhìn xung quanh thả tay ra khỏi nệm rồi mới đưa tay từ từ uống miếng nước thì có tiếng nói vang lên khiến nó giật mình:

- Tình rồi à?

Hấn đi vào, hấn nhìn nó tay cầm tô cháo, nó nhìn hấn thờ phào nói:

- Ai đưa tôi lên đây? - hấn nhìn nó cười một cái, đi lại gần nó, đặt tô cháo xuống bàn, nói:

- Tôi! Mà cô là heo hay sao mà nặng kinh khủng khiếp!! - nó không nói gì cầm lấy tô cháo, mút từng miếng nuốt vào nói:

__ Cảm ơn nhiều!! - hấn không nói gì ngồi nhìn nó ăn, lúc này hấn không biết tại sao lại lo lắng cho nó, hấn sốt ruột muốn chết, tự mình nấu cháo cho nó ăn nữa chứ, hấn chắc bị điên rồi!

Nhìn nó ăn hấn thấy an lòng hơn, nó mỉm cười nói:

- Cháo anh nấu ngon lắm! Cảm ơn nhiều nha! - hấn ngạc nhiên, hấn có nói hấn nấu sao? Nó nhìn hấn nói tiếp:

- Vì người làm mỗi khi nấu luôn để hành mà tô này thì không!! - hấn cười, thì ra là thế, hấn nhàn nhạt nói:

- Tôi nghĩ cô nên đổi nhà đi! - nó nghe hấn nói thì mới suy nghĩ, ngôi nhà này là do mẹ nó mua, mà mẹ nó là chúa thích đùa, mẹ nó sẽ làm chuyện này chứ? Mà mẹ nó làm thế làm cái gì? Nó càng nghĩ càng thấy không hợp lý, có lẽ do nhà này có ma hoặc ai đó muốn làm nó sợ đây mà, nó không chuyển đi nó sẽ ở đến khi tìm ra sự thật, hấn nhìn nó ăn xong tô cháo mà chẳng nói gì, hấn cầm tô cháo rồi lên nói:

- Nếu cô không chuyển thì tôi sẽ ở đây! Dù sao cô cũng là con gái!!

Nó tròn xoe mắt nhìn hấn, đây là hấn sao? Hấn lo lắng cho nó, hấn quan tâm nó? Hấn muốn giúp đỡ nó, nó đột nhiên cười và thấy lòng ấm áp, mà sao lại ấm áp nhờ? Nó bị bệnh rồi!!!!!!!!!!!!

Tại một nơi khác, người phụ nữ sang trọng ngồi đối diện vs người đàn ông lịch lãm (Cha nó), bà nhàn nhạt nói:

__ Tôi nghĩ qua chuyện này tình cảm hay đứa sẽ nảy nở, ông nghĩ sao?

Người đàn ông uống một ngụm cafe đắng, mặt không đổi sắc nói:

- Tôi không biết chuyện đó ra sao nhưng tôi thấy bà muốn thăng đó làm rể lắm thì phải, mà thôi đi! Tôi thấy là bà cứ chơi thảo đi dù sao con gái mình phải cho nó trải nghiệm cảm giác này mới vui chứ!!

Hai vợ chồng cười rồi lại tiếp tục thưởng hoa uống trà à nhâm cafe.

40. Chương 39:

Chương 39:

Trời vẫn mưa, từng giọt rơi xuống đất, tiếng lộp độp vang lên của những giọt máu trên tường rơi đầy sàn, tụi hấn xoắn tay áo để dọn, chứ tụi nó mà thấy nữa thì lại sủi phien chết được. Tụi hấn dọn xong ra khỏi bếp thì thấy tụi nó đang đi xuống mặt mày tươi rói, mới xanh mới sủi mà giờ tươi như bông như hoa. Nó khoát tay Duyên cười cười nói:

- Tụi mình đi tìm hiểu vào ngày mai y, bữa nay mưa to lắm!!! - Duyên gật gật cái đầu, đúng là mưa to quá chừng tụi nó khó mà ra khỏi nhà, tụi hấn đi tới nói:

- Không sợ ma à? - tụi nó nhìn tụi hấn nói:

- Never!! Tụi này đã hoàn toàn không bị đã kích nữa, tụi này đã quen rồi thì sợ khỉ khô gì? - nghe nó nói cả đám phá lên cười, đi xuống phòng khách, nó bỏ quả nho vào miệng nhai nhai, vị chua chua ngọt ngọt khiến nó thích mà cứ ăn cho tới khi.....

” Reng.....Reng”

Tiếng điện thoại bàn vang lên, cả đám giật mình nó nghe điện thoại:

” Trả.....mạng.....lại.....cho.....taaaaaaa”

Tiếng rên của ai đó, tiếng khóc the thé cùng tiếng nói của con ma, nó giật cái mình phun toàn bộ số nhỏ trong miệng vào người đối diện mà hên đối diện là thành ghề nên hoàn toàn không trúng ai, nó cười cười nói:

- Mai đến tôi trả!! - rồi nó tắt máy, trời ơi có cái vụ mai đến tôi trả à? Tụi hần nhìn nó mà lắc đầu.

Ngày hôm sau

Tụi hần cứ y như là osin không công cho tụi nó, tụi nó thức trễ quá nên tụi hần phải tự nấu ăn, tự dọn dẹp, nấu ăn đối vs tụi hần không phải là khó mà chỉ là quá khó mà thôi, vì chã biết nấu cái chi nên tụi hần nấu cháo cho rồi, Quân nấu cháo trắng mà nước thì lỏng bông chỉ có vài hạt gạo, ừ thì khoảng hơn 100 hạt gạo đi. Quân ném thử cháo, ném xong Quân bỏ vô cỡ hơn nữa hủ muối nói:

- Thế mới có vị chứ nhỉ? - hần thì chiền trứng nên có để ý tên Quân làm cái chi đâu, hôm qua cháo mà nó ăn do chị họ hần nấu đem sang chứ hần biết nấu thì ăn nhà hàng hoài làm gì? Chiện cái trứng, đập vỏ trứng, trứng không vào chảo mà nửa trứng vào nửa trứng không, vỏ thì cứ trải rác trng trứng, ôi nhìn là muốn ăn ngay nhở?

Tụi nó bước xuống nhìn món ăn mà trố mắt, ừ thì bài trí cũng được nhưng ăn thì sao? Tụi hần mời nó ăn, nó ăn xong tá quả tâm tinh chạy mất tiêu.

Duyên cười cười nói:

- Ngon nhở? Thôi ăn đi!!! - Duyên cũng thoái lui, tụi hần nhìn là chả muốn ăn.

Tối, trời có trăng, địa điểm nhà tụi nó ngoài vườn.

Có 4 bóng đen đang lẩn mò, lẩn mò trong bóng đêm, cả thân người run lên ùi ùi, nó nắm lấy áo hần, nó nói là không sợ chứ cả người đang run lên từng hồi, hần buồn cười nhưng không nói gì, nó đi ra sau nói:

- Đi.....từ....từ....Á! Gì vậy? - hần mắc cười muốn chết, nó sợ ma tới mức thế à?

- Gió! - nó đập lưng hần chửi:

- Im! Tui.....tui....tui....sợ....chứ....bộ! - hần nhin cười, quay sang nhìn nó nói:

- Có tui mà đừng lo!!

“Có tôi mà đừng lo! Có tôi mà đừng lo! Có tôi mà đừng lo” câu nói đó cứ ong ong trong đầu nó, mặt nó phiem hồng, bặm môi, nhẹ cười. Lòng thấy ấm hơn.

41. Chương 40

” Cú....cú....cú”

” Sột soạt.....sột soạt”

Tiếng con cú lộn kêu ngoài vườn khiến tụi nó bất an mà run bần bật, tại tội nói được nhưng làm không được này khiến tụi hần cười lên cười xuống chọc quê tụi nó, tụi nó liếc xéo nói:

- Sợ mà là bản chất của con gái hiểu chưa? Cái này là khgoa học đã chứng minh á!! - bịa thì cũng bịa vừa vừa thôi! Tụi hần nhìn tụi nó trân trân rồi cười hã hã, nó nhéo hông hần nói:

- Cười nữa coi tui lộn da anh ra làm áo khoác bây giờ!! - hần vẫn cười ấy chứ, buồn cười quá mà, hần chắc chắn nhà này hoàn toàn không có ma, không phải hần là nhà khoa học gì chỉ là những giọt máu kia là màu sơn chứ không phải máu, hần tin chắc có sự nhúng tay của ai đó vào chuyện này. Nó bực mình đi trước, bực quá mà, nó không đi trước thì ở đó nhục mặt chết đi thôi, Duyên cũng quay bước đi, hai đứa hai rẽ, tụi hần nhìn xung quanh thì chã thấy tụi nó đâu cả nên phải đi tìm.

Đang đi lòng vòng xung quanh, nói là vườn chứ thật ra là rừng hoa ấy chứ, vườn hoa nó rộng kinh khủng, tụi hần phải bó tay vì tìm hoài không ra nên phải tách ra cho khỏe, nó đang đi thì nhìn thấy một bóng người sệt qua. Nó hoàn toàn không sợ hãi, thực ra nó biết mọi chuyện là do mẹ nó làm nhưng cũng thấy hơi sợ vì nghe nói nhà này hồi trước đã từng có ma và đã nhát mấy người thuê nhà trước chạy mất dép.

Nó nhìn quanh không thấy ai, vẫn cố đi tiếp, đi hoài nhưng cũng chả có chút tâm hơi nào, nó đi một hồi thì mỗi chân quá nên đứng lại dừng lại tại xích đu ngồi xuống. Hần đi tìm nó thì thấy cũng không mấy lo lắng vì hần biết ở đây đâu hề có ma cho tới khi hần nghe tiếng hét của nó:

- AAAAAAAAAAAAAA! Tránh xa tui raaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! - tiếng hét vang vọng khắp nơi, khó mà xác định nó đang ở nơi nào, chạy nhanh hết sức hần chạy đi, ừ thì hần đang rất rất lo lắng cho nó đây a!

Tiếng hét càng thêm dữ dội, hần hết chạy hướng này đến hướng kia. chạy khắp nơi nhưng không thấy nó, hần chạy tới nơi có xích đu thì thấy có tới 2 dấu giày, một lớn một nhỏ, vết kéo lê ỉnh dài trên đất cũng cở, hần đi theo, hần cảm thấy như phát điên lên đây. Mà hần phát điên vì chuyện gì cũng chả biết, hần chỉ biết là muốn nhìn thấy nó ngay bây giờ, muốn tìm nó ngay bây giờ không trễ một giây một phút nào.

-AAAAAAAAAAAAA!

Tiếng hét không hề dừng lại, càng ngày càng lớn, hần đang cực kì cực kì gọi là nóng, bình tâm hần rất muốn bình tâm nhưng sao đầu óc hần cứ như rối tung, hần đi lung tung cả khu vườn nhưng chả thấy, dấu giày đi được tới gốc cây thì mất hút, hần nghi ngờ nhìn, hần chả biết là tại sao mất. Đi quanh gốc cây, tìm hoài không thấy, hần tức giận nắm tay vào cây. Hần đang cực kỳ tiêu cực, trong đầu hần cứ nghĩ là nó có sao không? Nó bây giờ ra sao? Nó bị bắt hay là xảy ra cái gì? Hần muốn gặp nó ngay bây giờ.

Duyên và Quân cũng nghe tiếng hét, hai đứa đi tìm quanh nhưng không thấy nó, tìm hoài chả thấy đâu cho tới khi thấy hần đang điên cuồng đập tay vào cây, Quân đi lại nắm hai tay hần lại nói lớn:

- Mày điên à? Xảy ra chuyện gì mà phải làm thế? - hần vùng tay ra khỏi tay Quân, hần đang định tiếp tục đánh vào cây thì chợt tiếng hét lại vang lên:

- AAAAAAAAAAAAAA! Tránh raaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! - cả 3 không nói không rằng chạy tới nhà kho nơi phát ra tiếng hét, mở cửa nhà kho một cách thô bạo hần bước vào à mà hần chạy vào, hần không biết cảm giác này là gì, hần không biết tại sao hần lại hành động khủng điên như thế, hần chỉ biết mình rất rất rất muốn thấy nó ngay lúc này. Cảm giác này là cái gì đây?

Duyên chạy lên cầu thang, ngôi nhà kho bụi bặm thấy rõ, chả nhìn thấy được thứ gì ngoài bụi, hần đá tung cánh cửa của căn phòng trên lầu, vừa mở cửa ra thì chả thấy cái gì nữa? Nó đang ở đâu chứ? Đáng lẽ tiếng hét từ đây mà? Cả 3 ai cũng có suy nghĩ như thế. Hần lục tung căn phòng nhưng không tìm thấy nó, đầu óc hần rối loạn, hần ôm lấy đầu.

Duyên ngồi bệt xuống sàn, Quân thì lại an ủi Duyên, cả 3 vừa mới đọc được một lá thư:

” Vui chứ nhỉ? Trò chơi tao mang lại cho tụi bây hấp dẫn chứ? Không cần cảm ơn tao, con bé này tao bắt nó làm con tinh, tao rất thích cái cách nó phản kháng ấy, nó thiệt là mạnh mẽ, tao chỉ còn cách là cho nó uống thuốc mê thôi, mày thấy tao hay chứ nhỉ? Tao - Minh Tuấn đợi tụi bây đến cứu nó không thì tụi mày chuẩn bị vớt xác nó tại dòng sông ** nha!

À! Thiên! Tao thích mày đi một mình cơ! Mày mà dẫn theo ai thì coi như trên đời này không có một đứa nào tên là Như Quỳnh! OK?

Tạm biệt, tao sẽ đợi mày tại ngôi nhà đầy những hành hạ của mày dành cho tao!!! Bye!!! Hahahahahahaha”

Hần tức giận xé nát lá thư. Tại hần nó mới bị bắt, tại hần, là tại hần, hoàn toàn là tại hần. Hần bây giờ rất hận bản thân, hần mà không cứu nó được thì coi như hần chết cũng không đền hết tội, hần đang rơi vào vô vọng.

Tối hôm đó, 3 người chuẩn bị tất cả hết tất cả để lên đường tìm nó, hần muốn tự đi một mình nhưng Duyên và Quân hoàn toàn không đồng ý nên hần cũng bất lực.

Tại ngôi nhà hoang, ừ nói là nhà hoang chứ cũng đẹp phết chỉ trừ cái không có người ở, rêu mọc đầy nhà, ngôi nhà có vẻ âm u, tại một căn phòng được khoá chặt bằng 10 ổ khoá, dưới ghế salon mà nó ngồi có một

quả bom hẹn giờ, nó bị trói hai tay hai chân bằng dây xích, đầu óc choáng váng nó choàng tỉnh dậy, đập vào mắt nó là không gian âm u tối đen, trong phòng không có ánh sáng nào, không có cửa sổ, nó cử động tay chân, chợt tiếng mở khoá vang lên, đèn được mở lên, một cô gái xinh đẹp đi đến, cô gái rất đẹp và cô ta không ai khác mà chính là Tiểu thư Kim (Chương 8, Người bị nó tác vì mở nhạc lớn)

Cô ta đi tới, tay vuốt từng lọn tóc vừa cười lớn vừa nói:

- Chúng ta lại gặp nhau!! - nó hết mũi đi, nó chả muốn nhìn bản mặt ả ta huống hồ gì mà nói chuyện, ả ta tức giận cầm lấy cằm nó tác mạnh nói:

- Mày tưởng mày là ai mà dám làm thái độ đó vs tao, tao sẽ kêu anh Tuấn chặt mày ra tám khúc rồi thả cho *** nó ăn!! - nó cười lạnh, nếu muốn chém muốn giết cứ làm cần gì mà uy hiếp, nó cóc sợ, nó không nói lời nào dù trong lòng nghĩ thế, nói chuyện vs cô ta chỉ cho hao nước bọt nên nó không muốn nói, nhưng nó không nói thì cô ta lần tới:

- Mày sợ rồi à? Sợ tời mức nói không nên lời luôn, tội nghiệp!!!!!!! hahahahahahahaha.....- cô ta cười lớn, tay che miệng cười ho hỏ, đúng là mấy thứ đồng đành cười mà cũng kiểu cách nhìn như đười ươi, nó cười khinh bỉ một cái nói:

- Tội tội nghiệp cô mới đúng, cái thứ hèn hạ như cô thì cũng chỉ dùng những hành động hèn hạ đúng là tội nghiệp! - cô ta nín cười mặt nổi gân xanh, tát nó một cái nữa rồi quay quắt đi, nó lại cười nhưng rồi nó lại thở dài, bây giờ người mà nó muốn thấy không phải ai khác mà hấn, không biết tại sao, nó biết thế nào hấn cũng cứu nó nhưng nó cũng không biết tại sao lại nghĩ thế, nhưng.....có khi nào không ai đến cứu nó thì sao? Ngay cả hấn cũng thế thì sao? Nó lại thở dài và chỉ biết chờ đợi.....nhưng cũng có thể chờ đợi là vô vọng nhưng nó vẫn sẽ chờ người mà nó muốn chờ sẽ xuất hiện và cứu nó.

Có thể điều đó hơi sến súa và phi thực tế nhưng nó vẫn giữ vững quan điểm, nó tin hấn sẽ cứu nó.

Giới thiệu đôi chút nha!!

Lâm MINH Tuấn: là em cùng cha khác mẹ của hấn, là người mà hấn cực kỳ ghét, hấn đã từng hành hạ người em này không thương tiếc, không phải hấn thích thì hành hạ đâu vì tên Tuấn này cực kỳ nham hiểm thứ gì cũng tranh giành vs hấn.

Kim Thy Thy: Bạn gái của Tuấn, đã từng có chút xích mích vs nó, cực kỳ ghét nó, luôn tìm cách hại nó.

42. Chương 41: Hèn Là Sống, Xui Thì Chết!!!

Tụi hấn bước vào ngôi nhà đang nhốt nó, hấn đi nhanh một cách khác thường cùng lực mạnh bạo dậm lên nền gạch làm vang lên tiếng động, Tuấn từ đâu trong căn phòng chính của ngôi nhà đi ra, đưa tay ra ngăn hấn lại nói:

- Cái gì cũng phải từ từ chứ anh trai! Muốn cứu con nhỏ đó thì phải dành thời gian nói chuyện vs tôi.

Hấn trợn đôi mắt ánh lửa của mình, đưa tay lên toan đập Tuấn thì Thy Thy đứng bên cạnh lên tiếng:

- Suy nghĩ cho nó kỹ nha! Tôi mà bấm nút kích hoạt bom thì con nhỏ đó thế nào taaaaaaaaaaaaa?

Thy Thy kéo dài chữ cuối để hù dọa tụi hấn, Duyên cười khẩy một cái định nói gì đó thì hấn đưa tay ngăn lại, hấn nói:

- Muốn nói gì cứ nói khỏi dài dòng!

Tuấn cười đui giả, mặt không đổi sắc, mắt ánh lên thù hận, hấn đưa tay mời hấn vào căn phòng mà lúc này Tuấn vừa bước ra, tụi hấn đi theo ngồi xuống ghế, Tuấn và Thy ngồi đối diện, Tuấn nói:

- Mọi người có biết tỷ lệ người Việt ly dị khá cao hay không?

- Ý tôi ở đây là con người rất dễ thay đổi! Và.....

- Một là vào vấn đề chính. Hai là tôi chưa chắc điều khiển nổi bản thân mình

- Tôi muốn cho anh hai lựa chọn: 1 là anh không cần cứu con nhỏ đó tôi cũng không làm gì anh nữa. 2 là anh cứu con nhỏ đó nhưng phải đưa cho tôi tất cả tài sản của anh gồm tài sản cá nhân và cả tài sản được thừa kế.

Quay lại căn phòng của nó, nó đang loay hoay thoát khỏi cái dây xích khủng khiếp này, dây xích này cực kỳ cứng. Theo như suy nghĩ của nó, nó nghĩ người ta làm thì ít nhất có một chỗ sẽ mỏng hơn những chỗ khác, loay hoay tìm kiếm cuối cùng cũng thấy. Vì dây xích dài nên nó đưa tay vào túi tìm kiếm cái kiếm nhưng không có thấy.

Nó cố bò trơn lết, quỳ bò cuối cùng cũng lấy được, cắt ngay mấy sợi dây xích, nó đứng lên xoay xoay hông. Nó định tìm cách trốn thoát thì tiếng “Tích...Tích” vang lên, không lẽ bom kích hoạt rồi sao?

” Tích...tích”

43. Chương 42: Chuyện Gì Tới Cũng Tới.

Trong các màu đó nó thích màu đen mà nếu thích thì cắt được không nhỉ? Nó suy nghĩ một hồi thì đưa ra kết luận đó là.....

- Được! Tôi biết chọn lựa của anh là không muốn giải hoà trong hoà bình chứ gì? Vậy anh từ từ mà coi tôi làm gì con nhỏ đó.

Hắn tức giận đi tới vo tròn nắm đấm đập mạnh bạo vào mặt Tuấn, Tuấn lấy tay đỡ lại, Tuấn càng đỡ hắn đánh càng nhanh và mạnh hơn, hai tay liên tục đút vào bụng Tuấn nhưng đều bị Tuấn đỡ hết, hắn nhảy lên đá chân trái vào mặt Tuấn, vì bị bất ngờ Tuấn né không kịp nên nguyên khuôn mặt lãnh tron cứu đá, hắn thừa cơ hội Tuấn vừa lui xuống, hắn liền đút mạnh vào bụng tay chân Tuấn, Tuấn vì đỡ không kịp nên té xuống đất. Thy Thy đứng kế bên đột nhiên cười nham hiểm nói:

- Hahaha.....Cứ tiếp tục đi. Trong vòng 3' nữa tôi tin chắc rằng con nhỏ đó hoàn toàn không tồn tại trên thế giới này. Hahahaha.....

Duyên nghe xong thì tức giận không thôi đi tới tác vào mặt Thy, Thy trợn mắt nhìn, Duyên nắm cổ áo của Thy khiến cô ta phải nhắc chân khỏi đất, Thy Thy hoảng hồn, Duyên nói như rít từng khe răng nói:

- Mày-vừa-nói-gì?

- Tao nói là con nhỏ đó còn 3 phút nữa thì chết, mày nghe rõ chưa? Hay mày bị điê.....khụ.....khụ....khụ

Thy chưa nói xong thì Duyên đã bóp chặt cổ áo khiến Thy không thở được ho sặc sụa, Duyên tác mạnh tay cả mấy chục cái vào bản mặt Thy, mặt Thy sưng to lên trong thấy. Trong khi nghe hết đoạn đối thoại thì hắn, Quân và Duyên bỏ lại hai người này mà chạy đi cứu nó.

Nó đang ngồi xem mình nên chọn cái gì và cái cuối cùng là.....nó chọn màu trắng vì màu trắng là màu nó ghét, nếu nó ghét thì nó sẽ chọn vì đời có nhiều bất ngờ mà.

Tay nó run run cầm cây kiếm, nó nuốt nước bọt, tim đập liên hồi, trán đầy mồ hôi, mắt nó đầy kiên định nhưng cũng đầy sợ hãi, nó hoàn toàn muốn cái dây màu trắng này là dây chính xác để quả bom dừng lại, bom chạy nhanh hơn trông thấy, nó run run tay mồ hôi nhễ nhại, nó nhắm đôi mắt cầm lấy dây màu trắng và CẮT

” Tịch, tịch, tịch, tịch, tịch”

Sai rồi! Nó cắt sai rồi! Nó hoàn toàn sai rồi. Thời gian còn lại 59s.....rồi.....30s.....tiếp tục giảm, giảm, giảm, nó hoảng sợ thật sự, trên đời này nó chưa từng sợ như thế này bao giờ. Nó không sợ chết chỉ là nó chưa báo hiếu cho cha mẹ, chưa tìm ra bạn trai, chưa hoàn thành nhiều việc, nó hoàn toàn chưa muốn chết nhưng có lẽ cái gì nó tới thì cũng tới.

” Bùm.....Ầm.....Choang....choang...”

Tụi hắn vừa chạy tới nơi thì căn phòng đã nổ, tụi hắn nằm sấp xuống tránh bom, ngọn lửa bắt đầu phừng cháy, nó.....như thế nào rồi?

Trong ngọn lửa, hắn muốn chạy vào thì bị Duyên và Quân ngăn lại:

- Buông tao ra! Tao phải cứu Quỳnh!

Giọng nói hơi hơi xúc động, hắn đang muốn một tay đâm chết bản thân, tất cả là tại hắn, phải chi người bị bắt là hắn? Phải chi hắn đến sớm hơn? Phải chi hắn cứu nó sớm hơn? Phải chi...? Phải chi.....? Dù có thế nào thì sự thật vẫn là sự thật nó chết rồi.

Ngọn lửa từ từ giảm xuống khi cả cứu hỏa. Duyên ngồi bệt xuống sàn khóc nức nủ, Quân lặng người nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn như chết tại chỗ khi nhìn thấy một người bị cháy đen. Hắn đưa tay lên sờ thân thể đó.

Sự thật cuối cùng khó chối bỏ người nằm đây chính là nó. Hắn lấy tay tự đâm chính mình, hối hận thì muộn màng, tại hắn hết nếu hắn không có xích mích vs Tuấn thì nó sẽ không bị bắt và sẽ không gây ra cố sự ngày hôm nay.

1 ngày sau đó:

Mẹ nó chạy tới chỗ tụi hắn, hắn như người chết cứ ngồi đó nhìn bầu trời âm u, Duyên thì không ăn không uống thân thể càng gầy yếu, mẹ nó đi tới, bà chưa hỏi gì nhưng nước mắt đã rơi, bà run run lay người Duyên nói:

- Quỳnh! Nó! Quỳnh! - Duyên khóc oà lên, cô đã cạn nước mắt vì nó, tìm nó mệt mỏi quá, cái xác kia thật ra không phải của nó, hấn tin là nó chưa chết nhưng dù có tìm hết cái nhà, lục tung lên thì cũng không thấy, mẹ nó đi tới đánh vào người hấn, hấn đứng im chịu trận, ba nó ngăn mẹ nó ra, mẹ nó đang rất tức giận, đau khổ, bà không ngờ đứa con gái duy nhất của bà lại chết rồi, tại sao chứ? Tại sao chứ hả?

2 ngày sau đó:

Không khí càng ngày càng ảm đạm, vẫn đi tìm nó, vẫn không nói gì, mọi người như búp bê di động vậy, mẹ nó bắt đầu tái phát bệnh, vì nhớ nó thương nó, nó thiệt sự đã chết?

3 ngày sau đó:

Mọi người không chịu làm đám tan, họ tin nó còn sống nhưng từng ngày từng ngày là một ngày càng thất vọng, có lẽ nó chết thật.

1 tuần sau đó:

Tin tức lan rộng rãi: " Con gái của ông Trang - Trang Như Quỳnh chết vào ngày", mọi người vẫn thế vẫn như xác không hồn nhưng sự thay đổi là họ tin là nó chết thật rồi, mọi hi vọng chấm hết, chết rồi, chết thật rồi, ông trời tàn nhẫn vs con người thế sao? Ai cũng hoàn toàn không còn như trước.

44. Chương 42: Có Một Sự Mệt Nhe!!

Mặt trời khuất sau núi, trăng bắt đầu lên. Một cô gái quần áo xốc xếch, mặt mày phờ phạc, áo quần rách tinh tươm, trên gương mặt còn vài vết thương to nhỏ khác nhau, chân đi cà nhấc, đầu tóc rối tung rối mù. Nó lết thân sát đây vết thương về nhà, nó chỉ ăn tạm vài thứ mua được từ vài đồng bạc lẻ trong túi, nó bây giờ không đủ tiền để đi xe ôm hay thuê một chiếc xe đạp nữa, nó đã đi bộ từ ngôi nhà hoang tới nhà tụi hấn trong một tuần mà vẫn chưa thấy tới. Nó mỗi ngày đều cứ đi đi nhưng chưa biết có tới hay không?

Trên đường đi nó nghe mọi người cứ xôn xao bàn tán về Trang Như Quỳnh, nói Như Quỳnh chết rồi. Nó nghe mà cười ôm cả bụng, nó mà chết thì người đang ra công ra sức đi bộ này là ai. Mà chắc có lẽ nhìn nó xấu quá nên mọi người khó nhận ra.

Nó thoáng nhớ lại việc bom nổ mà còn rùn mình, nếu lúc đó nó mà không biết trong phòng đó có tầng hầm thì ôi thôi nó chết mất xác rồi. Nó đi xuống tầng hầm thì ngay lúc ấy Thy Thy chạy tới, nó hoảng hồn xô cô ta vào, nó hoàn toàn là vô ý, nó vô ý chứ không hề muốn cô ta chết đâu. Nó xuống tầng hai ngay căn phòng mà Tuấn đang nằm hấp hối, đúng là lúc đó hấn đánh rất nhẹ nhưng mà Tuấn thể chất rất yếu nên anh chàng đang muốn lịp dần thì ngay lúc đó nó đạp lên thân Tuấn, nó đạp để lấy thể mà nhảy qua cửa sổ để phóng thẳng qua nhà bên kia, nó vừa phóng xong thì bom vừa nổ. Vì vậy nó còn sống và bây giờ đang lết từng bước tới nhà.

" Đinh Đoang Đinh Đoang"

Nó cuối cùng cũng tới nơi, mừng quá đi, mừng ra mặt luôn, nó nao nao trong người định la lớn lên thì tiếng quát tháo trong nhà vang lên (nhà hấn vì nhà nó miềm phong):

- Biền! Cút khỏi đây! - tiếng khóc thút thít của người con gái vang lên, giọng hét lúc này là của hấn, hấn tâm trạng hiện tại luôn nóng nảy và nếu ai phạm sai thì hấn luôn có thái độ như thế. Một lúc sau một cô gái chạy ra, chạy ra khỏi nhà hấn rồi mất hút, rồi lúc đó tiếng Duyên và Quân vang lên, nó bấm chuông lần 2 cùng vs tiếng hét của nó:

- Tụi bây ra mở cửa cho taooooooooooooooooooooooooooooo. - gió thổi qua, lá bay bay, không bóng người đi ra, nó ngạc nhiên. Tụi này chết số nào rồi. Nó tức giận trèo cửa đi vào, đang trèo thì một ông cảnh sát đi tới bắt nó rồi nói:

- Đêm hôm khuya lơ khuya lắc thế này mà trèo nhà người ta, ăn trộm đạo nầy gan dữ hén! Đi! Đi lên đồn cảnh sát vs tôi! - nó vùng vằng không đi, nghe ồn ào nên 3 người kia đi ra, mặt hấn lạnh lùng nhìn nó, khó mà nhận ra nó vì trời khuya thêm vào ăn mặt thì như ăn mày nên hấn nói:

- Vào nhà trước đi! Tôi không thích đến đồn cảnh sát!

Vị cảnh sát vui lòng vào nhà hấn, Duyên liếc xéo nó nói:

- Chết chắc rồi đồ ăn trộm!

Thoe lẽ thường nó sẽ nói nó sẽ lên tiếng nhưng nó không nói gì, nó muốn xem tụi này muốn xử nó thế nào sau đó nó xử lại từng đứa từng đứa một. Vị cảnh sát ung dung ngồi hỏi:

- Cô tên gì?

Nó cứ tưởng vị cảnh sát không biết nó là nam hay nữ cơ chứ, nó lặng người đi nói nhẹ nhàng:

- Như Quỳnh!

Cả 3 đứa trố mắt nhìn nó, nó vẫn giữ thái độ bình thường, vị cảnh sát nhíu mày nói:

- Họ và tên!

- Trang Như Quỳnh!

Nó vẫn bình thường, hấn tức giận, Duyên cũng thế, cả tuần nay có nhiều người cứ nói họ là Trang Như Quỳnh nên hấn tức giận nắm lấy tóc nó, hấn nói:

- Muốn mạo danh hả? Cảnh sát này cho con nhỏ này vào tù mục gông đi!

Nó khẽ cười, được hấn muốn chơi nó chơi tới cùng, nó nhìn hấn nói:

- Một hoàn tử như anh mà bị tôi chửi, một hoàng tử như anh mà lại thua tôi trong kỳ thi chất lượng đầu năm, một hoàng tử như anh mà phải làm osin của tôi, một hoàn tử như anh mà bị tôi chơi khăm trong ngày cá tháng tư. Anh thấy tôi có phải Như Quỳnh hay không?

Hấn điếng người, hoàn toàn đúng không sai gì hết, hấn buông cổ áo nó ra, đưa tay run run vén mái tóc của nó, vừa nhìn thấy gương mặt đó, mọi người như không tin vào mắt mình, nó nói:

- Tôi chưa có chết, ai đăng tin bậy bạ vậy hả? Trừ người thì cũng vừa vừa thôi chứ!

Hấn tự nhiên ôm nó vào lòng, hấn biết cảm giác mình dành cho nó là gì rồi, lúc nó mất tích hấn như một tên khủng, bây giờ gặp nó hấn còn hạnh phúc hơn ai hết, hấn nhận ra rằng mình dành cho nó một tình cảm đặc biệt hơn cả bạn bè và tình cảm đó người ta gọi là tình yêu, dù nó có yêu hấn hay không, hấn không quan tâm miễn hấn biết hấn yêu nó là được rồi.

Thấy kết được chưa ta?

Đơn nhiên chưa đúng không vì còn nhiều lý kỳ hấp dẫn phải sau mà đa số những chap sau nói về tình cảm là nhiều, còn chết chóc thì ít chứ không phải không có.

45. Chương 43: Đỏ Mặt

Sau một ngày mệt mỏi vì những chuyện không đâu, nó cũng lên giường ngủ, một chút gì đó khó khăn làm nó thấy con người nó trở nên trưởng thành một tý mà thật ra chắc cũng chả trưởng thành gì đâu.

Hôm nay nó muốn đi mua sắm, mới sáng sớm nó đã ăn mặc tươm tất chuẩn bị đi thì bị một cánh tay kéo lại, hấn nắm lấy tay nó, hấn hỏi:

- Đi đâu?

Nó nhìn hấn từ trên xuống dưới, bây giờ nó mới để ý nhìn hấn cũng đẹp trai ý chứ mà thôi hấn đẹp thì liên quan gì đến nó đây. Nó nhìn hấn nói:

- Đi shopping!

Hắn liền kéo tay nó lên xe, hắn đi xe mô tô, hắn đặt nó phái sau lưng rồi nói:

- Tôi đưa cô đi!

Nó nghi ngờ nhìn hắn, hắn muốn gì đây mới sáng sớm mà làm hành động khiến nó cảm động mà nghi ngờ hắn, hôm nay hắn lạ lắm nha! Nó muốn nói thì hắn đã chạy xe đi, hắn không chạy nhanh những không cũng không chậm như rùa, hắn chạy một cách bình thường khiến nó cảm nhận không khí thoải mái của buổi sáng, nó liền thấy nghi ngờ nay nghi ngờ hơn.

Hay là hắn biết nó là hôn thê của hắn nên muốn lấy xe đâm chết nó, ai chứ hắn là bình thường. Tới siêu thị, nó tưởng hắn chạy đi nhưng không hắn đi theo sau nó, cầm lấy giỏ, nó nhúu mày hỏi dò:

- Mới đập đầu vào đâu hả?

Hắn lắc đầu, cười một cái, hắn lấy tay sờ đầu nó rồi đi lên phái trước, hành động gì đây? Nó cảm thấy ngại ngại sao ấy, nó phải bình tâm mới được. Nó đi lên phía trước hắn lấy một chai dầu gội phía trên cao, chiều cao có hạn nên nó nhón chân mà lấy cũng không được, nó nhảy nhảy lấy cũng không được, tự nhiên hắn đi tới lấy xong rồi bỏ vào giỏ nói:

- Còn mua gì nữa không?

Nó nhìn hắn, hôm nay chắc hắn có bệnh, hắn hiền dữ vậy, hắn cười nhiều hơn và giúp đỡ nó nhiều hơn làm tim nó đập có hơi hơi nhanh chút. Nó tiếp tục mua đồ, nó mua gì thì cũng đưa hắn xách, nó đi tới tiệm quần áo, nó mua một chiếc thun bình thường thì chị bán hàng liền nói:

- À! Đây là áo cặp đó em, hai đứa chắc là mua cặp đi, hợp vs hai đứa lắm!

Mặt nó đỏ như cà chua, gì mà nói nó là bạn gái hắn hả? Nó định phản bác thì hắn đã nói:

- Vậy chị lấy cho em đi!

Nó bặm môi quay qua nhìn hắn thì thấy hắn cười, lại cười, cười hoài thế, nụ cười sáng lạng mà lại ảm áp, Khoang....khoang.....nó nghĩ gì thế.....Quỳnh! Tỉnh lại. Lòng nó cứ tranh đấu nhau trong khi hắn mua xong thì kéo tay nó đi, bất giác nó lại đỏ mặt, sao mà đỏ hoài thế? Nó bị bệnh rồi.

Hắn quay lại nhìn nó rồi nhìn xuống tay mình, thấy nó cười đầu, hắn nắm chặt hơn kéo nó đi ăn, nó vùng tay muốn thoát thì hắn nói:

- Không muốn ăn à?

Kỳ lạ! Giọng hắn hôm nay sao lại đầy quan tâm thế nhỉ? Nó chưa từng thấy hắn ôn nhu thế này, hắn hôm nay lạ quá và nó cũng lạ nữa. Mà thôi bỏ qua đi, nó muốn ăn trước rồi tính, nó ngồi vào bàn kê đầy thức ăn, ăn một hồi thì nó được một bàn tay của ai đó lấy khăn lau mép của nó, nó đột ngột ngược đầu lên thì thấy hắn là người vừa mới hành động, nó lại đỏ mặt, thôi rồi nó bệnh thiệt rồi, nó đứng lên đi nhanh vào WC, tát nước lên mặt cho khuôn mặt bớt đỏ và nóng, nó hôm nay thế nào ấy, nó cảm giác tim như sắp nổ tung bởi những hành động kỳ lạ của hắn. Nó chả biết tại sao nữa?

Còn hắn, hắn đã cố kiềm chế tránh cho nó phát hiện nhưng ôi thôi nhìn nó dễ thương hết biết, hắn đành làm ra những hành động ấy, mong nó đừng có giận.

Nó bước ra rồi hai người đi vòng vòng thì về nhà, vừa về tới nhà đã thấy Duyên thì đọc báo uống trà, Quân ngồi chơi game, nhìn hai người này hợp gu dữ hén, Duyên nói khi thấy nó bước vào:

- Đi đâu sáng giờ dạ?

- Shopping!

Duyên nhảy dựng lên, cô chỉ thẳng vào mặt nó nói:

- Đi mà không rủ ai hết á? Ủa! Mà mày đi vs chồng tương lai hả? Thôi! Tao không trách mày đâu! Hên là không rủ tao để tao khỏi làm kỳ đà cản mũi!

Nó đỏ mặt tía tai, nóng máu đi tới nói:

- Chồng.....chồng...tương lai gì chứ? Đừng nói tào lao!

Duyên không nói gì chỉ cười, nó càng xấu hổ hơn, thiết là trốn đầu cho bớt xấu hổ đây hả trời?

46. Chương 44: The End

Vài tuần sau đó, vẫn cứ xử một cách dịu dàng làm nó cứ dao động lòng, nhưng khi Duyên hỏi thì nó chỉ ậm ừ nói là nó không quan tâm. Hôm nay nó thức dậy cứ nghĩ như mọi ngày là hấn gọi nó thức dậy, nấu thức ăn sáng rồi vân vân nhưng hôm nay nó phải tự thức dậy, lòng thấy buồn buồn nhưng nó cố quên đi. Nó đi xuống lầu thì thấy Duyên và Quân đang ngồi ăn nhưng không thấy hấn, nó muốn hỏi nhưng thấy kỳ nên im bất tưng trong lòng đang rất bức bối. Từ sáng tới giờ nó không thấy hấn đâu, nó bực mình vô cớ đến khi chịu không nổi nó mới nói:

- Thiên.....ừm.....Thiên đâu rồi?

Duyên nhìn nó, cô thấy nó như vậy thì bình thản nói:

- Đi vs bạn gái chứ đi đâu?

Nó chết sững, người nó đóng băng, tim nó như ngừng đập, nó lắp bắp nói lại lời của Duyên:

- Đi.....vs....vs....bạn gái?

Duyên gật đầu, mặt nó tái mét, nó sao thế này, bây giờ mắt nó đỏ hoe, nước mắt tràn mi, nó chạy lên phòng trong khi Duyên không biết chuyện gì, Duyên nhìn nó đi lên thì định lên xem thì Quân ngăn lại, Quân nửa đùa nửa thật nói:

- Chắc nó nhớ Thiên ý mà!

Duyên lắc đầu không nói gì, tên Quân này khùng như này nào đã lên lớp 11 rồi mà vẫn khùng là khùng. Nó khoá chặt cửa phòng, môi mím lại để không bật ra tiếng khóc, sao nó phải khóc chứ? Sao tim nó lại đau? Cảm giác này là sao? Đau, đau đến không chịu nổi, nó cảm thấy như mình là một thứ đồ chơi của hấn, hấn thích thì dùng không thì bỏ, nó vẫn khóc, khóc đến mức nước mắt cạn nhưng vẫn cố khóc, nó hiểu rồi tại sao nó khóc khi nghe tin hấn có bạn gái, nó biết nó bây giờ tại sao lại thế này. Chung quy lại cũng vì một chữ Yêu.

Chiều, nắng dần buông xuống, mọi thứ đang dần ngả màu đang dần bị màn đêm nuốt chửng và nó cũng thế, phải như lúc đầu nó thừa nhận thì đầu ra nông nổi này, mọi thứ có lẽ quá muộn.

Đêm, hấn về, trên người toàn là mùi nước hoa của nữ, nó không xuống phòng, Duyên lo lắng không thôi, hấn vừa về thì không thấy nó đâu, hấn hỏi:

- Quỳnh đâu?

Duyên chỉ thẳng lên phòng, trên phòng nó không khóc nữa, nó ngồi im trong góc tối xem xét lại bản thân mình, nó hoàn toàn muốn im lặng nhìn ra thế giới, nó không muốn bị phiền muộn nữa.

“Cốc.....cốc.....cốc”

Hấn gõ cửa, nếu bình thường nó sẽ mở ra rồi chửi này nọ nói là đêm rồi muốn gì. Nhưng không lần này không ai mở cửa, bên trong không tiếng người, căn phòng im ắng đến đáng sợ, hấn thấy dự cảm không lành, hấn gõ cửa lần thứ hai rồi thứ ba nhưng vẫn vậy không ai mở cửa, hấn cảm thấy không ổn nên định phá cửa thì cửa mở toan ra, nó ôm lấy chiếc gối, mặt phờ phạc xanh xao, nó không nói gì mà nhìn hấn, hấn khẽ lấy tay chạm vào nó thì bị nó gạt phăng, hấn nói:

- Sao vậy? Bệnh à?

Nó không nói gì mà đóng cửa lại, hấn gõ cửa nhưng nó không mở, hôm đó có hai người ngồi ngay cửa một ngoài phòng, một trong phòng. Mấy ngày hôm đó nó tránh mặt hấn, những nơi có hấn thì không có nó những nơi có nó thì chỉ mình nó mà thôi. Nó trở nên im lặng đến khác thường, ít nói ít cười, hấn không biết

chuyện gì xảy ra vs nó. Hôm đó, tại phòng ăn chỉ có mình hần, nó đang đói nên đi xuống vừa nhìn thấy hần, nó toan quay đầu đi lên lại phòng thì ngay lúc đó hần nắm lấy tay nó kéo lại, nó nhú mào vùng ra thì hần nắm chặt hơn, hần đẩy nó sát cái bàn rồi đè lên người nó, nó sợ hãi đẩy hần ra, hần nhìn vô cùng tức giận nói:

- Cô tính chơi trò gì đây hả? Chơi trốn tìm à?

Nó không nói nhìn hần trân trân, hần tức giận nói tiếp:

- Nói! Sao không nói hả? Nói!

Hần nhìn nó một cách đầy tức giận trong khi nó vẫn im nhưng khuôn mặt thì hơi nhú vì cái lưng của nó đụng bàn đau lắm. Hần vẫn không buông nó ra mà bóp họng nó (Nóng mất lý trí):

- Cô nói đi chứ? Nói! Muốn chơi trò gì hả?

Nó vẫn không nói tiếng nào, im lặng, nó hoàn toàn im lặng, hần tức giận áp môi mình vào môi nó, nó trở mặt nhìn, hai tay đánh vào người hần, hần vẫn không buông cho tới khi nó khóc thì hần mới buông ra, hần nhìn nó, hần hối hận vs những điều hần vừa làm, hần định nói xin lỗi thì nó đã nói:

- Anh chơi đủ chưa? Anh lôi tôi ra làm trò đùa rồi giờ muốn gì nữa? Tôi cũng là một con người, anh đừng nên quá áp bức vs tôi, anh coi tôi là đồ chơi hay sao mà muốn làm gì thì làm? Tôi không muốn thấy anh vì tôi không muốn anh coi tôi là một thứ đồ chơi rẻ tiền!

Hần chết đứng, nó nghĩ hần như thế sao? Hần làm gì khiến nó hiểu lầm chứ? Hần nắm hai tay nó nói:

- Anh không coi em là đồ chơi, anh chăm sóc em, anh ôn nhu vs em vì anh yêu em chứ không phải như em nghĩ.

Nó ngược nhìn hần, gì chứ hần yêu nó? Vậy tại sao hần đi vs bạn gái? Hần đùa gì đây, nó lắc đầu, gạt phăng tay hần ra nói:

- Anh lại đùa rồi! Anh nghĩ tôi tin anh chắc, anh nói anh yêu tôi mà anh đi chơi vs bạn gái, anh nói vậy mà coi được à?

Hần nhìn nó, hần ôm nó vào lòng mặc sức nó đánh đập hần chỉ nói một câu:

- Anh chưa từng nói dối và tình cảm này của anh không giả dối!

Nó im bật không nói, một câu nói nhẹ nhàng nhưng tình cảm chứa thì nhiều, nó khóc lớn hơn, nó sẽ không dối lòng mình nữa, dù hần thế nào thì nó vẫn yêu hần.

Đợi nó khóc xong, hần liền nói:

- Hôm đó anh mua cái này cho em chứ anh không có đi vs bạn gái hiểu chưa ngốc!

Nó khẽ cười, cầm lấy sợi dây chuyền, nhìn một hồi nó khẽ cười ôm lấy hần.

***** The End*****

47. Chương Ngoại Truyện 1: Hội Chứng Tiền Hôn Nhân.

Sau cái trận khóc ròng rã mấy giờ liền, bây giờ nó và hần đã chính thức quen nhau mà cái quan trọng nữa là nó biết là hần biết nó là vị hôn thê.

Hôm đó pama nó đến nhà, nó nhìn pama há hốc mồm, nó định đem hia người đuổi đi tránh cho hần nghi ngờ nhưng ai mà ngờ, ai mà ngờ, hần bước ra, nó sợ đến toát mồ hôi lạnh, nếu hần mà gặp pama nó thì nó sẽ nói là họ đi nhầm nhà, nó bình tĩnh lại, nhìn pama, pama nó nhìn nó rồi nói:

-Con gái ta.....?

Pama nó chưa nói hết câu thì nó đã đưa bánh đút vào, nó mà không kịp thì hần nghe mất, hần đi xuống, hần vờ như không biết pama nó, hần ngồi kế nó, hần hỏi:

-Em quen à?

Nó lắc cái đầu, nó cười xuề xòa, nó nói:

-Có quen biết gì đâu chứ. Hình như họ nhầm nhà hay sao ấy?

Hắn nhìn nó, hắn muốn cười nhưng cổ toả ra lạnh nhạt nói:

-Vậy đuổi đi đi!

Nó trở mặt, hắn có quá tàn nhẫn, hắn biết gia đình họ Trang mà, nó nói:

-Nè! Dù sao họ là người quý phái và người nhà họ Trang đó!

Hắn vẫn bình tĩnh nhìn nó nói lại câu đó:

-Đuổi họ đi đi!

Nó nuốt một ngụm khí lạnh, đứng chống nạnh, pama nó cứ tưởng nó đuổi họ thật, ai ngờ nó quay sang hắn nói:

-Nè! Lạnh nhạt vậy đó hả? Dù sao họ là người lớn cho chút lễ phép không được à? Anh làm em thất vọng quá, họ chính là pa.....

Nó đang nói thì đứng hình, nó mở miệng rồi, nó nhìn mặt hắn, mặt hắn không đổi sắc nói:

-Cuối cùng cũng thừa nhận rồi à?

Nó bây giờ mới biết nó nãy giờ đang lọt vào tròng của hắn. Quay lại hiện tại, mấy tuần trước, hắn tự nhiên cầu hôn nó, muốn nó làm vợ hắn làm nó lo lắng không thôi vì nó đã nhận lời và lễ cưới hình như là một tháng sau, nó lo lắng không thôi, đám cưới? Hàng ngàn thứ để lo nào là áo cưới, nào là nhà hàng, nào là khách khứa, rồi đi hưởng tuần trăng mật ở đâu, còn nhiều việc để lo, ấy thế mà hắn vẫn bình thường không có mấy lo lắng.

Hắn đang ngồi xem bóng đá, nó đi tới tắt đi, nó ngồi xuống ghế rồi nói:

-Anh không lo gì à? Tụi mình sắp đám cưới đó?

Hắn gật gù ừ ừ rồi lấy điều khiển bắt lên, nó tức giận tắt tivi, nó đi tới nắm tay hắn lay lay nói:

-Nghe em nói không? Sắp đám cưới đó!

Hắn bỏ điều khiển xuống, kéo nó ngồi kế hắn, hắn nhàn nhạt nói nửa đùa nửa thật:

-Em gấp lắm à? Muốn lấy anh liền hay sao mà hấp tấp thế?

Nó quay qua đánh hắn một cái, hắn phì cười, nó đang lo nhiều thứ lắm, nó tự nhiên hỏi hắn:

-Anh! Mình đặt bao nhiêu bàn? Nếu lỡ gì đặt nhiều quá thì dư tốn tiền mà ít quá lỡ thiếu thì mấy người đó ngồi đâu? Anh, anh nghĩ sao? Còn nữa, tụi mình đặt bánh cưới bao nhiêu tầng, ít tầng thì không có thể hiện tình yêu mà nhiều quá thì nhìn cầu kỳ, anh, anh nghĩ thế nào? Anh, anh nói gì đi? Anh....

Nó vừa quay qua thì không thấy hắn đâu, tên này thiệt là hết nói nổi, nó tức cái mình đi tìm hắn thì thấy hắn ngủ mất tiêu, tên này muốn bị giết mà, nó đi tới lay lay người hắn nói:

-Anh, em đang nói mà anh ngủ là sao? Coi thường em à?

Hắn không nói gì mà bịt hai tai lại, hai ngày này hắn cứ nghe nó lắm nhảm mà phát hoảng, nó cứ nói đi nói lại mấy cái thứ này làm hắn nhức đầu muốn chết, hắn không biết là lấy nó phiền như vậy nhưng mà hắn lỡ phóng lao thì theo lao thôi, hắn nhìn nó rồi nói:

-Nếu em lo như thế thì chúng mình đăng ký kết hôn là được, khỏi đám cưới!

Nghe xong nó giật mình, bộ nó nói nhiều lắm à? Nó có nói gì mà nhiều chứ? Nó có làm gì mà hắn cộc cằn vs nó? Nó im bất không nói gì nữa. Nó nằm xuống ngủ luôn, khi nó ngủ thì có một người đang cười nhìn nó nói:

-Ngốc ơi là ngốc!

Ngày hôm sau Duyên đến thăm nó thì thấy nó đang ngồi nhìn ra ngoài miệng lẩm ba lẩm bầm gì đó, Duyên đi tới nói:

-Mày làm gì mà như con điên ý?

Nó quay sang nhìn Duyên mặt cười cười, Quân vừa vào nhà thì thấy Duyên vs nó nói chuyện nên đi tìm hấn, hấn đang ngủ, hôm qua nửa đêm nó tiếp tục làm phiền hấn bằng mấy cái chuyển nhảm nhí nên hấn không ngủ được, Quân lay người hấn nói:

-Giờ này còn ngủ à?

Hấn dụi dụi mắt thì thấy Quân, Quân cười nhìn hấn, hấn hỏi:

-Quỳnh đâu?

-Dưới nhà

Hấn thở phào chạy ào vào WC, một lúc lâu sau thì tiếng Duyên vang lên:

-Trời ơi! Stop!

Nó nhìn Duyên nói:

-Tao hỏi mày là mình nên chọn.....bla.....bla....bla

Quân nhìn cảnh tượng đó thì hỏi:

-Vợ mày bị gì vậy?

Hấn thở dài ngao ngán nói:

- Hội chúng tiền hôn nhân

48. Chương Ngoại Truyện 2: Đám Cưới

” Tin tức mới nhận, hôn lễ của cô *** được diễn ra ở nhà thờ XXX nhưng thật không biết chuyện gì xảy ra mà chú rể đột ngột mất tích một cách bí ẩn và không hề quay trở lại.....bla...bla”

Nghe cái tin đó nó chợt thấy lo lắng không thôi, ngày mai là ngày cưới của nó nếu như hấn cũng mất tích như thế thì thế nào. Nó chấp tay sau lưng đi qua đi lại, ngày hôm nay nó không được gặp hấn do lễ nghi ở , trước ngày cưới hai người không được gặp mặt, Duyên thấy nó cứ đi tới đi lui thì bực mình nói:

- Mày làm cái gì mà đi tới rồi đi lui làm tao chóng mặt muốn chết.

Nó dừng lại một lúc rồi lại đi, mong là ngày mai sẽ một ngày tươi đẹp và hạnh phúc, mong là không xảy ra chuyện gì.

“ Đợi.....Đợi.....Rào.....rào”

Hôm nay ngày cưới của nó, một ngày đầy hạnh phúc và bất ngờ, một ngày đầy mưa, không biết dự báo thời tiết kiểu gì, hôm qua nói nắng hôm nay lại mưa, dù mưa nhưng nó vẫn cười tươi rạn rở vì dù sao hôm nay là ngày nó và hấn kết hôn mà. Mặc chiếc áo cưới màu trắng tinh khiết, nó bắt chặt hai tay mong trời sẽ tạnh mưa để hấn đến đây kịp giờ.

Mưa rơi càng ngày càng nặng hạt (mưa lớn), nó cầu mong mọi thứ sẽ qua, cho tới khi, nó chờ đợi 1h rồi 2h đến 3h, 3 tiếng đồng hồ, 3 tiếng đồng hồ mà hấn vẫn chưa tới, nó sốt ruột chạy tới nhà thờ bằng chân đất, không mặc áo khoác, không mặc áo mưa hay che dù gì cả, nó lao nhanh đến lễ đường thì ngay lúc đó mẹ hấn - Trần Tú Anh, người phụ nữ xinh đẹp, bà lên tiếng nói:

- Con trai tôi mất tích rồi! Làm sao đây?

Người nó ước sũng nước, nó chết đứng, hấn mất tích, sao lại thế? Không có hấn thì nó làm sao? Lòng nó thất lại, mắt cay cay hoà vs nước mưa, mẹ nó đi tới ôm nó vào lòng nói:

- Con.....con....đừng....đừng....quá....đau...buồn!

Đừng đau buồn? Nó bây giờ gần kết hôn rồi mà lại xảy ra chuyện này? Người nó yêu thương nay lại mất tích bảo nó đừng đau buồn thì làm thế nào đây? Nó khụy người xuống, khóc ròng, đau là điều bình thường, ngoài cái đau có còn cái thất vọng và cảm thấy cả thế giới đang dần sụp đổ trước mắt, mẹ nó cố an ủi nó nhưng hoàn toàn vô ích, nó lại mất đi hấn rồi!

Một lúc sau, cả lễ đường im ắng, mọi người ngăn cản nó đi tìm hấn, mắt nó đỏ hoe còn đọng lại nước mắt, nó hoàn toàn không chấp nhận việc này. Nó không muốn chấp nhận việc hấn biến mất khỏi cuộc đời nó, việc đó quá tàn nhẫn vs nó, bầu trời mây đen mù mịt, cơn đường đầy nước mưa, nó xông ra cửa, mọi người cố ngăn lại nhưng nó vẫn chạy, chạy và chạy. Nó không biết nó chạy đi đâu, nó không biết nó nên đi đâu, nó chợt nhớ lúc nó và hấn quen nhau thì hấn thường dẫn nó đến cánh đồng hoa (hoa gì không biết nên tụi không nói), nó chạy ào đến đó, trời bắt đầu tối đen, nó chạy tới nơi thì mọi thứ đen đi trông thấy, nó không thấy gì nữa, nó mò mẫm trong bóng tối, nó lại chợt khóc, khóc đúng là không giải quyết được vấn đề nhưng không biết tại sao nó lại khóc, nó ngồi bệt xuống cánh đồng hoa rồi oà khóc như một đứa trẻ thì đột nhiên nó cảm nhận được tiếng bước chân cùng một hơi thở quen thuộc, cảm giác này khiến nó nín khóc, tự nhiên một giọng nói vang lên:

- Có biết anh đợi em lâu lắm không hả?

Nó thoáng nhận ra người này là ai, giọng nói này, hơi thở này, cảm giác này...là...là hấn. Hấn đang đứng trước mặt nó hay sao? Ngay lúc đó đèn được mở lên, khuôn mặt hấn lộ ra, vẫn gương mặt ấy, vẫn nụ cười ấy, hấn trong bộ đồ trắng, nhìn như bạch mã hoàng tử, hấn quỳ gối dâng bó hoa lên tặng nó, nó xúc động ôm lấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt, một tay ôm lấy bó hoa, hấn mỉm cười ôm lấy vòng eo của nó, hấn nói:

- Em có biết là anh ở đây đợi em hết 5h rồi không?

Hấn kéo nó vào lòng rồi hôn lấy đôi môi nó, nó nhẹ nhàng tiếp nhận, nhắm mắt lại cảm nhận sự ngọt ngào, sự ấm áp mà hấn mang lại.

Tại lễ đường:

Mẹ hấn lau nước mắt, mặt tươi cười nói:

- Ba xui mà thấy tui diễn có đạt không?

Mẹ nó gật đầu, thiết ra mọi việc đều do hấn sắp đặt từ việc thấy tivi có tin tức chú rể mất tích cho tới việc nhà thờ rồi tới cánh đồng hoa, hấn muốn một lễ cưới lạ đời là cô dâu phải đi rước chú rể chứ không phải chú rể rước cô dâu.

49. Chương Ngoại Truyện 3

Lau dọn, dọn dẹp, quét nhà, rửa chén, nấu ăn, hàng loạt những việc nữ công gia chánh, những việc mà một người phụ nữ phải làm cho gia đình, nó bây giờ đang đi lau nhà, lau hết cái nhà thì cũng tới trưa chiều, nó lên dọn dẹp phòng của nó vs hấn, nó đi tới kệ sách lau dọn thì nhìn thấy một tấm ảnh của một cô gái, cô gái có mái tóc màu hạt dẻ nhẹ nhàng nhưng đầy cuốn hút, đôi mắt trong vắt nhưng ẩn nỗi buồn, đây là hình của ai mà hấn lại để vào cuốn sách này chứ? Nó đặt lại chỗ cũ và tiếp tục lau dọn nhưng đầu óc trên mây.

Ánh nắng dần buông xuống, mọi thứ dần chìm vào màn đêm, nó vẫn nghĩ đến bức ảnh đó, lòng nó thấy bức rức khó tả, bức mình sao sao ấy? Mà nó bức gì nó cũng cả hiểu rõ. Không lẽ nó ghen? Nó vừa nghĩ tới đó thì lắc đầu liên tục, nó không có ghen mà ghen thì ghen vs ai, không lẽ vs bức ảnh? Nó cố gạt phăng ý nghĩ khỏi đầu rồi bắt đầu vào nấu ăn, một lúc lâu sau, nó dọn một bàn ăn lên bàn, ngồi đợi hấn về ăn, nó càng ngày càng giống vợ hiền rồi.

6h.....7h.....8h.....hấn chưa về, cơm canh nguội lạnh, nó lấy máy gọi điện cho hấn, đổ chuông khoảng vài giây thì hấn bắt máy, giọng nói đầy men rượu, hấn nói:

- Ai đó? - nó im lặng, nó định trả lời thì một giọng nói vang khác vang lên:

- Anh.....vô đây nè.....Chưa hết mà! - nó cúp máy, nó nghĩ chắc hấn làm ăn vs người ta nên không làm phiền dù trong lòng đang rất bức mình.

9h.....10h.....11h.....11h30'.....và.....12h. Hấn không về, đã nửa đêm nhưng không có ai về, nó vẫn ngồi trên bàn ăn đợi hấn về, nó không đợi hấn về để chất vấn, nó chỉ muốn hấn bình an vô sự và rồi 12h15', hấn đã về, những bước chân siêu vẹo, mùi rượu bia nồng nặc, nó đỡ hấn dìu vào sofa, hấn nằm xuống rồi nhựa nhựa nói gì đó nó nghe không rõ, hôm ấy hấn ngủ ngoài phòng.

Sáng, nó tỉnh dậy nhưng trong lòng không mấy hứng khởi, không thấy thoải mái chào mừng ngày mới, mệt mỏi rã rời đi vào WC, nó bước từng bước xuống nhà, hôm nay nó cảm thấy mệt nên không muốn nấu ăn, định một lát nó sẽ mua thức ăn bên ngoài, hôm nay trời nắng gắt, gắt tới mức khiến người khác chỉ cần ra đường là đổ đầy mồ hôi.

Nó vừa đi xuống đã thấy hấn ngồi vào bàn ăn, hấn ăn hết phần của mình, nấu cho nó một phần để đối diện, thấy nó xuống hấn cười cười gãi đầu nói:

- Hôm qua anh sìn quá nên.....

Nó cười không nói rồi ngồi xuống bàn ăn, có lẽ nó không nên nhớ tới việc tắm ảnh là vừa, dù sao hấn bây giờ cũng yêu thương nó mà. Ăn xong hấn đi làm. Nó lại phải ngồi trong nhà chờ đợi, cho đến khi:

” Đinh Đoang Đinh Đoang”

Một anh chàng cao to đẹp trai, cực kỳ đẹp, đứng trước nhà bấm chuông, nó đi xuống nhìn thấy anh chàng thì ngạc nhiên tròn xoe mắt nói lắp bắp:

- Là.....

Anh chàng cười cười, nói:

- Minh Đăng nè!

À! Nó biết rồi, thì ra là bạn học thời cấp hai của nó, mà thời cấp hai nó quậy lắm cơ và người cùng bày mưu tính kế quậy người trong đó có anh chàng này, nó mở cửa mời Đăng vào, Minh Đăng cười rồi đi vào nhà, nó cũng không có gì ngạc nhiên lắm khi anh ta tới đây, chắc đến xem xét nhà chứ gì? Đừng lo anh chàng này thích nó, vì anh chàng này thích.....

- Mời ngồi!

Nó đưa tay mời Đăng ngồi, vừa ngồi xuống Đăng đã hỏi nó:

- Đạo này như thế nào rồi?

Nó cười, nó nói:

- Bình thường!

Thằng bạn đập nó một phát, đó đó lộ rồi, con trai ai đánh con gái chỉ có con gái mới thể thôi, vậy là hiểu giới tính của Đăng rồi nha. Nó chọc Đăng:

- Lo cho trai đi, lo cho tao làm gì?

- Trai cần gì lo, nó lo cho tao thì có.

Hai đứa cười rần rồ nói chuyện vs nhau, lúc tiễn về, Đăng còn ôm nó một cái để chào tạm biệt.

Đăng vừa đi không bao lâu thì hấn về, hấn về sớm thế? Nó cười nói:

- Anh! Hôm nay làm việc thế nào?

Tự nhiên mặc hấn tối sầm, hay là công ty có chuyện? Nó lo lắng nhìn hấn rồi hỏi trong khi rót cho hấn ly nước:

- Công ty có chuyện à?

Hấn không trả lời, đưa tay nói lỏng cà vạt, nó nắm lấy tay hấn thì hấn liền hỏi:

- Ai vừa mới đi ra?

- Hả?

- Anh hỏi em ai vừa mới đi ra?

- Gì?

- Anh hỏi em tên đó là ai mà lại ôm em?

- Sao?

Hai người nói qua nói lại mà chỉ có câu nghi vấn không hề có câu trả lời, nó tự nhiên cười một cái nói:

- À! Thằng bạn em ý mà! Anh đừng nghĩ bậy bạ, nó là gay nên nó chắc chắn không thích em đâu!

Hấn cũng cười, rồi nó nói:

- Anh ghen hả?

- Ủ! Vợ anh, anh có quyền ghen, không cho à?

Nó phì cười, rồi tự nhiên không cười nữa, nó hỏi:

- Anh! Em hỏi này nghe!

- Ủ! Nói đi!

Nó hít một hơi nói:

- Tấm ảnh này là ai?

- Là.....là.....là.....

Thấy hấn ầm úp, nó bực mình vụt tấm ảnh nói:

- Không nói hả? Anh không coi em là gì của anh à?

Hấn liền phân bua, rồi kéo nó ngồi xuống, hấn lấy hết can đảm nói nhỏ nhỏ đủ nó nghe, nghe xong nó cười kinh dị, đầm tay xuống sofa, cười ồm bụng luôn, chảy cả nước mắt, hấn nói:

- Nè! Anh giận đó?

Nó không cười nữa, im bật nhưng môi run run vì nhin cười, đúng là chịu không nổi.

T/g bật mí câu nói của anh Thiên: " Tấm hình đó.....đó là của anh khi còn nhỏ bị mẹ ép mặc váy đó"

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-mat-xanh-ngoc>